

ДЕБИ МАКОМБЪР ПЪРВО СЕ ОЖЕНИХА

Превод от английски: Кристиан Георгиев, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Вие сигурно сте Закари Томас! — Жанин влетя в кабинета. — Извинявайте, че закъснях. Имаше задръстване на Четвърто авеню, разкопали са го.

Тя свали палтото си, преметна го на кожения фотьойл и се тръшна отгоре.

Мъжът срещу нея премигна, сякаш не знаеше какво да отговори.

— Аз съм Жанин Хартман. Дядо заръча да ви се представя, ако още не се е върнал от срещата си.

— Да, но не ми каза, че ще бъдете облечена така... — произнесе Закари след миг напрегната тишина.

— Аха, роклята ми от бандани! — Жанин я приглади.

Беше ушита цялата от червени и сини индийски шалове, които прилепваха към бедрата ѝ и завършваха в зигзагообразна линия около коленете. — Подарък е от едно момиче, с което имам среща днес. Облякох я заради него.

— А огърлицата?

Беше направена от лампички за коледна елха и огромни ярки мъниста, нанизани на връзка за обувка.

— Екстравагантна е, нали? И тя е подарък. Мисля, че е страхотна. Памела има вкус.

— А коя е Памела?

— Една тийнейджърка от Клуба на приятелите.

— Така ли? — сви вежди Зак.

— Работя там на обществени начала. Двете се харесахме от пръв поглед. Майката на Пам не живее тук, а малката е във възрастта, когато има нужда от приятел. Тя ме хареса, а и аз смятам, че е чудесна.

— Разбирам.

„Едва ли!“ — помисли Жанин.

— Огърлицата е нетрадиционна — призна с усилие Зак, тъмните му очи се присвиха, докато разглеждаше шарените крушки.

Сега, след като се беше запознала със Закари Томас, Жанин разбра кое беше впечатлило дядо ѝ. Закари носеше добре ушит костюм и представляваше образец на съвременния бизнесмен: стегнат, владеещ себе си и положението. Беше по-млад, отколкото тя очакваше, вероятно около тридесетгодишен. Без да е красиво, лицето му бе привлекателно и издаваше силен характер. Беше подстриган късо. Имаше високи скули, добре очертана брадичка и пълни устни. Описанието ѝ се стори непълно — зад външния му вид се криеше много повече. В това поне дядо ѝ беше напълно убеден.

Преди няколко месеца Антон Хартман беше слял своята преуспяваща фирма за делови доставки с младата, но мощна фирма на Закари Томас. Двата мъже скоро установиха контрол над пазара.

От няколко седмици дядо ѝ споменаваше за Закари във всеки разговор. Искаше да ги запознае.

— Мнението на дядо за вас е... много добро — каза тя.

Някакво подобие на усмивка трепна върху устните му. Тя реши, че той се усмихва твърде рядко.

— Дядо ви е един от най-големите умове в бизнеса.

— Страхотен е, нали?

Закари кимна без колебание. На вратата се почука и почти веднага след това влезе една висока жена на средна възраст, облечена в костюм на морскосиньо райе.

— Току-що се обади господин Хартман. Каза, че ще закъснее и предложи да се срещнете с него направо в ресторанта.

— Каза ли колко ще се забави?

— Боя се, че не, господин Томас.

Жанин погледна часовника си. Имаше среща в три часа с Пам и ако дядо ѝ се забавеше, щеше да закъснее.

Явното нежелание на Зак да бъде с нея в отсъствието на Антон я накара да се намръщи.

— Да отложим обяда за друг път — бодро предложи тя. На нея също не ѝ се искаше двамата да чакат сами в ресторанта. — Дядо ще се забави, аз имам среща с Пам, а и вие явно сте зает човек.

— Така ли постъпвате с дядо си, когато ви очаква? — остро попита той.

— Естествено, че не — настръхна Жанин.

— В такъв случай предлагам да се срещнем с дядо ви в ресторанта, както иска той — довърши Закари.

— Разбира се — насила се усмихна тя.

Стана и посегна за палтото си, като скришом го наблюдаваше. Осъзна, че не му харесва. Почувства разочарование и малко тъга. Зак не беше говорил много, но тя усети отношението му. Сигурно я смяташе за разглежена и капризна и вероятно знаеше, че няма постоянна работа и обича да пътува. Искаше ѝ се да му обясни защо бе избрала този начин на живот. Но като съдеше по погледите му, ѝ се стори безполезно да се оправдава. Освен това беше важно заради дядо си да запази мира помежду им. Щеше да ѝ е приятно да опознае Зак и да се сприятели с него, но от това едва ли би излязло нещо. Жалко!

Още от сутринта дядо ѝ беше развълнуван от предстоящата им среща като влюбен младеж. Слезе на закуска с блеснали очи, като си подсвиркваше весело. А когато тя отказа да използва лимузината, той изгуби петнадесет минути, за да ѝ обясни пътя, сякаш никога не бе шофирала из центъра на Сиатъл. После, уж сетил се изведнъж, ѝ каза за сутрешната си среща с някакъв важен клиент. И ако закъснеел, тя трябвало да отиде право в кабинета на Зак, да се представи и да го чака там.

— Готова ли сте? — Закари тръгна към вратата, като обличаше шлифера си в движение.

Тя кимна и пъкна ръце в джобовете.

За щастие ресторантът беше наблизко. По негласно споразумение тръгнаха пеша, въпреки че Жанин едва настигаше широките крачки на Зак.

Опитваше се да установи какво я притесняваше в него. Например ръстът му. Не беше висок — според нея нямаше метър и осемдесет — и спрямо собствените ѝ сто седемдесет и четири сантиметра разликата беше малка. Как тогава успяваше да я накара да се чувствава по-ниска?

Сигурно беше усетил, че го наблюдава изпитателно, защото гневно я изглежда. Отвърна му с плаха усмивка и усети как се изчервява.

Щом го смуцаваше банданената ѝ рокля, сигурно го отблъскваше и прическата ѝ. Беше подстригана късо, а по челото ѝ падаха няколко дълги тънки кичура. Години наред бе носила дълга до раменете коса, сресана на път по средата. Беше решила да се

подстриже само преди няколко седмици. Искаше ѝ се нещо „по-така“ и си избра прическа по последната мода. Пам беше във възторг от промяната и смяташе, че е „феноменална“, но Жанин не бе съвсем убедена. Утешаваше се, че след време буйната ѝ тъмна коса ще израсне отново.

Жанин подозираше, че Зак я смята за крещящо — ако не и просташи — префърцунена. На свой ред тя би го описала като аскетичен и студен, може би самотен. Дядо ѝ сигурно би добавил още нещо.

— Господин Хартман ви очаква — уведоми ги метр д'отелът, застанал на входа до шадраванчето. Поведете ги по дебелия килим към полукръгло сепаре, тапицирано със син плюш.

— Жанин, Зак! — усмихна се лъчезарно Антон Хартман. Годиците го бяха пощадили. Макар и напълно побелял, осанката му бе изправена и горда. Дълбоките му сини очи излъчваха топлина и мъдрост. — Извинявайте за неудобството, което ви причиних.

— Всичко е наред — отвърна Зак от името на двамата, като че ли се боеше тя да не запротестира.

— Жанин — ахна дядо ѝ, — как можа да облечеш тази... рокля?

— Как я намираш? — Тя разпери ръце и се завъртя, като му даде възможност да оцени пълния ефект. — Знам, че е малко нетрадиционна, но реших, че ще ти хареса.

— Тази рокля би била скандална за всяка друга жена, но ти, скъпа моя, я превръщаш в произведение на изкуството — каза Антон.

— Знаеш ли, дядо — засмя се тя, — никога не си се справял добре с лъжите! — Седна до него и го натика в ъгъла между себе си и Зак.

Погледна го и като видя, че вече се е заел с менюто, се поуспокои. Той явно смяташе обикновените разговори за загуба на време. Жанин също разгърна менюто. Келнерът се появи и те поръчаха.

— На Жанин не ѝ се налага да се тревожи за теглото си — обади се Антон дълбокомислено. — Също като баба си Ана, която все ядеше, без да напълнява.

— Дядо! — прошепна Жанин. — Едва ли теглото ми представлява интерес за Зак!

— Глупости — потупа я по ръката дядо й. — Успяхте ли да се запознаете?

— Да — отвърна Жанин.

— Внучката ти отговаря на описанието, което ми даде.

За Антон забележката беше един любезен комплимент, но за Жанин прозвуча като потвърждение, че я смята за разглежена любимка на дядо си. Изобщо, колкото и да не го показваше открито, не бе много очарован от нея. За жалост причината едва ли беше само в роклята и лампената огърлица.

— Как протече срещата с Андерсън? — попита Зак.

— А, Андерсън ли? — За момент дядо й се обърка. — Ами да, всичко беше наред. — Той грижливо разстла салфетката върху коленете си и се прокашля. — Както знаете, от доста време исках да ви запозная. Жанин е светлината на моя живот. Освен младост, тя ми носи и много щастие. Без нея щях да съм само един тъжен старец.

В погледа му имаше толкова нежност, че Жанин усети буца в гърлото си. Тя също беше намерила утеха в дядо си. След смъртта на родителите й, той я беше отгледал с любов, без да й отнема възможността да се чувства самостоятелна. Сигурно му е било трудно на стари години да се грижи за шестгодишно дете, но никога не се бе оплаквал.

— Единственият ми син почина твърде млад — промълви Антон с болка в гласа.

— Съжалявам — каза Закари глухо.

Жанин се изненада от искреното състрадание в гласа му. Беше й приятно, че дори да не харесва нея, Зак уважава и цени дядо й.

— Дълги години страдах от загубата на единственото си дете. — Гласът на Антон се усили. — Работих цял живот, създадох империя с клонове във всичките петдесет щата и забогатях.

Жанин се учуди на настроението му. Дядо й рядко говореше толкова сериозно, а и не обичаше да разправя колко е постигнал.

— Когато Зак се появи с бизнеса си в нашия район, открих у него един рядък талант. Казват, че някои хора предизвикват събитията, други ги наблюдават, а трети се чудят какво е станало. Закари е от първата група и ние двамата имаме много общи черти. Това е една от основните причини, поради които му предложих да слеем компаниите си.

— За мен е чест, че мислите така, господин Хартман.

— Господин Хартман ли? — усмихна се Антон. — Шест месеца не си ме наричал така и не виждам причина да започваш отново.

Появи се келнерът с бутилка скъпо френско шампанско.

— Така — вдигна чаша Антон, — както споменах, за първи път с мен са тези двама души, които обичам най-много. И трябва да ви кажа, чувствам се идеално! Наздраве!

— Наздраве! — Жанин отпи от шампанското си. Очите ѝ срещнаха очите на Зак и тя забеляза блясък на възхищение. Един любим израз на дядо ѝ гласеше, че човек не може да се нахрани с възхищение. Все пак ѝ беше приятно Зак да я харесва, макар и само заради обичта на дядо ѝ към нея.

Антон се усмихна и прошепна нещо на родния си немски език. Тя знаеше някоя и друга дума, но когато веднъж заговори с един немски професор, той едва я разбра.

Дядото замълча и погледът му се задържа първо върху Жанин, после върху Зак. Явно беше доволен. Сините му очи щастливо проблясваха.

— А сега — отмести той чашата си, — едно важно съобщение! Чувствам, че с тази фирма съм непосилен товар за тебе, дете мое! — Погледът му прели ваше от обич. — Даже и насън не съм мечтал, че ще придобия толкова много през живота си. Смятам обаче, че твърде дълго се застоях в бизнеса. Време е да се оттегля, да попътувам...

— Ами да! — разпали се Жанин. — Откога те убеждавам да намалиш малко темпото!

Антон често беше говорил за своите планове да посети родината си, а и някои други страни. Надълго разказваше за роднини и приятели от малкото немско селище, останало на територията на днешна Русия.

— И така, стигаме до Закари — продължи Антон. — Не си правя илюзии, че мога да се оттегля напълно. Да спра работа съвсем ще означава смърт за мене. Такъв съм си. Никога няма да мога да изоставя бизнеса, а бих искал да се наслаждавам на пътуванията. Затова не желая да се притеснявам за работата. — Поспря, сякаш очакваше някой да възрази. — Но мисля, че реших. От този миг предавам юздите на теб, Закари! Ти ще ме заместиш като председател на Управителния

съвет. По-рано е от заплануваното, но сега му е времето и се надявам да приемеш.

— Но, Антон...

— Дядо!

— Дълго мислих — спря ги Антон с жест. — Зак е безукорно честен, лоялен и свръхинтелигентен. Той е чувствителен, прозорлив и умен. Не познавам по-добър от него, а и моментът е подходящ.

— Благодаря — смотолеви Зак и силно се смути.

— Един ден ще притежаваш дял от тази компания — обърна се Антон към внучката си. — Имаш ли някакви възражения по избора на Зак?

Тя отвори уста и... премълча. Какво би могла да възрази?

— Съгласна съм с всички твои решения!

— Закари, приемаш ли? — отмести погледа си Антон.

— Това е голяма чест за мен — отговори Зак.

— През следващите месеци ще продължим да работим заедно, но повече няма да те уча, а направо ще ти предоставя управлението.

Първото ястие от обяда пристигна и за радост на Жанин разговорът потече по-гладко. За това се грижеше дядо ѝ — радваше се и ги забавляваше, духовит и мил. Човек не можеше да остане безучастен към шегите му.

Когато се нахраниха, Закари извинително погледна часовника си.

— Съжалявам, че трябва да тръгвам, но имам среща.

— И аз ще тръгвам. — Жанин допи последната глътка кафе и също стана. Тя взе чантата и палтото си и се измъкна от сепарето, като очакваше Антон да я последва.

— Ако нямате нищо против, ще остана да си допия кафето — кимна Антон към димящата течност.

— Разбира се. — Жанин се наведе и го целуна за довиждане.

Закари я изпрати до ъгъла.

— Беше удоволствие за мене, госпожице Хартман — стисна ръката ѝ на раздяла той.

— Сигурен ли сте? — не се сдържа тя.

— Да. — Погледът му задържа нейния. Дари я с онова, което Жанин подозираше, че е усмивката му. Тя си тръгна странно развълнувана от срещата с него. Трудно бе човек да го разбере...

Вечерта, когато се върна, дядо ѝ бе все така весел. Жанин седеше в библиотеката с подвити под себе си крака, пиеше билков чай и гледаше новините.

Дядо ѝ седна на фотьойла до нейния, кръстоса крака и взе една от хаванските си пури. Жанин поклати глава неодобрително. Искаше ѝ се той да спре пушенето, но вече се бе отказала да му го повтаря. Той винаги постъпваше както иска и получаваше всичко. Очевидно беше доволен от обяда и тя се зачуди дали Зак не го е разпитвал по-късно за нея. Едва ли!

— Какво мислиш за Закари Томас? — В очакване на нейния отговор той пусна струйка дим към тавана. През целия следобед Жанин се беше подготвяла за този въпрос. Беше измислила няколко сложни отговора, които да прикрият истинските ѝ чувства. Но дядо ѝ очакваше истината и тя трябваше да бъде искрена.

— Не знам. Не е лесно човек да го разбере.

— Така е — усмихна се Антон. — Ала ти винаги си приемала предизвикателствата. Външно момчето е малко грубовато, но иначе е златен човек. Спечелих доверието му, ала бавно.

— Хубаво е, че реши да се оттеглиш — разсеяно вметна тя, като слушаше с половин ухо прогнозата за времето.

— Закари ще се промени — допълни дядо ѝ.

— Но, дядо — търпеливо произнесе тя, като едвам сдържаше смеха си, — защо да го прави? Та той е постигнал значителен финансов успех. Има чудесни перспективи. Защо да се променя?

Преди да отговори, Антон стана и си сипа една щедра порция бренди.

— Ти ще го промениш! — каза той след миг размисъл.

— Аз? Аз да променя Закари Томас? — изненада се тя. — Това е невъзможно!

— Преди да спориш с мене, а виждам, че се каниш да го направиш, искам да ти разкажа една история. Доста е тъжна!

Жанин изключи телевизора с дистанционното управление. Притчите на дядо ѝ край нямаха!

— Е, добре, разкажи ми.

— Имало някога едно момче с лошия късмет баща му да е алкохолик, а майка му — слабохарактерна и болнава. Заради

побоищата на бащата властите настанили осемгодишното момче и по-малката му сестра в пансион. Двамата били неразделни. Момчето било обещало на сестра си да бъде винаги до нея и да я закриля. Веднъж обаче ги настанили в различни пансиони. Извън себе си от притеснение за нея, момчето избягало и три дни по-късно, след като изминало триста километра, се появило в дома, където била Бет-Ан.

— Чувствал се е отговорен за нея.

— Да. Това обяснява какво е изпитал на дванадесетгодишна възраст, когато тя се удавила.

— Боже мой! — Болка прониза сърцето на Жанин при мисълта за душевната агония на момчето след смъртта на сестра му.

— Разбира се, той обвинявал себе си — тихо каза Антон. — Тази смърт го променила завинаги и той никога повече не се привързал към друг човек. — Антон замълча и дръпна от пурата. — Месец по-късно починала и майка му. Това били единствените хора, които го обичали истински. Загубил и връзка с баща си, което било може би най-доброто. И така, той вече нямал семейство и като че ли никой не желал този затворен, страдащ младеж. Носел се по течението на детството си, без да получи възможността да се порадва на тези ранни съзидателни времена. На осемнадесет години постъпил в армията. Справял се добре, което не е за учудване при неговата интелигентност и пълната липса на интерес към собствения живот. А и никой не би жалил за смъртта му. Бил доброволец за най-рискованите задачи и бързо се издигнал. Пропътувал света, посетил някои от най-горещите политически точки. Задачите му често били свръхсекретни. Не се знае колко щял да се издигне, ако поради някаква причина не напуснал. Никой не разбрал защо. Подозирам, че е искал да започне живота си наново. Открил собствена компания. Година по-късно привлече вниманието ми. Беше агресивен и изобретателен. Не можех да не се възхитя от начина, по който владееше себе си и управляваше компанията. След още пет години се превърна в моя най-сериозен конкурент. Възрастта ми беше отнела силата, която открих у него. Срецнахме се и разговаряхме. В крайна сметка обединихме силите си.

— Беше ясно, че ми разказваш живота на Закари.

— Бързо се досети. — Антон се усмихна и бавно отпи от брндито. — Сметнах, че трябва да знаеш тези факти. Зак никога не е имал сигурността на семейството и уюта на дома. Не познава и

любовта, ако изключим чувството към сестра му Бет-Ан. Животът му е поредица от изпитания. Само с огромно усилие на волята е преодолявал всяко препятствие. Едва ли Закари Томас би спечелил телевизионното състезание „Любимец на публиката“, но спечели уважението ми!

Жанин не си спомняше дядо й да е говорил толкова развълнувано.

— Зак ли ти каза всичко това?

— Ти се шегуваш! — Антон избухна в ехтящ смях. — Зак никога не ми е разказвал за своето минало. Не вярвам да го е разказвал и на друг.

— Да не би да си го проучвал?

— Наложил се, макар да се бях досетил, че животът му едва ли е бил розов. Ти ще трябва да бъдеш много добра с него, мила моя.

— Аз? — премигна Жанин.

— Да. Ти ще го научиш да се смее и да се радва на живота, но най-вече — да обича.

— Не мога да те разбера. — Думите на Антон я объркаха. — Зак и аз сигурно ще се виждаме от време на време, щом той поема твоите задължения към фирмата, но не виждам как бих могла да влияя върху живота му, дядо.

— Грещиш, дете мое! — Бавна усмивка повдигна ъгълчетата на неговите устни. — Ти ще изиграеш голяма роля в живота на Зак, както и той в твоя.

— Май съм пропуснала нещо днес следобед. Доколкото схванах, ти произведе Зак в председател на Управителния съвет — все още недоумяваше Жанин. — Нищо не разбирам!

— Сигурно е така — тихо каза той. — Но аз избрах Закари и за твой съпруг!

ВТОРА ГЛАВА

За момент Жанин остана като поразена от гръм.

— Шегуваш се, нали, дядо?

— Не, говоря съвсем сериозно — каза той и запали втора пура. Погледът му проследи огънчето. В очите му се четеше палавост и нещо друго, неуловимо.

— Но... — Мислите на Жанин бяха тъй объркани, че сама не можеше да ги разбере, а какво оставаше за дядо й.

— От доста време сериозно обмислям този въпрос. Зак и ти се допълвате идеално. Ще имате прекрасни руси деца.

— Но... — Липсваха й думи. След тъжния разказ за живота на Зак, й бе невъзможно да схване приказките за съпруг и русокоси деца.

— Надявам се, съгласна си с мене, че от Зак би станал добър съпруг — продължи да я убеждава дядо й.

— Да не би... Зак да се е съгласил? — заекна тя.

— Искаш да кажеш дали съм се уговорил вече със Зак? Боже мой! Разбира се, че не. Още не! — засмя се той на собствените си думи. — Едва ли Зак ще одобри пряката ми намеса в личния му живот. Човек трябва да е много внимателен с него. Честно казано, отначало мислех да обвържа брака ви като сделка за председателския пост, но после премислих. Зак нямаше да се съгласи! Но ти не се безпокой, измислил съм и друг начин. Аз ще уредя въпроса със Зак.

— Разбирам... — Всъщност Жанин нищо не разбираше. Този решителен старец живееше в два свята. При него старите патриархални навици се бореха със съвременните възгледи, необходими в Америка, за да преуспееш.

— Естествено е идеята за предварително уреден брак да ти се струва малко нетрадиционна, но ще свикнеш. Изборът ми е добър и ти си достатъчно умна да го приемеш. — Той дръпна от пурата си, а сините му очи проблеснаха.

— Дядо, едва ли съзнаваш какво ми предлагаш! — Жанин се опита да подреди мислите си и да намери начин да му покаже

нелепостта на неговия замисъл, без да го обиди.

— Разбира се, че съзнавам, дете мое.

— В тази страна след определена възраст — бавно изрече тя — всеки сам си избира съпруг. Първо се влюбва, после се жени.

— За жалост това невинаги дава желания резултат — намръщено измърмори той.

— Какво говориш! — изгуби търпение тя. — Така е било от векове!

— Но погледни процента на разводите! Наскоро четох, че петдесет процента от браковете в тази страна се разтрогват. В старата ми родина разводи не съществуваха. Родителите избираха брачния партньор и децата приемаха без възражения. Казано е: Любовта идва след сватбата!

— Дядо! — Гласът ѝ беше тих, искаше да се разбере с Антон по пътя на логиката. Ако му обясни добре, ще я разбере. — В днешно време нещата са по-различни. Любовта трябва да е дошла преди сватбата.

— Дрън-дрън! Какво знаят младите за любовта?

— А, доста! — излъга смело тя. Нейната първа и единствена сантиментална връзка приключи с разбито сърце и наранено честолюбие, но едва ли дядо ѝ знаеше за Брайън.

— Какво знаеш ти за любовта?

— На мене ми е ясно — каза тя, — че ти си се оженил за баба по тази традиция, но това е било отдавна, и не в Америка — страната на свободата и неограничените възможности, където живеем в момента.

С поглед в брентито Антон изпадна в дълбок размисъл. Жанин се чудеше дали я е чул.

— Няма да забравя първата среща с моята Ана — започна той с тих глас. — Тя беше на шестнадесет години, с дълги до кръста руси плитки. Докато бащите ни разговаряха, ние с Ана стояхме в различни краища на стаята и се срамувахме дори да се погледнем. Питам се дали ме намира хубав, защото за мен тя беше най-красивото момиче на света. Дори сега помня вълнението от онзи миг. Знаех...

— Но, дядо, това е било преди около шестдесет години! Родителите вече не уреждат предварително браковете на децата си. Мъжът и жената се опознават, без да е необходимо присъствието на

бащите. Може би традициите са били добри за онова време, но днес вече никой не ги спазва.

— На другия ден — продължаваше Антон — родителите на Ана ни дойдоха на гости за нов разговор. Аз се правех, че не ме интересува какво ще решат семействата ни. Но когато видях бащите ни да се потупват по раменете, разбрах, че скоро Ана ще бъде моя жена.

— Значи си се влюбил в нея, преди да се ожениш? — потърси нови доводи в своя полза Жанин.

— Не! — без колебание отвърна той. — Как може да се влюбя, след като сме се виждали само два пъти преди сватбата? Не бяхме разменили още нито дума. Ние нямахме нужда от любов, за да създадем щастието си. Намерихме любовта по-късно, когато дойдохме в Америка.

— Не е ли било странно браковете да се уреждат от родителите дори по онова време? — Жанин се надяваше все пак да обори дядо си.

— На други места по света може и да е било така, но не и във Вибискград. Нашето малко земеделско селище бе подложено на разрушения и омраза и трябваше да се държим здраво един за друг и да спазваме традициите си. Но скоро животът ни стана непоносим и се принудихме да напуснем домовете си.

— Разбирам как един уговорен брак би могъл да бъде най-доброто решение в онези времена, но днес едва ли е така. Съжалявам, че трябва да те разочаровам, дядо, но не желая Закари Томас за съпруг! Сигурна съм, че и той мисли същото.

За момент лицето на дядо й се напрегна. То издаваше разочарование и раздразнение — досега не се беше случвало Жанин да оспори решенията му.

— Малко е шокиращо, нали? — попита той.

Тя наистина беше поразена, но си представяше ефекта върху Закари Томас! Особено като се има предвид мнението, което си беше съставил за нея още при първата им среща. Едва ли щеше да се зарадва на плановете на дядо й за предварително уговорен брак с жена, която смяташе за капризна и разглезена.

— Моля те сериозно да помислиш, Жанин — настоя дядо й. — Обещай ми! Не отхвърляй идеята за брак със Закари, само защото смяташ намесата ми за отминала традиция!

— О, дядо... — Жанин не искаше да му отказва каквото и да било. — Не става въпрос само за мене. Ами Зак? Той може би има други планове. Ако и той...

— Често ли се случва да те помоля за нещо? — прекъсна я рязко Антон. Сега пък опитваше да събуди съвестта ѝ.

— Не — призна тя, като се намръщи на нечестната му тактика.

— В такъв случай можеш да смяташ Зак за бъдещ съпруг! Вие ще имате прекрасни дечица. Ние, дядовците, разбираме от тия неща.

— Обещавам ти да помисля.

Жанин бе сигурна, че няма да промени решението си, но беше длъжна да прояви към дядо си добродетелно търпение.

Антон Хартман заговори отново за Закари Томас и за брака ѝ чак на следващата вечер. Тъкмо бяха седнали да вечерят от вкусните гозби на госпожа Макормик, когато той я погледна въпросително.

— Е? Какво реши?

— Нищо.

— Ти обеща да обмислиш идеята ми за брак със Закари. — Намръщено изражение смени усмивката му. — Дадох ти повече време, отколкото Ана бе получила от баща си...

— Веднага ли трябва да ти дам отговор?

— Да, веднага!

— Но, дядо, не може да се отговори само с да или не за нещо толкова важно. Ти ме караш за двадесет и четири часа да взема решение за цял живот! — Опитваше се да печели време и дядо ѝ го знаеше. Не можеше и нямаше да се омъжи за Зак, даже той да се съгласи. Същевременно не искаше да разочарова дядо си.

— Какво толкова сложно има? Или се омъжваш за него, или не!

— Не разбирам защо си решил да ме омъжваш точно за Зак Томас? Защо не за Питър например?

През последните няколко месеца беше излизала един-два пъти с него. Все още страдаше за Брайън и не искаше постоянен приятел.

— Какво? Ти си влюбена в това лъскаво нищожество, в това...

Жанин въздъхна дълбоко. Вече съжаляваше, че спомена Питър.

— Той е много сладък.

— Тогава по-добре си купи шоколадов мус! — избоботи дядо й.
— Питър Донахю би бил най-лошият ти избор за съпруг. Как си могла дори да помислиш такова нещo!

— Е, не съм си мислила точно това — поясни тя. Питър беше остроумен и забавен, но дядо й бе прав — не си подхождаха.

— Слава богу, че все пак ти е останал малко ум в главата!

Жанин пое дълбоко въздух и реши да зададе въпроса, който я беше измъчвал целия следобед:

— А бракът на татко... ти ли го уреди?

Дядо й сведе поглед, но тя успя да забележи болката в очите му.

— Не. Залюбиха се с Патрис по времето, когато следваше в колежа. От самото начало разбрах, че не си подхождат, но Ана ми напомни, че в Америка младите сами избират партньорите си и нямат нужда от твърдата десница на бащата, както беше в старата ни родина.

— Смяташ ли, че татко е щял да те послуша, ако ти беше уговорил брака му?

Дядо й се поколеба, преди да отговори. Пръстите му стиснаха чашата с вода по-здраво:

— Не знам. Иска ми се да вярвам, че е щял да приеме решението ми.

— И все пак се е оженил за майка! — Настъпи дълго мълчание. Жанин почти не помнеше родителите си. Спомените й бяха разпокъсани и включваха най-вече ужасяващи скандали и упреци. Спомни си как се криеше под леглото, когато започваха разприте и как притискаше с ръце ушите си. Обикновено баща й я намираше и успокояваше. Винаги баща й! Почти нямаше спомен за майка си. Понякога Жанин разглеждаше старите снимки и безуспешно се опитваше да извика някой спомен. Жената, която я беше родила, никога не можа да придобие реални черти в съзнанието й нито преди, нито след смъртта си.

— Ти си единствената ми утеха от брака на Стивън — каза Антон дрезгаво. — Добре, че Стивън и Патрис ти дадоха живот, преди да умрат.

— О, дядо! Обичам те толкова много, колкото мразя в себе си всичко, което може да те разочарова! Но не мога да се омъжа за Зак! Откровено казано, не мога да си представя, че и той ще е съгласен да се ожени за мене.

— Предполагам, мислиш ме за немощен старец, който се опитва да живее според старите традиции.

— Не, дядо, не е така!

— Може би ще мога да те разбера, ако ми обясниш какво очакваш от брака.

— Честно, не знам. Може би трябва да е като романтична любов.

— Романтична любов? — Дядо ѝ претърколи думата върху езика си, сякаш опитваше отлежало вино.

— Да — убедено кимна тя.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами... — Жанин не беше сигурна дали може да опише с думи това вълшебство. — Заражда се в сърцето на човек.

— В сърцето... — повтори като ехо дядо ѝ.

— Това е съзнанието, че един мъж по-скоро ще умре, отколкото да живее без теб — каза тя с нарастваща убеденост.

— Ти искаш той да умре?

— Не, не да умре, а да е готов да умре.

— Май нищо не разбирам — повдигна вежди Антон.

— Това са забранени срещи из безлюдни шотландски хълмове — спомни си тя една историческа книга, която беше чела в гимназията.

— И къде са тия хълмове в Сиатъл?

— Не ме разсейвай! — усмихна се тя, набрала инерция. — Това е отчаяна страст...

— Както го описваш, по-скоро е свързано с хормоните.

— Дядо, моля те!

— Ами като приказваш смешни неща! Търсиш романтика — това е добре. Но отначало твърдиш, че било сърдечен трепет, после ми казваш, че било страст — как да те разбера?

— Опростяваш обяснението ми. Романтичната любов включва разходки по плажа при залез, когато очите на любимия отразяват цялата вселена. Когато излъчваш любов, без да говориш за нея... — Тя млькна. Почувства се малко смутена от въображението си. — Не мога да го опиша с думи и не знам дали някой изобщо може.

— Защото самата ти не си го изпитала.

— Може би — призна тя с нежелание, — но някой ден ще го изпитам.

— Със Закари! — убедено каза той и широко се усмихна.

На Жанин ѝ омръзна да спори с такъв инат като него. Времето щеше да покаже.

Измина една седмица, а Антон не беше споменал нито дума за женитбата ѝ със Закари Томас. Беше студена мартенска вечер. Валеше проливен дъжд. Жанин харесваше такива вечери. Беше се сгушила в любимия си фотьойл и четеше криминален роман. На врата се позвъни. Дядо ѝ беше излязъл, а тя не очакваше никого.

Когато запали лампата на верандата и погледна през шпионката, видя Зак с куфарче в ръка. Беше привел рамене под шибациите струи на дъжда.

— Зак! — изненада се тя и отвори вратата.

— Здравей, Жанин — учтиво поздрави той и влезе. — Тук ли е дядо ти?

— Не, излезе. — Тя притисна книгата към гърдите си, а сърцето ѝ силно заби.

— Но той ме помоли да се отбия! — Явно озадачен, Зак се намръщи. — Трябвало да обсъдим някои делови въпроси. Не каза ли кога ще се върне?

— Не, но щом те е поканил, значи няма да се бави. Защо не го почакаш?

Тя пое шлифера му и го покани в библиотеката. Запалената камина изпълваше стаята с приятна топлина. Къщата бе разположена в района на Сиатъл, наречен Маунт Бейкър. Беше на три етажа и имаше типична за началото на века архитектура — с високи тавани и просторни стаи. Някога третият етаж бил предназначен за слугите. Сега Чарлз беше единственият домашен помощник, който живееше при тях. Той се грижеше за лимузината на дядо ѝ. Освен него им помагаше и госпожа Макормик. Тя идваше рано сутрин и се занимаваше с домакинството.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи тя, след като го настани удобно.

— Има ли кафе?

— Направих преди малко.

Жанин му донесе чаша кафе и седна срещу него. Чудеше се как да му каже за кроежите на дядо си да ги ожени.

Струваше й се, че Закари още нищо не подозира. Иначе едва ли би останал да пие кафе с нея. Беше сигурна, че ако дядо й е разговарял с него за плановете си, Зак нямаше да е толкова спокоен. Тя се вгледа по-внимателно в лицето му и заключи, че той не изпитва никакво смущение.

— Радвам се да те видя отново. — Тя сплете пръсти.

— И аз. Все пак трябва да призная, че съм малко разочарован.

— Така ли?

— По пътя насам се опитвах да позная как си облечена този път. Рокля от брашнени чували? Или пък блуза, изработена от мъжки чорапи?

Тя измърмори нещо под носа си и се нацупи. Винаги успяваше да я накара да се чувства като ученичка. „После иди убеждавай дядо, че двамата със Зак не си подходяме!“ — помисли тя ядосано.

— Трябва да призная, че съм приятно изненадан от плетения ти ирландски пуловер и тези вълнени панталони — продължи той.

В очите му припламна възхищение, каквото тя напразно беше търсила по време първата им среща.

В този момент Жанин разбра всичко.

Тя замръзна от неочакваното си откритие: дядо й не само беше говорил със Зак, но дори се бяха и разбрали. Иначе едва ли Закари щеше да се прави на толкова прехласнат по нейните прелести. Нито пък щеше да се появи неочаквано, когато дядо й изрично беше заявил, че ще закъснее. Очевидно крояха заговор срещу нея.

Тя нямаше никакво намерение да се предаде! Ако Зак и дядо й смятаха, че биха могли да я прилъжат да се омъжи, щяха да се разочароват!

— Съгласи се, значи! — изпепели го тя с поглед. Неспособна да сдържи емоциите си, скочи и тръгна напред-назад, като потриваше ръце и подреждаше мислите си. — Дядо те убеди, а?

— Моля? — зяпна я Зак.

— Как можа да го направиш? — изстена тя. — Имах по-добро мнение за тебе! Не мога да повярвам!

— Какво не можеш да повярваш?

— Ти си единственият човек, за когото бях напълно сигурна, че е неподкупен! Наистина съм разочарована от тебе, Зак! — Невъзмутимото му спокойствие я дразнеше повече от всичко.

— Нямам и най-малка представа за какво говориш — кротко каза той.

— Не се прави, че не разбираш! — кресна тя.

— Знае ли дядо ти за тези пристъпи на истерия?

— Изобщо не ми е смешно, Зак!

— Добре — въздъхна той. — Приемам упрека. Само ми кажи защо мислиш, че са ме купили? И между другото, преди да забравя, какво точно съм получил в замяна?

— Реално погледнато — нищо. И искам добре да го разбереш, защото аз отказвам да бъда продавана! — Сложи ръце на кръста и го изгледа с цялото си презрение. — Какво ти предложи дядо? Цялата компания? Или много пари?

— Нищо не ми е предлагал — вдигна рамене той.

— Нищо, значи — бавно повтори тя и се почувства обидена. — Ами че той направо ме е подарил! — Поразена, тя се отпусна на стола. — Мислех, че семейството на булката трябва да предложи някаква зестра...

— Зестра ли? — Зак повтори думата, като че ли никога не я беше чувал.

— Навремето семейството на дядо получило заедно с баба една крава и десет кокошки — обясни тя. — Но очевидно аз не струвам дори колкото една кокошка!

— Хайде да започнем отначало. — Зак остави празната чаша и се поизправи на стола си. — Загубих нишката точно когато казваше, че съм се продал. Може би ще ми обясниш кое е онова ужасно нещо, което съм извършил? Просвети ме, моля те!

— Щом настояваш... — Жанин му отвърна със същия изпепеляващ поглед. — Става дума за разговора ти с дядо по въпроса за женитбата.

— Каква женитба? — попита той изненадано. — Чия женитба?

— Естествено, че нашата!

— Нашата ли? — Зак изхвърча от стола като пружина.

— Не се прави на изненадан! Самочувствието ми пострада достатъчно. Все пак не съм нито куца, нито гърбава и доста мъже щяха да са изключително щастливи да се оженят за мене!

— Но брак между нас е... невъзможен. И дума да не става! Изобщо не искам да се женя! Нямам нужда от съпруга и от семейство.

— Защо не го кажеш на дядо?

— Точно това смятам да направя! От къде на къде този луд старец си мисли, че може да командва живота на хората? — ядосваше се той.

— Неговата женитба е била предварително уговорена от баща му. Повярвай ми, Зак, спорих с него до пълно изтощение, но той вярва в своите традиции и е решил нещо изключително нелепо — че ние с теб сме идеалната двойка!

— Ако не говореше толкова сериозно, щях да си помисля, че е изключително забавно.

— Изглежда, преди малко съм се излъгала. Съжалявам, реших, че дядо те е убедил.

— Затова ли взе да ги приказваш едни... за някаква крава и няколко кокошки?

— За момент си помислих, че дядо ме е предложил гратис. Знам колко глупаво звучи, но това направо ме засегна.

— Няма съмнение, че дядо ти много те обича.

— Така е — несъзнателно подръпна кичурите си тя. — Опитвах да му избия тази луда идея от главата с какви ли не аргументи. Обясних му необходимостта от романтичен подход и му казах колко важно е мъжете и жените да се влюбват по собствено желание. Обаче той не желае да приеме, че времената са други.

— Не те ли изслуша поне?

— А, изслуша ме, но обори всичко. Дядо смята любовта и съвременния брак за пълен провал. И като се има предвид броят на разводите, боя се, че не успях да го убедя в обратното.

— Разбираемо е — съгласи се Зак пораженчески.

— Обясних му, че хората първо се влюбват и чак тогава решават дали да се женят. Но дядо настоява, че е по-добре женитбата да предхожда влюбването.

— Мили боже! — Зак прокара ръка през лицето си. — Сега разбирам защо дядо ти непрекъснато ми говореше за теб и все ми разказваше колко си чудесна.

— Същото ми говореше и за тебе, още преди да се запознаем — спомни си Жанин.

— Сега много неща идват на мястото си. — Зак стисна устни и поклати глава.

— Какво ще правим? — зачуди се Жанин. — Искам да кажа, трябва да измислим някакъв ответен план. Не искам да разочаровам дядо, но и нямам желание да ме омъжват като... като... — не намери точната дума тя.

— Особено за мене.

Макар и тихи, думите му бяха изпълнени с болка. Сърцето ѝ се сви — знаеше, че в миналото си той е получил много малко обич и почти никакво внимание.

— Не исках да кажа това! Дядо не би те избрал, ако си лишен от достойнства. Той се гордее със способността си да преценява хората. Още от самото начало беше впечатлен от теб.

— Нека не се зальгваме, Жанин. — Гласът му стана по-самоуверен. — Ние си подхождаме колкото коприна и зебло.

— Съгласна съм, но има и нещо друго. Щом влязох в твоя кабинет, ти ясно ми даде да разбера, че ме смяташ за разглезена снобка. Всъщност не съм такава, но няма смисъл да те разубеждавам.

— Както намериш за добре.

— Вместо да се обиждаме, хайде да излезем с общ план срещу тази абсурдна идея на дядо — прекъсна спора тя и скръсти ръце на гърдите си в знак на раздражение.

— Няма да е необходимо. Не искам да се женя!

— Да не би аз да искам? Струва ми се, че най-доброто решение би било единият от нас да се ожени за трето лице. Това завинаги ще прекрати цялата история.

— Казах ти, че изобщо нямам намерение да се женя! — настоя той. — Ти си тази, която намекна, че има купища кандидати за съпруг!

— За бога, Зак! Никой от тях не става за женитба! — запротестира тя. — А и... нямам постоянен приятел в момента.

— Значи трябва да си намериш. — Зак издаде звук, който имаше далечна прилика със смях. — Щом толкова лесно ги сменяш, все трябва да имаш някой под ръка.

— Обаче нямам! Като се смяташ за толкова велик, ти си намери някоя подходяща! Хвани си някоя млада красавица и готово! — скастри го тя.

— Нямам намерение да жертвам живота си, за да можеш ти да си развяваш байрака!

— Значи аз трябва да унищожа живота си, само защото на тебе така ти се иска?!

— Добре — каза той след напрегнат миг тишина и прокара пръсти през косата си. — Явно тази идея не става. Ще трябва да измислим нещо по-добро.

— Твой ред е, умнико! — Жанин тъкмо се канеше да предложи помирение, когато чу, че входната врата хлопна. Спогледаха се със Зак. Той кимна — искаше сам да се справи с положението.

Те седнаха отново на фотьойлите. Дядо ѝ ги завари така.

— Извинявай за закъснението, Зак. Приятно ми е да ви видя заедно с Жанин. — Антон широко се усмихна, сякаш намекваше, че одобрява хитростта ѝ да се възползва да остане насаме със Зак.

— Да, водихме доста интересен разговор — подхвърли Зак и погледна към Жанин.

— Добре. Радвам се за вас.

— Какви бяха онези данни, които щяхме да обсъждаме? — Зак се пресегна към куфарчето си.

— Сега ще ги прегледаме. — Със самодоволен вид Антон излезе от стаята. Зак го последва, като преди това хвърли към Жанин последен поглед, с който ѝ казваше, че ще се видят по-късно.

Това обаче стана след една седмица. Тя беше излязла в градината да подреже розовите храсти и да реши къде да посадят мушкатата тази година, когато госпожа Макормик я повика на телефона.

— Ало — бодро каза Жанин.

— Трябва да поговорим — без предисловие започна Зак.

— За какво? — попита тя. Щом я държи в напрежение цяла седмица, тя пък няма да му дава повод да смята, че умира от нетърпение да го види.

— Днес следобед дядо ти заигра с открити карти. Помислих, че може би ще ти е интересно да научиш какво ми предложи, за да го отърва от тебе!

ТРЕТА ГЛАВА

— Охо! — Тя наостри уши. — Какво ти обеща? Големи облаги ли?

— Не! — бързо отрече Зак.

— Значи пари? Искам да знам точната сума!

— Не, не ми предложи пари.

— Тогава какво? — намръщи се тя.

— Мисля, че трябва да се срещнем и да поговорим за това.

На Жанин ѝ бе ясно, че щом Антон се е обърнал към Зак с идеята за брака, сигурно му е предложил нещо, което да го заинтригува. Независимо от горещите му обещания за неподкупност, Жанин не би се учудила, ако новоназначеният председател на Управителния съвет на компанията „Хартман-Томас“ е лапнал въдицата.

— Да се срещнем? — повтори тя с пресекващ глас.

— Има един добър ресторант на булевард „Юнивърсити Уей“, казва се „Италия 642“. Знаеш ли го?

— Не, но ще го намеря.

— Идеално! Значи в седем часа там. — Зак замълча. — Виж какво, по-добре е дядо ти да не знае. Може да изтълкува погрешно причината за нашата среща.

— Добре — съгласи се Жанин.

— Имаме да обсъдим доста неща — колебливо добави Зак.

— Зак, трябва да знам... — На челото ѝ избиха капчици пот. — Нали не си променил решението си? Искам да кажа, нали не те е изкушила тази абсурдна идея? Ти не можеш... Нали се бяхме разбрали? — Докато чакаше отговора му, изтри чело с опакото на ръката си.

— Можеш да бъдеш напълно спокойна! — завърши той и затвори.

Изведнъж Жанин се почувствува ужасяващо зависима от решенията на дядо си. Той беше непоклатимо упорит човек със силна воля. Ако трябваше да преодолее планина, Антон Хартман щеше или

да я изкатери, или да пробие тунел, или да я заобиколи. Ако никое от тези неща не дадеше резултат, той щеше да остане в подножието и да чака планината да се разпадне от само себе си. Твърдеше, че е спечелил повечето си битки само с търпение.

Зак познаваше методите на дядо ѝ не по-зле от нея. Жанин се надяваше, че като кандидат-съпруг той ще има вътрешната сила да не се поддаде на изкушенията, колкото и да са съблазнителни. Беше ѝ казал да е спокойна, но от друга страна, желанието му да се срещнат и отново да обсъждат темата бе подозрително.

„Той ми каза, че никога няма да се ожени!“ Жанин потърси увереност в думите му. Закари Томас едва ли бе човекът, който ще си заподсвирква Менделсоновия марш, особено ако някой друг дирижира оркестъра.

Жанин тъкмо се беше приготвила за излизане и дядо ѝ се прибра. Целуна я бащински по бузата, седна в любимото си кресло и отвори вечерния вестник.

— Обади се Зак — изтърси тя и си спомни, че не биваше да споменава за това на дядо си.

— Очаквах да ти се обади. Заедно ли ще вечеряте?

— Да вечеряме? Заедно? — фалшиво се разсмя тя. — Не, разбира се! Откъде ти хрумна, че ще се съглася да вечерям с него? — По дяволите! Трябваше да пази срещата им в тайна. Не ѝ се искаше да лъже дядо си, но нямаше друг избор.

— Помислих, че излизаш на вечеря.

— Всъщност, да. — С тази официална рокля нямаше как да отрече.

— Да не би да се е появил пак Питър Донахю?

— Не, не е той! — смути се Жанин. — Имам среща с... една приятелка.

— Аха! — Дядо ѝ се усмихна многозначително.

Жанин усети как се изчервява. Открай време не я биваше в лъжите. Все едно бе заявила на дядо си, че има среща със Зак. Сега Зак с основание щеше да ѝ се разсърди, че се е изпуснала.

— Какво искаше Зак?

— Защо мислиш, че иска нещо? — разпалено попита тя. Сърцето ѝ биеше лудо. Чудеше се как по-скоро да се измъкне.

— Ами ти току-що каза, че Зак се е обаждал.

— Е, да, но за нещо незначително. Нещо за... по някаква работа.

Тя побягна от къщи, за да не се издаде окончателно. Каква глупачка беше! Да издрънка точно това, което не биваше.

Докато намери ресторанта и паркира, закъсня с десет минути. Зак седеше в едно сепаре в най-далечния край на салона. Намръщи се, като я видя и погледна часовника си, за да ѝ покаже, че го е накарала да я чака.

Без да обръща внимание на сърдития му поглед, Жанин седна на полираната дървена скамейка, свали палтото си и небрежно обяви:

— Дядо знае за срещата ни!

— Какво?

— Знае, че ще вечеряме заедно — обясни тя. — Нещо ми стана, като го видях, и без да мисля, се изтървах, че си звънял. А като попита защо, му отговорих, че е било по работа. Затова, ако те попита утре, гледай да измислиш някакво обяснение.

— Мисля, че се бяхме разбрали да не му казваш за срещата ни!

— Така е — почувства се по-виновна от всякога, — но дядо ме попита дали ще излизам с Питър. Трябваше да видиш колко беше доволен, като му отговорих отрицателно. Добре де, какво можех да направя? — избухна тя, когато Зак направи нервен жест и изръмжа нещо. — А щом срещата ми не беше с Питър, трябваше да измисля някой друг, а това не става лесно, колкото и да съм умна. — Беше се задъхала от притеснение.

— Кой е този Питър?

— Излизнала съм няколко пъти с него през последните месеци.

— Гаджета ли сте?

— Категорично не! — Несъмнено Зак щеше да предложи тя да се омъжи за Питър и на техния проблем да се приключи. Страхотна идея, няма що!

— Хайде да поръчаме. — Той нервно отвори менюто. — Ще си говорим по време на вечерята.

— Добре. — Жанин беше доволна да приключат темата за нейната непредпазливост. Освен това, обикновено вечеряше по-рано и беше прегладняла.

Доиде келнерката, чийто одобрителен поглед не се отдели от Зак, даже докато пълнеше чашата на Жанин. За сетен път Жанин остана

учудена — макар и не особено красив, той предизвикваше голям интерес у жените.

— За мене спагети с миди — високо поръча Жанин и огледа хубавата келнерка, която явно беше забравила за какво е дошла. Изглежда Зак я интересуваше повече от поръчката им.

— И за мене същото. — С небрежна усмивка Зак върна менюто на келнерката. — И така за какво говорехме?

— Доколкото си спомням, ти настояваше да се срещнем. Просто ми повтори думите на дядо и да привършваме. — Явно е имало щедра оферта, иначе Зак нямаше да предложи тази вечеря.

— Антон ми се обади и ми зададе серия подвеждащи въпроси. — Пръстите му стиснаха здраво чашата

— Например?

— Какво мисля за теб... — вдигна рамене той.

— Какво му отговори?

— Привлекателна, енергична, остроумна, малко ексцентрична...
— Зак дълбоко пое въздух.

— Роклята от бандани и огърлицата от лампички за коледно дръвче не означават, че съм ексцентрична! — неусетно гласът ѝ набра сила.

— Означават. Щом лампичките за коледно дръвче украсяват шията ти, а не самото дръвче!

Разговорът им започна да привлича любопитни погледи и Зак се наведе към нея:

— Ако ми противоречиш за всяко нещо, няма да свършим до утре.

— Е, поне на келнерката ще ѝ хареса! — заяде се Жанин и веднага съжали. Това приличаше на ревност. Абсурд!

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Да се върнем ли пак на разговора между дядо ти и мене?

— Да — каза виновно тя.

— Антон изгуби доста време, за да ми разкаже за доброволческата ти дейност към Клуба на приятелите и другите ти социални ангажименти.

— Сигурно ме е представил като Жана д'Арк и Флорънс Найтингейл.

— Имаше такъв момент — ухили се Зак. — А след това добави, че макар да си постоянно заета, в живота ти липсвали удовлетворение и цел.

— Нека отгатна сама. Вероятно ти е казал, че имам нужда от нещо пълноценно в живота си — съпруг и деца.

— Позна. — Зак с мъка удържаше усмивката си. — Бракът бил единственото нещо, в което си щяла да се реализираш като жена.

Жанин изстена и се облегна назад. Беше по-зле, отколкото очакваше. За нейно огорчение, на Зак даже му беше забавно.

— Май нямаше да се хилиш така, ако беше казал това за тебе! Кажеш честно, Зак, приличам ли ти на човек, който се похабява поради липса на цел? — разпери ръце тя. — Щастлива съм, че работя. Всъщност съм напълно удовлетворена от живота си. — Чак накрая осъзна, че е говорила със стиснати зъби.

— Не го вземай толкова навътре! А в случай, че не знаеш, дядо ти е ужасен шовинист — отбеляза той с усмивка.

— Знам, но той е толкова мил, че може да му се прости.

— Не разбирам само защо иска да те омъжи точно сега. — Зак взе чашата си с вино и замислено я погледна. — Защо не миналата година? Или догодина?

— Бога ми, не знам. Сигурно смята, че ми е време. Може би нощем стои буден и трепери да не остана стара мома. В старата му родина на двадесет и четири години жените са имали вече по четири-пет деца.

— Видя ми се твърдо решен да те омъжи съвсем скоро.

— Разкажи ми! Обзалагам се, че ти е казал как в твое лице е открил най-подходящия мъж за мене.

— Освен това ми разказа за щедрото ти сърце и страха си да не би някой сладкодумник да ти завърти главата.

— Така ли каза? А после сигурно ти е казал колко много иска аз да се омъжа за някой, когото той уважава и обича като син. — Тя въздъхна дълбоко. — Някой толкова благоразумен, мъдър и почтен, че той даже би слял компанията си с неговата.

— Явно добре познаваш дядо си — сбърчи чело Зак.

— Представям си какво се е случило по-нататък — настъпателно продължи тя, а стомахът ѝ се сви от съзнанието за мъдростта на дядо ѝ. Зак не беше човек, когото можеш да купиш — нито с пари, нито с

власт. Вместо това, Антон беше използвал много по-хитър начин на изкушение — той беше погъделичкал гордостта на Зак, беше го поласкал и похвалил. Ако човек слушаше дядо й, Закари Томас беше единственият мъж на света, достоен за съпруг на Жанин.

— А ти какво му отговори? — попита тя толкова тихо, че Зак едва я чу.

— За нищо на света!

— Само това? — Жанин премигна от изненада и възмущение. — Не можа ли поне да го кажеш с повече думи?

Зак я изгледа така, сякаш смяташе за нужно тя да си премери температурата.

— Не ме слушай какво говоря — измънка тя и започна да мачка салфетката си, само и само да не срещне погледа му.

— Не исках да му давам повод за надежди.

— Добре си постъпил. — Жанин вдигна чашата с вода и я преполови.

— За чест на дядо ти, изглежда, че той прие моя отговор.

— Не разчитай много на това! — предупреди го Жанин.

— Няма страшно, познавам го. Няма да се откаже толкова лесно... Затова ти предложих да се срещнем и да се разберем помежду си. Трябва да сме постоянно във връзка, за да предвиждаме ходовете на Антон.

— Точно така!

Салатите им пристигнаха и тя се намръщи, когато келнерката отправи въпросителен поглед към Зак.

— Значи — спокойно започна тя, след като келнерката се отдалечи, — дядо е бил достатъчно хитър да не опитва да те подкупва с нещо материално.

— Не съм казал такова нещо!

— Не очаквах, че ще падне толкова низко! — Тя яростно забодде салатата си с вилица. — Какви подаръци ти предложи все пак?

— Нищо особено.

— Явно — изсъска тя.

— Само възможността да ползвам лимузината като член на семейството.

— Предложил ти е лимузината срещу това да се ожениш за мене? И нищо повече?! — Вилницата на Жанин падна със силен звън в

купичката със салата.

— Всъщност не лимузината, а само възможността понякога да я ползвам. — Зак с мъка прикриваше задоволството си.

— Ама... това си е чиста обида! — Тя напъха салата в устата си и задъвка крехките листенца, сякаш бяха от пергамент.

— Стори ми се повече от традиционната крава и десет кокошки.

— Само че преди петдесет и пет години една крава и десет кокошки са стрували доста повече, отколкото мислиш! — възкликна Жанин и веднага съжали за високия тон — поне половината посетители в ресторанта се обърнаха към нея. Тя им отвърна с дружелюбна усмивка и се наведе над салатата.

— Ползване на лимузината, значи! — възмути се тя отново.

— Не го взимай толкова присърце! Все пак не съм приел.

— Нямало е даже истинско изкушение — продължаваше Жанин, — а аз мислех, че дядо ще ти направи приемливо предложение.

Като връх на всичко Зак се забавляваше.

— Поведението ти изобщо не е такова, каквото трябва да бъде — намръщи се основателно тя.

— Съжалявам.

Личеше, че не е така. Отначало Жанин бе помислила, че Зак рядко се усмихва. Но през краткото време, което бяха прекарвали заедно, той се смееше почти непрекъснато.

Келнерката сервира спагетите с миди, но още на първата хапка Жанин разбра — не може дори да се преструва, че има апетит. Беше толкова нещастна! Очите ѝ се напълниха със сълзи и това още повече я притесни. Отчаяно се мъчеше да скрие състоянието си.

— Какво ти е? — изненада я въпросът му.

— Дядо смята, че не ме бива да преценявам хората — преглътна с мъка тя, като криеше очите си. Той беше прав и доказателството бе Брайън, но дядо ѝ не знаеше за него. — Имам чувството, че съм пълно разочарование за него.

— Нищо такова не ми е казал! — опита се да я успокои Зак.

— Обаче не е казал и нищо по-добро.

— Трябва му оправдание, за да те омъжи, без това да прозвучи смешно. — Зак се поколеба. — Цялата история ми се струва все понелепа. — Той тихо се засмя и облегна лакти на масата. — На кой

може да му хрумне идеята, че ние двамата сме подходящи за брачна двойка?

— Много ти благодаря — измърмори тя. Явно най-много се забавляваше да убива самочувствието ѝ.

— Не му се връзвай толкова. И без това не те интересувам като евентуален съпруг.

— Тук си абсолютно прав. Ти си последният човек, за когото бих се омъжила! — сопна се тя и изпита съжаление, когато погледът му трепна.

— Така си и мислех. — Той се нахвърли върху спагетите така, сякаш се готвеха да побегнат от чинията. Напрежението нарастваше. Когато келнерката дойде да прибере чиниите, Жанин осъзна, че след тази вечеря и двамата ще си останат гладни.

Зак плати и мълчаливо я изпрати до колата ѝ.

За Жанин срещата се беше оказала напълно безплодна. Само се бе убедила доколко Зак отговаря на преценката на дядо ѝ. Притежаваше проникателност, интелигентност и интуиция, но само от професионална гледна точка. Като потенциално семейство бяха напълно несъвместими.

— Трябва ли да поддържаме връзка? — попита тя, докато отключваше колата си. Чувстваха се неудобно — бяха застанали по средата на улицата, без да знаят какво да си кажат.

— Вероятно ще се наложи, след като никой от нас не иска онзи план да се осъществи. Поне трябва да забравим за противоречията си и да се сработим. Иначе може да се окаже, че без да знаем, сме заиграли по свирката на Антон.

— Аз няма да го направя, нито пък ти. — Жанин се смути от неволно изпитаното разочарование.

— Можеш да бъдеш спокойна за мене — заяви Зак. — Когато реша да се ожения — в което искрено се съмнявам — сам ще си избира съпруга.

Подразбираше се, че това няма да е Жанин.

— Когато реша да се омъжа, и аз ще си избира съпруг сама. — Тя вложи твърдост в гласа си. Както Зак беше казал неотдавна, приликата между тях беше колкото между коприна и зебло.

— Не съм сигурна дали харесвам момчетата или не — призна тринадесетгодишната Пам Хъдзън и отхапа от хамбургера със сирене. — Понякога са големи глупаци.

Беше изминала една седмица от вечерята със Зак и Жанин се изненада, че мнението на малката ѝ приятелка за мъжете съвпада с нейното собствено.

— Даже не съм сигурна дали още харесвам Чарли — изповяда се Пам. — Помниш ли колко луда бях по него?

— Ами да, всяка твоя втора дума беше Чарли — усмихна се снизходително Жанин.

— Понякога той може да бъде много готин. Помниш ли когато ми беше оставил една роза на вратата? Миналата седмица обаче — продължаваше Пам, — видях Чарли на баскетболното игрище, а той се направи, че не ме познава.

— Заболя те, нали?

— Естествено — призна Пам, — и то след като му боядисах една тениска.

— Той носи ли я?

— Непрекъснато! — В очите на момичето проблесна радост.

— Между другото, много ми харесва новата ти прическа.

— Исках да прилича повече на твоята. — Пам щастливо се усмихна.

— Как сте у дома? — попита Жанин внимателно.

Джери Хъдзън, бащата на Пам, се грижеше за момичето след развода. Майка ѝ работеше на Източния бряг. Без никакви роднини тук, Джери се притесняваше, че дъщеря му остава без майчини грижи. Беше се обърнал за помощ към Клуба на приятелите по същото време, когато Жанин започна там работа на обществени начала. Беше го срещала само веднъж, защото той работеше на смени като готвач. Жанин го намираше за свестен човек, а дъщеря му за чудесно дете с изключителни способности. Още преди баща ѝ да събере пари за шевна машина, Пам вече сама моделираше и шиеше дрехи за куклите си. Банданената рокля беше един от първите ѝ успехи на новата шевна машина и тя с гордост я беше подарила на Жанин. Оттогава Пам беше ушила още няколко модела, които приятелите ѝ много харесваха и тя беше във възторг от постигнатото.

— Ще взема да простя на Чарли — продължи Пам замислено. — Все пак той беше с приятели. Сигурно му е било неудобно да признае пред тях, че си има приятелка.

— Сигурно.

— Кога заминаваш за Шотландия? — смени темата Пам.

— Другата седмица.

— Колко време няма да те има?

— Десет дни.

На следващия ден след срещата със Зак, Антон я беше изненадал — бе ѝ връчил самолетния билет, а на въпроса ѝ защо, загадъчно беше промърморил, че тя има нужда от почивка. Това я зарадва. Винаги беше мечтала да посети Шотландия. Жанин закара Пам до дома ѝ и изведнъж се сети, че би трябвало да предупреди Зак за неочакваното пътуване. Едва ли беше толкова важно, но нали той самият държеше да бъде в течение...

Жанин внимателно подготви посещението си. Избра ден, когато дядо ѝ не е във фирмата. Освен това се появи натоварена с покупките за пътуването. Смяташе, че така отиването във фирмата ще изглежда случайно, сякаш изведнъж си е спомнила за уговорката със Зак.

— Добър ден — бодро се усмихна тя на деловата секретарка. — Тук ли е господин Томас? Няма да му отнема много време.

Възрастната жена явно не одобри нейното нахлуване и макар да стисна устни, не каза нищо и звънна по вътрешния телефон.

— Каква приятна изненада! — каза той и стана да я посрещне.

Неочаквано Жанин усети странна тръпка от силния глас на Зак.

Тя влетя в стаята със самочувствие, на което би завидяла и парижка манекенка. Тръшна покупките на пода, отпусна се на стола срещу бюрото и кръстоса дългите си крака.

— Извинявай, че не ти се обадох предварително — започна тя небрежно, — но имам новина.

— Всичко е наред. — Погледът му се спря на покупките ѝ. — Май доста си се потрудила този следобед.

— Бях на пазар.

— Виждам. Някакъв конкретен повод ли имаш?

— Събирам си чеиза. — Тя започна да играе. — Не издържам повече. Дойдох да те осведомя, че казах на дядо да уреди подробностите по сватбата. Някой ден сигурно ще съумеем да открием любовта.

— Не намирам това за забавно. Та каква беше онази неотложна новина, която...

— Господин Томас — гласът на секретарката долетя изкривено по уредбата, — господин Хартман идва да ви види.

Изпълненият с паника поглед на Жанин се кръстоса със също толкова ужасения поглед на Зак. Най-лошата възможност би била дядо ѝ да ги завари двамата сами. Не ѝ се мислеше как би изтълкувал подобно нещо.

— След малко ще се освободя. — Зак прочете истерията в погледа ѝ. Жанин се зарадва на самообладанието му.

Той ѝ посочи една затворена врата и я въведе в нещо като малка стая, която беше обзаведена в случай, че се наложи да пренощува в офиса. Вътре имаше само барче, хладилник, малка печка, мивка и още няколко дреболии. Вратата зад нея се затръшна и я обгърна пълна тъмнина. Секунда по-късно пликовете с покупки влетяха при нея. Страшно се притесни. Пазеше пълна тишина, даже задържаше дъха си от страх да не бъде открита. Залепи ухо на вратата и се опита да дочуе разговора между двамата мъже. Надяваше се да разбере колко време дядо ѝ възнамерява да остане при Зак. За съжаление не можа да чуе нищо. Реши да рискува и откряна вратата. Един бърз поглед разкри гърбовете на събеседниците. Това обясни защо не ги чуваше.

Изведнъж забеляза дамската си чанта. Сподави възклицанието, леко затвори вратата и се отдалечи от нея. Затисна устата си и пое през шепа така нужната глътка въздух. Когато отново събра кураж да откряне вратата, разбра, че само един случаен поглед на дядо ѝ е достатъчен, за да бъде разкрита. Само да размести краката си и със сигурност щеше да се заплете в дръжката.

Зак се извърна от прозореца и Жанин успя най-сетне да го види и чуе ясно.

— Веднага ще се погрижа за това — каза той с равен глас. Беше толкова спокоен и самоуверен, сякаш редовно криеше по някоя жена в стаичката. Сигурно и той беше забелязал издайническата чанта,

защото изведнъж очите му се разшириха, а погледът му с укор се отпрати в нейната посока.

Той да не би да смята, че тя нарочно я е оставила там, за да се спъне дядо ѝ! Та той изобщо не трябваше да е тук! Сутринта ѝ беше казал, че е на обяд в клуб „Атлетик“ със стария си приятел Бърт Колман. А когато дядо ѝ обядваше с приятелите си, обикновено завършваха с игра на карти през целия следобед. Явно си беше променил навиците, за да побелее косата ѝ.

Изтекоха още няколко мъчителни минути и Зак изпрати дядо ѝ. Щом той излезе, Жанин се появи в кабинета, като премигваше на ярката светлина.

— Дамската ми чанта! — задавено каза тя. — Мислиш ли, че я е забелязал?

— Без съмнение! Как можа да направиш тази глупост!

— Да не мислиш, че нарочно съм го направила?

— Нямах предвид това, а неуместната ти поява тук! — изръмжа Зак. — Да не си полудяла?

— Имах да ти казвам нещо и понеже минавах оттук... — Почувства как лъскавата ѝ фасада се разпуква. Той беше прав. Можеше просто да му телефонира. С кой акъл реши, че иска да му каже лично за пътуването си?

— Да ме убиеш не мога да се сетя за нещо толкова важно, че да оправдая глупавата ти постъпка! — Зак беше много ядосан. — Ако Антон ни беше видял заедно, веднага щеше да си направи погрешен извод. Успяхме да запазим всичко мирно и тихо до днес. Дядо ти вече не споменава за теб и аз бях доволен от това!

— Прав си! — Думите му я бяха наскърбили. — Няма да допусна отново грешката да те посетя! Никога. — обеща тя, като се опитваше да запази достойнство. Набързо събра нещата си и побягна от кабинета, без да се интересува кой ще я види, пък бил това и дядо ѝ.

— Жанин! Ти така и не ми каза защо дойде... — изпрати я Зак до асансьора.

Жанин се загледа в редуващите се цифри на етажите, сякаш носеха свръхважна информация. Пликовете се изплъзваха от пръстите ѝ и нещо се допираше до крака ѝ.

— Съжалявам, че отнех от скъпоценното ти време. Всъщност, като размислих, поводът да те посетя беше несъстоятелен.

— Жанин! — Той явно съжали за избухването си. — Не биваше да повишавам тон.

— Не биваше — гладко изрече тя.

Вратите на асансьора се отвориха и тя се вмъкна вътре. Едва когато пристъпи, усети, че кайшката на дамската ѝ чанта е плътно омотана около краката ѝ. Това окончателно развали плана за достойно оттегляне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Замъкът Кодор е построен през четиринадесети век и до ден-днешен е резиденция на графовете Кодор — достигаше монотонният глас на екскурзовода до Жанин. — Уилям Шекспир е обезсмъртил замъка в пиесата си „Макбет“ в сцената с убийството на крал Дънкан...

Първите няколко дни в Шотландия Жанин беше прекарала в самостоятелни разходки до забележителностите. Но организиранието обиколки с екскурзовод допълваха историческите ѝ познания.

Замъкът Кодор беше разположен в североизточна Шотландия. Плановите ѝ за следващия ден включваха да наеме кола и да се разходи по криволичещия път до Единбург — политическият център на Шотландия.

Дядо ѝ беше резервирал за нея стая в една странноприемница. Казваше се „Бони“ и надмина очакванията ѝ с покрива от червени керемиди и черните островърхи фронтони. Стаята ѝ беше много приятно обзаведена, а интериорът се допълваше от живи цветя и Жанин се почувства като у дома.

Нетърпелива да разгледа всичко, тя излезе на разходка в градината на хотела. Априлският въздух беше хладен и тя скри ръце в джобовете си.

— Жанин?

Тя се обърна. На два-три метра от нея стоеше Зак.

— Какво правиш тук? — изуми се тя.

— Тъкмо щях да те попитам същото.

— Тук съм на почивка, като подарък от дядо ми.

— Аз съм по работа — обясни Зак и подозрително сбърчи вежди.

— Не е ли очевидно съвпадението? — намръщи се на свой ред Жанин.

— Да не мислиш, че съм го нагласил аз? — побърза да се защити Зак.

— Не — трябваше да признае тя.

— Нямам нищо общо с тази работа! — Беше нащрек.

— Ако не се беше държал грубиянски в офиса — почувства се длъжна да го информира тя, войнствено вдигнала брадичка, — щеше предварително да научиш, че дядо ме изпраща тук и щяхме да избегнем тази неприятна изненада.

— И ти, ако не се беше юрнала да бягаш от кабинета ми, щеше да узнаеш, че ще пътувам насам.

— Е, добре! Аз съм виновна за всичко! — викна гневно тя. — Доколкото си спомням, ти беше побеснял заради появата ми в скъпоценния ти офис.

— Признавам, че може да не съм се държал съвсем подходящо — заиграха мускулите по челюстта му, — но ти се извиних.

— Да, но първо ми смачка фасона. Чувствах се като пълна глупачка.

— А аз? — развика се Зак. — Може да ти е чудно, но нямам навика да крия жени в стаичката.

— Да не мислиш, че ми е било много приятно... като чувал с вехтории в оня килер!

— Какво друго можех да направя? Не можех да те скрия под бюрото си!

— Май щеше да е по-добро от оня тъмен килер.

— Ако ще търсим вина, кой си остави дамската чанта под носа на дядо ти? Още малко и трикове с карти щях да му показвам, само и само да му отвлека вниманието.

— Ако те слуша човек, ще каже, че аз съм виновна за всичко — възмути се Жанин.

— Да не би аз да съм се изтърсил най-неочаквано? Ако ходеше на работа като всеки нормален човек...

— Аз ли не ходя на работа? — извън себе си от яд го прекъсна тя. — А цялата обществена работа, която върша? Значи тридесетте часа седмична заетост са нищо за тебе? Знам, че имам образование и мога да избирам сред цял куп служби. Но защо да заемам работно място, от което някой има нужда повече от мен? А толкова много полезни организации плачат за доброволци! — Беше останала без дъх от ярост, лицето ѝ пламтеше.

Нямаше да допусне Зак да ѝ отправя подобни обидни намеци. От първата им среща той я смяташе за капризна и разглезена жена без

капка мозък. И май не беше променил мнението си оттогава.

— Виж, нямах предвид...

— За мене е ясно — прекъсна го остро тя, — че ти и аз няма да се разберем. — Едва сдържаше гнева си. — Най-добре ще е да се държим като непознати. Очевидно ти не желаеш да имаш нищо общо с мен, а и аз не изпитвам подобно желание. Така че — сбогом, господин Томас!

Тя се отдалечи с изправена глава и спасена гордост. За първи път, откакто го познаваше, успя да се оттегли с достойнство. Трябваше да изпита удовлетворение от това, но не можа.

Час по-късно, след като беше пристигнала с туристическия автобус в Единбург, откри, че все още е в мрачно настроение от срещата със Зак. Единственото смешно нещо в цялата ситуация беше нелепата убеденост на иначе мъдрият ѝ дядо в тяхната брачна съвместимост.

Тя реши да изхвърли Зак от съзнанието си и тръгна по Принсиз стрийт през гълпата, излязла на пазар, аматьорските театрални трупи и пътуващите музиканти. Празничната атмосфера скоро оправи настроението ѝ и тя отново се усмихна, забравила неприятната среща с деловия партньор на дядо си.

По улицата я подминаха няколко мъже, облечени с традиционни шотландски полички и вълнени шапки, наречени „гленгарис“. Стори ѝ се, че е в друго време и в друг свят. Из въздуха се носеха звуците на гайди; мрачната сивота на града подчертаваше пъстрите гледки.

Жанин точно излизаше от един магазин за дрехи, когато за втори път се сблъска със Зак. Той се стресна и я погледна с известно съжаление, сякаш две срещи в един ден бяха сериозно изпитание за търпението му.

— Знам какво си мислиш — приковаха я тъмните му очи.

— Сигурна съм, че не знаеш. — Тя притисна към себе си новите покупки и се приближи до витрината, за да не пречи на пешеходците по оживената улица.

— Бях тръгнал на пазар — кисело каза той, — а не да те преследвам.

— Бъди спокоен — и аз не се влача подир тебе!

— Чудесно — заяви той.

— Чудесно — повтори тя.

Никой от тях не помръдна. Жанин очакваше той да каже още нещо. Може би тайничко се надяваше на това. Щом не можеха да бъдат приятели, нека поне останеха съюзници. Вместо да воюват, по-добре да обединят силите си. Безмълвен, Зак направи рязък жест и се присъедини към потока забързани минавачи.

Половин час по-късно с нови пакети в колекцията си Жанин влезе в магазин за платове. Искаше да купи някакъв вълнен плат като подарък за Пам. Опипа няколко дебели топа, впечатлена от смелите цветови комбинации. Вълната беше мека, но когато повдигна едно гълче от тъканта, се изненада от тежината ѝ.

— Всеки шотландски род има собствен мотив — „тартан“ — обясняваше възрастната продавачка. Жанин хареса гласа ѝ, наситен с оживление, доброта и силен шотландски акцент. — Някои от най-известните тартани са в три различни шарки според предназначението им: ежедневно, официално или военно облекло.

Заинтригувана, Жанин наблюдаваше как любезната продавачка разгърна един типичен плат на синьо-зелени карета. Оказа се, че този тартан, наречен „Черният страж“, се купувал много от туристите, понеже не принадлежал на никой род и всеки можел да го носи.

Жанин купи няколко метра, прибра го при останалите покупки и тръгна надолу по тясната улица. Внезапно забеляза Зак. Той слушаше изпълнение на улични музиканти. Тя искаше да си тръгне, но по някаква необяснима причина се спря да го погледне. Не че беше променила мнението си от днешните срещи! Намираще, че е мълчалив и пълен с предразсъдъци. Но — защо да не признае — привлекателен. Много привлекателен! Е, беше малко грубоват и му липсваше блясъка и изкуствената изтънченост на Брайън, но притежаваше мъжественост и действеност. А и успяваше да я изправи на нокти от нищо. Никой друг мъж не я беше вбесявал за толкова кратко време.

Музикантите започнаха по-весела мелодия и Зак неволно се засмя. Силният му, малко дрезгав смях долетя до нея. Знаеше, че трябва да се махне, а не можеше.

Изглежда Зак беше усетил погледа ѝ, защото изведнъж се обърна и очите им се срещнаха. Тя се изчерви. Един дълъг миг никой от тях не помръдна.

Нито пък се усмихна.

В съзнанието на Жанин проблесна мисълта да пресече и, преглътнала гордостта си, да сложи край на безсмисления антагонизъм. Напоследък достойнството ѝ беше пострадало доста и нямаше да е толкова фатално да го пренебрегне още веднъж.

Един автобус изригна черен облак дим и прекъсна мисълта ѝ. Когато димът се разсея, Зак отново гледаше музикантите.

Натъжена, тя тръгна в обратната посока. Преди да стигне другата пресечка, той я повика. Тя спря и го изчака. Зак въпросително я погледна и пое някои от покупките ѝ. Тя кимна с благодарност и почувства тръпка на възмущение, когато ръката му докосна нейната. Той намести удобно покупките и забави крачка, за да може Жанин да го следва.

— Трябва да поговорим — обади се той.

— Не знам как ще стане. Не можеш да си отвориш устата, без да ме обидиш.

Само преди миг Жанин се надяваше да прекрати тази глупост, а ето че сега започваше спора и се държеше лошо, за което обвиняваше него.

— Не биваше да казвам това! — Изведнъж тя спря по средата на тротоара, отвратена от себе си. — Не знам как става така, но ни е много трудно да бъдем внимателни един към друг.

— Може би се дължи на шока от неочакваната ни среща.

— Кое то ни връща на темата — започна Жанин разпалено. — Ясно е, че дядо е уредил срещата ни, но защо трябваше да ни праща на другия край на света?

— Мислех, че познавам дядо ти, но напоследък не съм толкова сигурен. Не разбирам защо е избрал Шотландия.

— Той ми връчи самолетния билет с думите, че цяла година не съм ходила никъде — каза Жанин. — Крайно време било да отида на почивка и за известно време да забравя всичко. И аз нали съм си лапнишаран, направо скочих в тигана.

— А пък мене дядо ти прати за зелен хайвер. Договорите тук можеха да бъдат сключени от кой да е младши сътрудник. Чак като се настаних в хотела и се срещнахме, ми дойде на ум каква клопка ни е поставил. — Зак угрижено поклати глава.

— Прекалено много търсихме виновника за сцената в канцеларията ти, иначе можехме да го предвидим. Или поне щяхме да

знаем предварително.

— Именно — съгласи се Зак. — Щяхме да сме подготвени. Явно трябва да изоставим караниците си и да поддържаме връзка. Това е най-добрата тактика.

— Напълно съм съгласна — енергично кимна Жанин.

— Всяка възможност да сме заедно обаче ще доведе до неприятности.

— И аз мисля така.

— Колкото по-рядко сме заедно, толкова по-добре. — Той откри, че са на автобусната спирка.

— Не бива да позволяваме на дядо да ни сварва неподготвени. Трябва де сме твърди с него, защото той печели нови позиции.

— Права си. — Без да пита, той взе останалите ѝ пакети. — Наел съм кола. Ще приемеш ли да те откарам до хотела?

— Благодаря! — зарадва се Жанин на поканата. Бяха започнали с взаимни обвинения, но за щастие отношенията им започваха да се оправят и тя беше доволна. Предпочиташе Зак да е неин приятел, а не враг.

По време на пътуването разговаряха малко. Освен взаимните разкази за видените забележителности и направените покупки, май нямаше какво друго да си кажат. Чувстваха се неловко и бяха поуморени от битката помежду си. Жанин се притесняваше от близостта им, наложена от малката кола. Рамото и бедрото ѝ бяха само на сантиметри от неговите и тя бе твърдо решена да запази тази дистанция.

Осмели се да го погледне само веднъж. Лицето му беше напрегнато, сякаш шофираше по труден и опасен път, а не по добре поддържаното шосе. Внезапно той я погледна с леко присвити очи, а тя му отвърна с усмивка и бързо отклони поглед, смутена, че е заловена как го наблюдава. Чувствата ѝ бяха объркани. Нужно ѝ беше да анализира противоречията в тях. Зак я привличаше по различен начин от Брайън — ядосваше я силно, но едновременно с това тя му се възхищаваше и го уважаваше. За разлика от Брайън, който я караше да губи ума си. Не че изпитваше сестрински чувства към Зак. В крайна сметка заключи, че чувствата ѝ са по-объркани от всякога.

След като благодари на Зак за пътуването, тя събра покупките си и уморено се заизкачва по стълбите към стаята си. Взе една

продължителна и гореща ароматна вана и се облече с полата на сини и златни карета, която беше купила същия следобед. Допълни тоалета си с тънка бяла блуза и блейзър в морскосиньо. На шията си върза едно синьо шалче и остана доволна от ефекта. Малко руж, сенки и беше готова да слезе за вечеря.

Завари Зак в очакване на място в ресторанта. Дебелият пуловер и черните панталони му стояха много добре и тя го огледа с възхищение.

— Вечеря за двама ли ще желаете? — посрещна ги съдържателката със сърдечна усмивка.

— Ние не сме заедно — реагира първа Жанин. — Господинът е преди мене. — Трябваше да спазят уговорката, че не се познават.

Зак намръщено тръгна към определената му маса до голямата камина. Съдържателката се върна и отведе Жанин до съседната маса. Беше толкова близо до Зак, че можеше да прочете менюто му, без да става от стола. Тъкмо се беше зачела в собственото си меню, когато Зак я заговори:

— Не мислиш ли, че се държим малко глупаво?

— Така е — призна тя. — Но нали днес се разбрахме за неприятностите, които би донесла една близост помежду ни.

— Едва ли ще ни стане нещо от една вечеря заедно.

— Ами... сигурно няма...

— Свободно ли е при вас, моля? — Той стана и широко се усмихна.

— Заповядайте — не можа да сдържи усмивката си тя.

Той седна срещу нея и я погледна с възхищение:

— Тези цветове ти отиват.

— Благодаря. — Жанин призна пред себе си, че самият той изглеждаше великолепно. Канеше се да отвърне на комплимента му, когато изведнъж осъзна как неразумно предизвикваха съдбата.

— Ето, започна се — наведе се тя към него и прошепна, за да не бъде чута от околните.

— Кое? — Зак се озърна, сякаш ей сега иззад дебелите завеси щяха да изскочат призрачни разбойници.

— Каза колко ми отива синьото и аз си помислих, че и ти изглеждаш добре. Изобщо, създаваме клуб на взаимно харесващите се и преди да разберем какво става, ще сме се оженили.

— Това е абсурдно!

— Приказвай си! А не разбираш опасността!

— Означаваш ли това да се върна на масата си?

— В никакъв случай! Просто трябва да намалим комплиментите.

Разбираш ли?

— Добре, край на комплиментите.

— Благодаря ти. — Жанин кимна удовлетворена.

— Ти също внимавай — предупреди я той със закачлива усмивка. — Прекалената учтивост също може да ни заведе при бижутера. Преди да разберем какво става, ще сме избрали халките.

— Не бях се сетила за това. — Устните на Жанин трепнаха в едва удържана усмивка.

Те се спогледаха и избухнаха в смях, като привлякоха всеобщо внимание. Както внезапно се бяха разсмели, така внезапно и спряха. Заровиха носове в менютата си.

След като поръчаха, Жанин сподели със Зак теорията си. Беше й дошла наум на връщане от града.

— Май се сещам защо дядо ни е уредил среща тук.

— Умирам от нетърпение да чуя!

— Боя се, че причината съм аз. — Тя се облегна назад и гузно въздъхна. Всяка частица от нея усещаше близостта на Зак, а точно това не искаше да се случва. Отново въздъхна. — Когато за първи път дядо спомена идеята за предварително уговорен брак, аз се опитах да му обясня, че любовта не е нещо, което идва по поръчка като... като вечеря в ресторант. Той обаче нищо не разбра и ме попита от какво има нужда една жена, за да се влюби.

— И ти му обясни, че това е една екскурзия до Шотландия? — В очите на Зак проблеснаха искрици.

— Няма такова нещо. Казах му, че една жена има нужда от романтика в любовта.

— Не искам да изглеждам като кретен, но не мога да разбера връзката — наведе се Зак напред.

Като се престори, че е ядосана, Жанин започна да му обяснява:

— Ами, дядо ме попита какво е това романтичното влюбване...

— Като че ли и аз бих искал да науча нещо повече по този въпрос.

— Не е толкова лесно да се обясни. А и нямах време да се подготвя и затова отговорих на дядо, че романтичната любов е

забранени срещи из безлюдни шотландски хълмове.

— С предводителя на противниковия шотландски род ли?

— Не, с човека, когото обичам.

— И какво друго му каза?

— Вече не помня. Но имаше нещо за разходка по плажа на лунна светлина и отчаяни страсти.

— Чудно ми е как ли ще ги уреди?

— Не искам да научавам това — измърмори Жанин.

Като се има предвид колко буквално дядо ѝ беше схванал определението, Жанин изпитваше страх при мисълта за следващите му ходове. Чувствата ѝ допълнително се объркаха, когато откри, че приближаващият край на вечерта я изпълва с тъга... Един чевръст келнер им сервира кафето.

Те излязоха от ресторанта и Зак я изпрати по стълбите:

— Благодаря ти за риска, който пое, като вечеря с мен — каза той с безизразен глас. — Беше удоволствие, въпреки... опасността.

— И на мен ми беше приятно — промълви Жанин. Беше повече, отколкото ѝ се искаше да признае. Колкото и да не биваше, мисълта ѝ отчаяно търсеше начини да забави раздялата. Но тя се овладя — тази вечер беше отправила достатъчно предизвикателства.

Спряха пред вратата на стаята и Жанин се зачуди какво да му каже. Толкова ѝ се искаше да признае, че е очарована от вечерята, разговора и смеховете, а не искаше да остане с впечатление, че е влюбена в него.

Изглежда, че Зак имаше същия проблем. Посегна, сякаш да докосне лицето ѝ, после променил решението си, бързо отпусна ръка. Тя изпита необяснимо разочарование.

— Лека нощ — отсече той и отстъпи назад.

— Лека нощ — отвърна тя и влезе в стаята си. Облегна се на вратата и усети безпричинна несигурност.

Изминаха десет неспокойни минути и тя реши да излезе отново.

Градината беше добре осветена, една павирана алея извеждаше до някакви остри скали, които се спускаха стръмно надолу. Ревът на морето се чуваше даже отгук. Усещаше соления мирис, примесен с аромат на пирен — диво пролетно цвете с пурпурни цветове. Жанин пъкна дълбоко ръце в джобовете на блейзъра си и закрачи по тясната алея навътре в градината. Нощта беше хладна и тя нямаше намерение

да отива надалече. Можеше да дойде сутринта, когато имаше какво да се види на дневна светлина.

Изгрялата луна беше толкова голяма, сякаш запълваше цялото небе с ореол от сребърна светлина чак до хоризонта. Скръстила ръце, тя погледна нагоре и реши, че никога досега не се е чувствала толкова спокойна. Затвори очи. Наслаждаваше на удоволствието от тишината. Внезапно съзерцанието ѝ бе прекъснато.

— Ето, че пак се срещнахме — обади се Зак зад нея.

— Става все по-нелепо — обърна се усмихната Жанин. Сърцето ѝ лудо биеше. — Из шотландските полета...

— Не бих казал, че е забранена среща — каза Зак.

— Не в буквалния смисъл.

Стояха един до друг, гледаха нощното небе и се чудеха какво да си кажат. Бяха разговаряли непрекъснато по време на вечерята, а ето че сега Жанин изпитваше неудобство. Ако преди се бяха притеснявали от съвместната вечеря, то сега рискът от срещата им насаме под лунна светлина нарастваше. И двамата го знаеха, но никой не предложи да си тръгнат.

— Красива нощ — каза най-сетне Зак и кръстоса ръце зад гърба си.

— Да, нали? — отвърна бодро Жанин, сякаш той бе засегнал най-интересната за нея тема.

— Не бива да ѝ отдаваме прекалено голямо значение — отново се обади той.

— На кое?

— На тази среща. Все пак тя не е забранена. Ти си красива и за един нормален мъж е съвсем естествено да бъде очарован. Аз бих казал, че е виновна луната, а ти как мислиш?

— О, да... Искам да кажа, след като случайно попаднахме тук заедно, би било съвсем естествено ние двамата... на даден етап... да изпитаме влечение един към друг. Това е съвсем естествено и не означава нищо.

— Ти си напълно права. — Зак застана зад нея и се поколеба. — Трябваше да облечеш нещо по-топло.

Искаше да отговори, че не ѝ е студено, но той изведнъж погали ръцете ѝ, сякаш искаше да ги стопли.

Неспособна да се възпротиви, Жанин тихо въздъхна и се облегна на него. Пое от топлината и силата му.

— Възниква един проблем — прошепна дрезгаво той. — Какво беше онова, което луната предизвикваше у хората?

— Мисля... че въздейства само върху таласъми и върколаци.

Той се засмя и дъхът му я погъделичка по шията, от което коленете ѝ омекнаха. Бузата му допря нейната и тя въздъхна отново, замаяна от тази близост.

Зак постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. И двамата мълчаха. Задръжките се бореха за надмощие с Жанин, а вероятно и със Зак беше същото — склонността му към обяснения се беше изпарила.

Миг по-късно той взе лицето ѝ в ръцете си. Пръстите му бавно проследиха линията на брадичката ѝ. Изражението в тъмните му очи остана неразгадаемо. Чувствата ѝ се объркаха окончателно. Тя преглътна с мъка и облиза устните си.

Те като че ли го бяха омагьосали и не отделяше поглед от тях. Тя потърси сили да го предупреди за опасността, създадена от дядо ѝ, но преди да изрече и дума, ръцете му я прегърнаха и притеглиха към силното му мускулесто тяло. Тя усети топлината и успокояващия лек аромат на кожата му. Тогава устните му потърсиха нейните...

Удоволствието от допира бе равно по сила на електрически удар; тя не можа да сдържи треперенето си.

— Студено ти е. Защо не ми каза? — отдръпна се той.

— Не треперя от студ. — Но даже гласът ѝ потреперваше.

— Тогава защо?

Вместо отговор, тя го целуна. Без да иска, ръцете ѝ сами го прегърнаха и привлякоха. Устните ѝ се сляха с неговите и те се потопиха един в друг — тя в силата му, той в нежността ѝ.

Измина цяла вечност. Тя отдръпна устните си и притисна лице към гърдите му.

— Боже мой! — задъхано прошепна той и рязко се отдели от нея, изведнъж осъзнал неразумната им постъпка. — Това не биваше да се случва!

— На мене ли го казваш! — дрезгаво отвърна тя.

— Не беше най-умната ни постъпка.

— Не знам какво ми стана. Искам да кажа на нас.

Зак прекара пръсти през косата си и се намръщи.

— Сигурно са виновни луната и умората — потърси Жанин извинение, за да го успокои. — Като се замислиш, нещата са съвсем прости. Дядо организира тази среща с надеждата да се случи нещо подобно. Явно силата на внушението е по-силна, отколкото човек може да си представи.

— Така излиза — продължи да се мръщи Зак.

— Ужас! — Жанин погледна часовника си, но не можа да види часа. — Колко е часът? Май е доста късно. Трябва да се прибирам. — Говореше високо и на пресекулки.

— Чакай, Жанин! Трябва да обсъдим случилото се.

— Добре, но не сега. — Единственото й желание бе да избяга и да остане сама. Всичко беше започнало така невинно, като игра, но скоро се бе превърнало в нещо далеч по-сериозно.

— Тогава да оставим разговора за сутринта! — Зак изглеждаше недоволен. Вървеше през градината и си мърмореше под носа. — По дяволите! — изръмжа той и отново пръстите му минаха като гребло през косата му. — По дяволите! Кой ме караше да излизам посред нощ!

— Не се ядосвай толкова! Виновен е хладният чист въздух. Сигурно въздейства на мозъка и обърква импулсите му или нещо подобно.

— Сигурно е така. — Все още беше сърдит.

— Е, лека нощ — успя да придаде игривост на гласа си Жанин, като стигнаха стълбището.

— Лека нощ — отвърна Зак безгрижно.

Щом влезе в стаята, Жанин се хвърли на леглото и покри с ръка очите си. „О, не“ — проплака наум тя. Бяха прекрачили границата. Изкушили съдбата.

Къде остана здравият им разум? Да се целуват така!

След няколко минути, все още трепереща, Жанин стана и се съблече. Пъхна се под одеялата и опита да се намести удобно. Изобщо не й се спеше. На другия ден щеше да й се наложи да разговаря учтиво със Зак, а не знаеше дали ще може. Сигурна беше, че и на него ще му бъде неловко — когато влизаха в странноприемницата, погледът му я отбягваше.

Тя отметна завивките и реши, че има само една възможност. Да напусне Шотландия колкото е възможно по-скоро. Тя вдигна телефона, избра летището и запази място за първия обратен полет. След това скочи и заприбира багажа си и малко преди полунощ се спусна по стълбите към рецепцията.

— Напускате ни малко по-рано, госпожице Хартман? — попита я нощният администратор, след като ѝ повика такси.

— Да — отговори тя.

— Надявам се, че сте доволна от обслужването?

— Беше чудесно. — Тя извади сгънат лист хартия от чантата си и го остави на гишето. — Бъдете добър да предадете това сутринта на господин Томас.

— Разбира се. — Младежът го прибра в една ниша зад себе си.

Зак щеше да узнае за нейното заминаване и не би се разтревожил от прибързаното ѝ решение. Тя се отдалечи от гишето и седна на един фотьойл, за да изчака таксито.

Петнадесет минути по-късно Жанин мълчаливо наблюдаваше как шофьорът товари нещата ѝ. Преди да седне отзад, тя хвърли един последен поглед към безмълвния пейзаж, огрян от луната. Пътуването до летището ѝ се стори безкрайно. Испита горчиво разочарование от заминаването си. Престоят ѝ бе кратък, но се беше влюбила в Шотландия и се надяваше някой ден да дойде тук отново. Въпреки че споменът за целувката им щеше да нагарча, тя не съжеляваше за времето, прекарано със Зак. Всъщност щеше винаги да помни удоволствието от неговата прегръдка.

Жанин пристигна на летището няколко часа преди да обявят полета ѝ. Уби времето в пиене на кафе и прелистване на модни списания, предназначени за подарък на Пам.

С чаша кафе в едната ръка и билета си в другата, тя се запъти към гишетата. Съвсем случайно чантата ѝ, праметната през рамо, се блъсна в следващия пътник. Обърна се, за да се извини, но преди да успее да каже и дума, той също се обърна към нея.

— Зак! — От изненада тя едва не изгърва кафето си. — Какво правиш тук?!

ПЕТА ГЛАВА

— Този път го направи нарочно! — обвини я Зак. — Ясно е кой кого преследва! Намерила си бележката, която ти пъкнах под вратата...

— Аз напуснах хотела малко преди полунощ, следователно не съм могла да прочета бележката ти! — остро отвърна тя. Той не беше споменал нищо за нейната бележка. — А освен това ти оставих бележка на рецепцията.

— Не са ми я предали.

— Значи нещо са объркали!

— И на това ако му казваш „объркали“... — В гласа му звучеше съмнение, май я подозираше в умишлено съвпадение. В нея се надигна справедливо възмущение и тя се приготви за гореща тирада.

— Извинете, моля... — прекъсна ги униформената служителка. Тя се беше облегла на гишето и махаше с ръка, като се опитваше да привлече вниманието им.

— Вашият билет, моля. Задържете опашката!

— Ето, извинявайте. — Жанин реши да не обръща внимание на Зак. Може да пътуват в един и същи самолет, но какво от това? Очевидно и двамата се бяха изплашили след срещата в градината. Съвместното им пътуване бе явно съвпадение. Добре, няма да си обръщат внимание и всеки ще продължи по своя път. Оттук нататък няма да има нужда от нови срещи. И двамата щяха да са доволни от това. Служителката пое билета и потърси информация в компютъра.

— Сега ще направя резервацията ви за място — каза тя, загледана в монитора.

Жанин застана на пръсти, наведе се към жената и зашепна:

— Бихте ли ми дали място колкото е възможно по-далече от това на господин Томас?

— Госпожице! — Служителката вече се изнервяше. — Всички места за този полет бяха резервирани още преди седмица. Причината да дадем на вас и вашия... приятел места се дължи на нечий отказ.

Правя всичко, каквото мога, но не съм в състояние да размествам хората в последната минута.

Качиха се на самолета отделно; Зак бе сред последните пътници. Мястото на Жанин беше на втория ред в първокласния салон. Тя прелистваше рекламното списание за полета, когато Зак мина покрай нея. Цялото му внимание бе приковано върху билета.

Тя се загледа през прозореца и се престори, че не го вижда.

— Изглежда това е мястото ми — обяви Зак безцеремонно и прибра ръчния си багаж в отделението над седалката.

Тя искаше да му каже, че не е уреждала новото съвпадение, но прехапа език. Зак едва ли щеше да повярва, ако разбереше за нейния опит да го предотврати.

— За да не ме питаш излишно, ще ти кажа, че не съм уредил местата ни да са заедно. — Той вдървено седна до нея.

— Знам!

— Така ли?

— Ами да, съдбата е срещу нас! Според мен пак дядо е подготвил срещата ни на летището, както и съседните места. Като се замислиш, ако не се бяхме срещнали още първия ден в „Бони“, можеше изобщо да не се засечем. Не знам как е успял, но го е организиран някак си. — Реши да не споменава за среднощната им разходка. Вината за това си беше нейна.

— Следователно не възнамеряваш да изсипеш целия си гняв върху горката ми глава?

— Не виждам причина да ти се сърдя, нито пък ти на мене. Никой от нас не е желал това положение!

Прозевките ѝ бяха заразителни. Скоро и Зак започна да се прозява. Стюардесата им предложи кафе.

— Бих предпочела възглавница — отвърна с нова прозявка Жанин и стюардесата ѝ донесе дебело одеяло и няколко малки възглавнички. Предложи и на Зак, но той отказа, с намерението да поработи и извади от куфара си някакви документи. Щом самолетът пое курс, Жанин се отпусна назад и затвори очи. Почти веднага потъна в дълбок сън. През следващите часове тя на два пъти се размърда, но всеки път един нежен глас я успокояваше. С въздишка се сгуши и за пръв път от много време се почувства наистина удобно.

И засънува... Вървеше през поле, облечена в национална шотландска носия. В далечината пищяха гайди. Изведнъж на хребета на хълма се появи Зак. Беше облечен с шарена пола и носеше барета с цветовете на „Черният страж“, през рамото му висеше гайда. Погледите им се срещнаха и музиката секна. После отнякъде изникна дядо й. Стоеше между тях. Лицето му бе доволно и развълнувано. Той сви ръце на фуния и извика към Жанин:

— Това ли е романтиката?

— Да! — извика тя в отговор.

— Трябва ли ти още нещо?

— Любов!

— Любов ли? — повтори намръщен дядо й и се обърна към Зак, като че ли очакваше подкрепа от него.

Зак се мотаеше с гайдата. Цялото му внимание бе съсредоточено върху инструмента. Не отговори.

— Вижте каква чудесна двойка сте! — извика дядо у. — Зак, кога ще осъзнаеш каква красавица е моята Жанин?

— Като реша да се ожения, сам ще си избира булка! Бъди сигурен в това!

— И аз предпочитам сама да избира своя бъдещ съпруг! — на свой ред извика Жанин.

— Ти обичаш Зак! — приповдигнато обяви дядо й.

— Аз... аз... — смущението на Жанин достави допълнително удоволствие на нейния дядо.

— Погледни я, момче! — отново се обърна дядо й към Зак. — Виж колко е хубава! И си помисли колко красиви ще бъдат децата ви!

— Дядо! Престани с тия красиви бебета! Няма да се омъжа за Зак!

— Жанин! — Гласът на Зак долетя до нея.

— Ти не се бъркай! — кресна му тя. Повече не искаше и да чуе за него.

— Жанин, ти бълнуваш!

Отвори очи. Лицето на Зак беше съвсем близо до нейното, а главата й почиваше върху гърдите му.

— О! — скочи тя. — Извинявай много! Неволно съм се облегла на тебе.

— Не исках да те будя, но май сънуваше кошмари.

Тя премигна срещу светлината и опита да фокусира погледа си върху него. Беше ѝ трудно, а и очите ѝ започнаха да сълзят. Изтри лицето си с ръкав и се поизправи. Събра възглавниците и одеялото, като се опитваше да прикрие треперенето на ръцете си.

— Притесняваш ли се за онова, което се случи снощи след вечерята?

Въпросът му я свари неподготвена, но тя се усмихна и смело излъга:

— Всъщност нищо не се е случило.

— А целувката в градината? Мисля, че е време да си поговорим за това — тихо каза Зак и се огледа да не би някой да ги подслушва.

— Ами... щом казваш. — Колкото и да не ѝ се искаше, все пак беше по-добре да разговарят преди срещата с Антон.

— Ще оставим ли настрана фалшивата гордост?

— Абсолютно! — съгласи се Жанин.

Тя се подготви да го изслуша. Зак беше споделил възгледите си по въпроса за предварително уговорен брак. А тя вече беше получила един колкото болезнен, толкова и ценен урок от Брайън. Нямахте лесно да забрави как му беше предложила обичта и доверието си, а той бе злоупотребил с тях. Влюбването ѝ беше най-разтърсващото събитие през нейния живот и тя се страхуваше да го повтори.

— Не мога да излъжа, че не ми хареса да се целувам с тебе — каза Зак, — но по-добре да не се беше случвало. Създаде ни нови проблеми. Преди да дойдем в Шотландия, ние почти не се познавахме. След онзи обяд с Антон сме разговаряли няколко пъти, но си останахме непознати.

— Веднъж излязохме на вечеря — напомни му Жанин ядосана, че така лекомислено пропуска тази среща.

— Да — потвърди той. — После се срещнахме в странноприемницата „Бони“ и изведнъж — вечеряме заедно, разхождаме се на лунна светлина и преди изобщо да разберем какво става, започваме да се целуваме!

Жанин кимна, заслушана в думите му.

— Няколко са факторите, които трябва да се вземат предвид, но ако ще търсим нечия вина за онази целувка, боя се, че аз съм виновенният.

— Ти ли?

— Аз! — направи гримаса той. — Готов съм да поема цялата отговорност. Едва ли си съзнавала какво вършиш. Бързо открих колко си непорочна...

— Я, чакай, чакай! — срязва го Жанин. Пак беше взел на прицел достойнството ѝ. — Какво искаш да кажеш?

— Е, очевидно нямаш голям опит с мъжете и...

— С други думи аз съм толкова невероятно наивна, че никой не би ми потърсил сметка за няколко целувки под луната?

— Нещо такова.

— Майчице мила! — въздъхна тя.

— Не се обиждай толкова!

— Ти да не смяташ, че съм расла в манастир? За сведение, целувала съм се с не един мъж.

— Сигурно. Обаче изместваш същността на въпроса...

— Съжалявам, че съм била толкова неумела. Мъж с богат житейски опит като твоя сигурно е останал разочарован от толкова неопитна като мене...

— Жанин! — прекъсна я той. — Цитираш неща, които не съм казвал! Само казах, че ние, тоест аз, изпуснахме нещата от контрол и сега не можем да виним дядо ти за случилото се.

— Държа да поема своя дял от отговорността. Освен това, струва ми се, че разбирам накъде води този разговор.

— Добре, щом толкова искаш, говори ти — самообладанието започна да го напуска.

— Ти си мислиш, че след като ни беше приятно заедно през тази отчасти романтична вечер...

— Отчасти романтична ли каза?

— Нали се разбрахме за фалшивата гордост? Аз говоря откровено.

— Продължавай — стисна устни Зак.

— Та, изглежда, си останал с впечатление, че след като опитът ти е много по-голям от моя, има опасност да припадна в ръцете ти, ако тази случка се повтори. — Тя постави ръка на сърцето си с театрален жест, клепачите ѝ яростно затрепкаха.

— Жанин, държиш се като дете — хладно я информира той.

— Разбира се, нали точно това очакваш от мене?

— Нарочно тълкуваш думите ми погрешно. — Пръстите му силно стиснаха подлакътниците на стола.

— Знаеш ли, излишно е да казваш каквото и да било. Мислел си, че сме проявили интерес един към друг, интерес, който сега е нараснал. Права ли съм? Е, няма от какво да се боиш. — Тя дълбоко пое въздух и агресивно го изглежда.

— Да, мина ми подобна мисъл.

— И понеже си ме прегръщал и си рискувал да ме целунеш, сега очакваш изведнъж да се впусна в мечти за „Ж“.

— Какво е това „Ж“?

— Женитбата, разбира се.

— Глупости! — Зак ядосано набута списанието за полета в джоба на предната седалка.

— Така ли? — предизвика го тя.

— Смятам, че изкушението не е отминало и трябва да се предпазваме от подобни мисли.

— По-полека, Зак — каза тя със сарказъм. — Не се надценявай!

— Виж какво, не аз говоря насън за нашите бъдещи бебета. Целунахме се веднъж и ти вече се подготвяш за повиване с пелени.

— Ама аз сънувах! Това няма нищо общо с темата.

— Може да си ме заблудила. — Той измъкна същото списание и го запрелиства толкова нервно, че скъса страница. — Разговорът ни е напълно безсмислен.

— Май си прав — въздъхна Жанин. — Но трябваше да изясним позициите си.

Зак изръмжа нещо в отговор.

— Обещавам да се пазя от магнетизма ти, но ако някога се поддам на покоряващия ти чар, то ще е неволно и отсега моля за прошка.

— Престани, Жанин!

Тя едва сдържа усмивката си, породена от сърдития му вид. Закари Томас имаше толкова високо мнение за себе си, че заслужаваше тя да имитира припадък при всеки негов поглед. Разсмя се наум, като си представи картината.

Зак се облегна назад със затворени очи в знак, че разговорът е прекратен. Жанин се загледа през прозореца. Първите лъчи на изгрева

осветиха лицето ѝ. Мислеше за всичко друго, само не и за обърканите си чувства към Зак.

Измина цяла вечност преди пилотът най-сетне да обяви приземяването на международното летище „Такома“ в Сиатъл. Хубаво е да си отново у дома, но сега Жанин щеше да проведе един сериозен разговор с дядо си относно опитите му да ѝ намери подходящ съпруг.

След кацането тя мина бързо през митницата. Пребори се с двете големи чанти — метна едната през рамо, а другата влачеше. Зак все още беше при митничаря, когато тя излезе навън и се опита да спре такси.

— Чакай, ще ти помогна — присламчи се към нея Зак. Багажът му се състоеше само от дипломатическо куфарче и малка пътна чанта.

— Благодаря — отговори тя задъхано.

— Нали се разбрахме да ограничим взаимните изрази на благодарност — измърмори той намръщен.

— Извинявай, казах го ей така...

— Абе ти камъни ли носиш? — продължи да мърмори той.

— Ако ще се оплакваш, мога да се оправя и сама.

Той измуча нещо неопределено и поклати глава.

— Ще спра едно такси. За нас.

— За нас ли?

— Сега ще се разберем с дядо ти.

— Сега ли? — Жанин беше изтощена физически и психически. Зак също.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не си ли съгласна?

Проблемът беше, че Жанин още не бе решила какво да каже на дядо си. Беше решена да поговори с него, но предпочиташе да избере по-подходящ момент. А и възнамеряваше да разговаря с него насаме.

— Може да е излязъл някъде — опита се да разубеди Зак. — А и едва ли сега е най-подходящият момент.

— Искам веднъж завинаги да решим този въпрос.

— Аз също — отвърна буйно тя. — Но смятам, че трябва да преценим по-внимателно кога и как да сторим това.

— Може би си права... — колебливо и с нежелание се съгласи той. — Да бъде както искаш.

— Не както аз искам, а както е по-разумно. Нека първо съберем мислите си. Повярвай ми, Зак, аз не по-малко от тебе искам да

приключим с този въпрос.

Той отново изръмжа, но не стана ясно дали за теглото на багажа ѝ или за тактиката по отношение на Антон.

— Освен това — тя направи широк жест с ръка, — нека престанем да се съмняваме един в друг. Никой не преследва другия и няма опасност да се влюбим само защото сме били достатъчно глупави да се целунем.

— Чудесно — измънка той.

Вдигна ръка и едно такси веднага спря. Жанин изпита смесица от облекчение и раздразнение.

— Как става така, че уж все сме съгласни един с друг, а винаги се караме?

— Каж ми да ти кажа. — Той изглеждаше много изморен. Шофьорът излезе, отвори багажника и подреди багажа ѝ. Зак хвърли чантата си най-отгоре.

— Бихме могли да пътуваме заедно — отвори вратата на таксито той.

— В моята посока ли си?

— Трябва да се видя с дядо ти, да му предам едни материали.

— Защо не отложиш за утре? Честно, Зак, ти си съсипан от умора. Един ден по-рано или по-късно, няма значение. Освен това, дядо може да не е вкъщи.

— Честно, Жанин — подигравателно я имитира той, — вече говориш като истинска съпруга.

Жанин прехапа устни, за да спре гневния си отговор. Скръсти ръце и свирепо се загледа през прозореца. Беше изпълнена с гняв. Кракът ѝ започна нетърпеливо да потупва пода. Тя с мъка понасяше този ужасен невъзпитан мъж.

— А сега и изглеждаш като такава. — Зак явно не владееше изкуството да спре, когато трябва.

Лъчезарно усмихната, Жанин бавно се обърна към него и с меден глас попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Я се виж, за бога! Първо започваш да ми опяваш...

— Да ти опявам? — избухна тя. — Искам да разбереш веднъж завинаги, Закари Томас — аз не опявам!

Зак погледна умолително нагоре и на свой ред отправи свиреп поглед през прозореца.

— Господине! — Жанин се наведе напред и учтиво побутна по рамото шофьора — човек на средна възраст, прогресивно оплешивяващ.

— Какво има, госпожо? — погледна я той.

— Кажете ми, ако обичате, имам ли вид на жена, която опява? — обърна се тя към него с най-подкупващата си усмивка.

— Хм... Вижте какво, госпожо, моята работа е да карам такси. Питайте ме за някоя улица и ще ви кажа. Ако искате да отидете някъде, ще ви закарам. Но стигне ли се до лични въпроси, предпочитам да не се меся.

— Доволна ли си? — измърмори Зак.

— Не, не съм! — Скръсти ръце и се загледа напред. Погледът ѝ срещна този на шофьора в огледалото за обратно виждане и Жанин го дари с усмивка, която повече приличаше на гримаса.

— С булката сме женени близо двадесет години — проговори шофьорът. — Имали сме хубави и лоши моменти, но и сега сме заедно. За разлика от много други.

— Но съпругата ви едва ли е от „опяващия“ тип? — Въпросът на Зак прозвуча като констатация, която той придружи с ядосан поглед към Жанин.

— И Бетси е като другите жени. Ако питате мене, в природата на жената е да опява на мъжа от време на време.

— Глупости! — рязко възрази Жанин. Защо ли ѝ трябваше да вмъква непознат човек в спора, още повече мъж, който със сигурност ще е на страната на Зак.

— Ще ви кажа защо останахме заедно с булката през всичките тези години — продължи шофьорът с поверителен тон. — Никога не си лягаме сърдити. Може да изглеждам кротък, но и моят нрав си го бива. През тия години доста сме се поспречквали с Бетси, но после винаги сме се одобрявали с целувка.

Жанин се усмихна и кимна. Вече съжаляваше, че е започнала този разговор.

— Хайде! — подкани шофьорът.

Жанин и Зак се погледнаха озадачени.

— Хайде какво? — попита Зак.

— Целунете се и се сдобрете. — Шофьорът се обърна назад и смигна на Жанин. — Ако жена ми беше толкова хубава, колкото вашата, изобщо нямаше да се колебая!

Той отново се съсредоточи в пътя.

— Ние не сме женени! — опомни се първа Жанин.

— И нямаме никакво намерение да се женим! — бързо добави Зак.

— Всички казват така — засмя се шофьорът. — Но колкото повече отричат, толкова повече се обичат.

Няколко минути по-късно таксито спря пред къщата на Жанин. Приказливият шофьор бързо излезе от колата, за да извади багажа. Жанин също слезе, последвана от Зак. Той явно нямаше намерение да послуша съвета ѝ да дойде друг път. Тъкмо се оправяха с багажа и изведнъж входната врата се отвори и госпожа Макормик изтича да ги посрещне. Беше прибрала побелялата си коса в кок и носеше обичайната си престилка.

— Жанин! — изненада се тя със светнали сини очи. — Защо се връщаш толкова скоро? Очаквахме те след два дни.

— Не можах да издържа без твоите гозби! — Жанин бурно прегърна възпълничката жена. — Дядо създаваше ли ти неприятности?

— Съвсем никакви.

Зак плати на шофьора. Той седна в таксито и намигна на Жанин.

— Не забравяйте какво ви казах! — извика и потегли.

— Колко плати? — попита Жанин и отвори дамската си чанта.

— Няма значение — каза Зак, взе багажа си и по-тежката от чантите на Жанин.

— Тук ли е дядо? — Тя нежно прегърна едрата талия на икономката.

— Излезе рано тази сутрин, но го очаквам всеки момент.

— Идеално — каза Зак и ги последва в къщата.

— Сигурно и двамата умирате от глад — каза госпожа Макормик на път към кухнята. — Изчакайте няколко минутки да ви приготвя нещо, за да усетите, че сте си у дома.

Двамата останаха сами. Възцари се неловко мълчание. Бяха прекарвали заедно почти двадесет и чет тири часа в караници, разговори, смехове и една целувка.

— Жанин...

— Зак...

Проговориха едновременно и това предизвика смутените им усмивки.

— Първо ти — покани я Зак с жест.

— Ами... Просто исках да ти благодаря за всичко. Ще ти се обадя скоро... по телефона. Не се притеснявай, няма да се появя неочаквано в канцеларията ти.

— Не забравяй — стеснителна усмивка озари лицето му, — че най-важното е да сме във връзка.

— Напълно съм съгласна.

Те стояха един срещу друг във вестибюла.

— Ти искаше да кажеш нещо — подсети го тя.

— Да. — Зак рязко въздъхна и потри с ръка челото си. — Прав беше онзи шофьор, даже и в нашия случай. Не искам да се разделяме с лошо чувство. Не биваше да ти казвам, че ми опяваш. Не си такъв човек, нямах право да ти го казвам.

Извинението на Зак беше неочаквано. Погледът му нежно я обгърна и преди да осъзнае какво върши, Жанин пристъпи напред. Зак разтвори обятия и тя тъкмо щеше да се хвърли в тях, когато входната врата се отвори.

— Жанин, Зак! — радостно извика Антон. — Ех, че приятна изненада. — Съблече палтото си и тихичко се засмя. — Кажете сега, беше ли забранената среща в пустото шотландско поле достатъчно романтична?

ШЕСТА ГЛАВА

— Най-добре ще е да обединим силите си — каза Жанин на Зак четири дни по-късно.

Срещнаха се рано следобед в дома ѝ, за да очертаят стратегията си. Дядо ѝ беше излязъл и те искаха да го посрещнат готови за разговор по брачната тема. Колкото по-бързо успееха да го разубедят, толкова по-добре. После всеки щеше да поеме пътя си и да забрави този неприятен епизод.

— Много е важно да сме единни — доуточни Жанин.

Зак мълчеше с изражението на човек, който мисли другояче. Е, тя също не бе възхитена, че заговорничи срещу дядо си, но ѝ се струваше необходимо.

— Нали затова съм тук — намръщи се недоволно Зак. Очевидно не беше в най-доброто си настроение.

— Виж какво, ако ще се държиш така...

— Как? — Той бавно стана. Наля си чаша кафе от сребърния сервиз. После се запъти към камината и се опря на нея.

— Като че ли ми правиш голяма услуга — обясни Жанин.

— Ти си онази, която цели три дни ме остави в неведение!

— А знаеш ли на мен какво ми беше? — Преди да успее да се овладее, Жанин скочи с ръце на кръста. — Да понасям многозначителните усмивки на дядо и самодоволния му вид... Стигна се даже дотам, че вчера ми спомена за някакъв добър бижутер!

— Нали ти трябваше да се обадиш! Нали ти твърдеше, че най-важното било да сме във връзка? И след това изчезна. За сведение, и на мен не ми беше приятно като на неделен излет през тези три дни. Може да ти е чудно, но аз имам и друга работа, освен да се разправам с тебе и твоя дядо!

— Да не би да намекваш, че аз нямам друга работа? — сръза го тя.

— Не — той забави отговора си. — По дяволите, Жанин, ние пак се скарахме!

— Вярно. От тези кавги няма смисъл. — Жанин въздъхна тъжно.
— Лошо стана, че дядо ти ни завари онзи ден — намръщи се той.
— Бяхме застанали тъй близо и ти така ме беше зяпнала с тия невинни сини очи, сякаш ме молеше да те целуна.

— Изобщо не съм те молила за такова нещо — решително излъгва тя. И веднага се изчерви. Зак беше прав, разбира се, но тя не искаше да признае, че без никакво колебание би се хвърлила в обятията му. Най-добре вината за нейната слабост да се прехвърли върху изтощителния полет.

Зак поклати глава и внимателно остави кафето си. Пъхна ръце в джобовете, но остана подпрян на стената.

— Молила или не, важното е, че аз бях готов да те целуна и ако не беше влязъл дядо ти, щях да го направя.

— Наистина ли? — попита тихо тя, леко замаяна от думите му.

Зак се изправи, един мускул на лицето му трепна и привлече вниманието ѝ.

— Не съм от желязо — отрони той. — Признавам, че и аз, като всеки нормален мъж, не мога да устоя на чара на една красива жена, особено когато тя ме моли да я прегърна.

Това вече беше прекалено! Жанин стисна устни, за да не му изкрещи. Затвори очи и пое дълбоко въздух, за да се овладее.

— Вместо да се обвиняваме взаимно за нещо, което не се е случило, бихме ли могли, моля, да се върнем към темата, а именно, моя дядо?

— Да, добре — с готовност се съгласи Зак. — Извинявай! Не биваше да казвам това. — Върна се до тежкия кожен фотьойл и седна. Облегна лакти на коленете си. — Какво мислиш да му кажеш?

— Да му кажа ли? Мислех... Надявах се, че ти искаш да се заемеш с това.

— Напоследък съм позагубил тактичността си — поклати глава той.

— Е, добре, ако си съгласен, аз ще се захвана с тази задача. — Тя се загледа в шарките на килима и се опита да подреди мислите си. — Трябва да му кажем колко много го обичаме и уважаваме и че разбираме добрите му намерения, свързани с нашето бъдеще. Можем дори да му благодарим... — Смахът на Зак остави изречението ѝ недовършено. — Хубаво, щом смяташ, че можеш по-добре, говори ти.

— Ако питаш мене, щях да кажа на този дърт глупак да не си завира носа там, където не му е работа!

— Човек може да се разтопи от твоята любезност — засегна се тя. — Още отначало всичко това те забавляваше и ти непрекъснато ме измъчваше.

— Преувеличаваш!

— Спомням си колко радост изпита от темата за кравата и десетте кокошки, но сега запя друга песен и...

Тирадата ѝ бе прекъсната от отварянето на вратата. Антон влезе в стаята, съпроводен от стария си приятел, ветеринарния лекар Бърт Колман:

— Зак, Жанин — зарадва се дядо ѝ.

— Дядо! — избухна Жанин и скочи на крака. Неподготвена за срещата и ядосана на Зак, тя каза първото нещо, което ѝ дойде наум. — Изобщо не си мисли, че ще се омъжи за този човек. Той е инат и грубиян и ние определено не си подходяме! — Разтреперана, тя се стовари на най-близкия фотьойл.

— В случай, че още не си го разбрала, и ти не си цвете за мирисане — гневно се обърна към нея Зак.

— Деца, недейте така — пристъпи дядо ѝ, разперил умоляващо ръце. — За какво спорите?

— Искам веднъж завинаги да се разберем — остро започна Зак. — Няма да си взема беля на главата със съпруга като Жанин!

— Кой, аз да стана твоя съпруга? Можеш само да мечтаеш за мене, Закари Томас!

— Разбираме добрите ти намерения — добави Зак, без да обръща внимание на Жанин. — Но не одобряваме усилията ти да ни ожениш.

Антон седна на фотьойла, доскоро заеман от Зак, раменете му се отпуснаха.

— Мислех, по-скоро се надявах, че между вас ще възникне взаимна симпатия. — Той се усмихна уморено.

— Ако не си прережем гърлата преди това — оплака се Зак.

— Толкова ми е жал да те разочаровам, дядо — Жанин наистина беше покрусена, — но ние със Зак даже не се харесваме. Един разговор дори не можем да проведем като хората. Той е свадлив и груб...

— А тя е непостоянна и инат.

— Трябва ли да си разменяме обиди, за да му обясним по-ясно?
— сопна се Жанин с пламнали бузи.

— Няма ли никаква надежда? — Лицето на дядо й се сгърчи като от внезапна болка.

— Абсолютно никаква. — Гласът на Зак беше изненадващо спокоен. — Сигурен съм, че някой ден Жанин ще си намери подходящ съпруг, но това няма да съм аз.

— Сигурен ли си? — Антон се отпусна назад във фотьойла.

— Напълно — отговори Зак достатъчно високо, за да го чуе даже и госпожа Макормик в кухнята.

— Обичам те, дядо — каза Жанин, — и ще направя всичко, което поискаш, но не мога и няма да се омъжа за Зак. Разбираме, че си взел присърце нашето бъдеще, но между нас двамата няма никакво романтично привличане.

Бърт Колман стоеше на вратата с вид на човек, който предпочита да се намира другаде. Очевидно се чувстваше като неудобен свидетел на тази семейна сцена.

— Мисля, че ще е най-добре да дойда някой друг път — понечи да си тръгне той.

— Не! — Антон го повика обратно. — Заповядай, влез. Нали се познавате със Закари Томас?

Двамата мъже си кимнаха, но Жанин забеляза колко смутен е Зак. Срещата с дядо й не беше протекла според очакванията им. Вместо разумна рационалност, надделяха обърканите емоции. И най-лошото беше, че именно Жанин даде начало на злобните обвинения.

Без да я молят, тя наля от кафето за дядо си и приятеля му. Бърт също седна, но явно се чувстваше не на място.

— Трябва да тръгвам — изведнъж обяви Зак. — Радвам се, че ви видях, доктор Колман.

— Аз също — отвърна той. Погледът му се спря за миг върху Зак и после бързо се върна към Антон.

— Ще те изпратя до входа. — Жанин също беше нетърпелива да излезе от стаята.

Двамата се спряха във вестибюла. Вратата към библиотеката беше затворена. Жанин се опита да се усмихне, но Зак я смрази с поглед, от който сърцето й се сви. Сега, след разговора с Антон,

трябваше да изпитва облекчение, че краят на тревогите ѝ е дошъл. Вместо това, тя беше необяснимо натъжена.

— Как мислиш, дали го убедихме?

— Не знам — тихо отвърна Зак. — Човек не може лесно да разбере дядо ти. Може никога повече да не повдигне въпроса за женитбата и да ни се размине. Дано да е така. Но е възможно и да ни остави на мира за няколко дни, докато прегрупира силите си. Не вярвам да се предаде толкова лесно.

— И аз не вярвам.

— Трябва да тръгвам — повтори Зак и погледна часовника си.

Не ѝ беше приятно, че си тръгва, но нямаше причина да го задържи. Посегна към дръжката на вратата и изведнъж се поколеба.

— Не исках да кажа онези обидни неща за теб — изрече тя с виновен вид.

— Да не искаш да кажеш, че си съгласна да се омъжиш за мене?

— Не! — ужаси се тя. — Имам предвид, когато ти казах, че си инат и грубиян. Това не е съвсем вярно, но трябваше да измисля защо си неподходящ за мен. Иначе не мисля за тебе така.

— И с мене стана същото. Аз също не те намирам толкова непоносима. Надявах се, ще разбереш, че го правим заради дядо ти.

— Разбрах — увери го тя. Всъщност не за първи път беше наранил гордостта ѝ.

— Малко е да се каже, че последните четири дни бяха тежки — продължи Зак. — Антон непрекъснато споменаваше Шотландия. Не стига това, ами по цял ден ми подхвърляше доволни погледи и многозначителни усмивки. Няколко пъти го чух да си мърмори на родния език. Дори не смея да си помисля за какво.

— Ами, ще ти кажа, защото и на мен повтаряше същото. Говорил е за бебета.

— Какви бебета? — Зениците му се разшириха от изненада.

— По-конкретно нашите.

— Боже мили! — Тъглчето на устата му се повдигна нагоре, сякаш мисълта за него и Жанин като евентуалните родители му се стори забавна. Или невероятна.

— И аз казах същото. Колкото пъти го виждах през последните дни, дядо все започваше разговор за... за тях.

— Напълно те разбирам. И на двама ни не е било лесно.

— Хубаво стана, че се изяснихме с дядо. — Ако беше така, защо се чувстваше толкова разочарована? — Може би е разбрал мотивите ни. И сега трябва да се сбогуваме.

— Май така трябва да направим — отвърна Зак, но не помръдна от мястото си.

Жанин се зарадва на тези няколко мига — те ѝ даваха възможността да запомни чертите на гордото му лице. Тя запази спомена си за дните, когато едва ли щеше да има повод за нещо повече, освен за някоя случайна среща със Зак.

— Разбира се, остава вариантът Антон да поднови опитите си да ни ожени.

— Естествено — бързо отвърна Жанин и се ядоса на вълнението, което я обзе. — Тогаваше ще се наложи отново да кръстосаме шпаги с него. Няма да допуснем да ни разиграва като пионки.

Зак тъкмо се канеше да добави нещо, когато вратата на библиотеката рязко се отвори и Бърт Колман се появи с уплашен израз на лицето:

— Жанин, трябва да повикаме лекар за дядо ти!

— Какво му е?

— Не зная със сигурност. Силно пребледня и има затруднено дишане. Мисля, че е нещо със сърцето...

Следвана от Зак, Жанин се втурна в библиотеката. Доктор Колман беше прав: никога не беше виждала дядо си толкова зле. Той дишаше тежко, със затворени очи и отпусната на облегалката глава. Изглеждаше внезапно остарял. Тя грабна телефона и усети обземащата я паника.

— Нищо ми няма — дрезгаво прошепна дядо ѝ, отвори очи и бавно се надигна. Махна с ръка към Жанин, за да я спре. — Какво се защурахте всички? Не може ли един възрастен човек да почине няколко минути със затворени очи? — Все още блед, той се усмихна. — Хайде сега, никакви лекари! Миналата седмица бях на контролен преглед и съм здрав като камък.

— Не изглеждаш точно така — възрази Зак.

Жанин забеляза, че лицето му е почти толкова бяло, колкото и на дядо ѝ. Зак коленичи до Антон, за да измери пулса му.

— Нищо ми няма — настоя Антон.

— Боли ли те някъде?

— Не. — Той отхвърли съмненията им с кратко, но твърдо поклатане на главата.

— Доктор Колман, да позвъня ли на лекаря му? — попита Жанин.

— Защо питаш Бърт? — укори я дядо й. — Той разбира не от сърдечни болести, а от коне.

— Повикай лекар! Един преглед няма да му навреди — посъветва Бърт.

— Дрън-дрън! — викна дядо й. — Аз съм съвсем здрав!

— Отлично — бодро каза Жанин. — Но искам доктор Мадисън да го потвърди. — Тя набра номера и заговори високо, за да надвика протестите на дядо си. Няколко минути по-късно остави слушалката й се обърна към Зак. — Доктор Мадисън каза, че можем да го закараме още сега.

— Няма да губя ценно време в разходки до града. Ние с Бърт ще вземем картите и ще изиграем няколко партии крибидж.

— И утре е ден за карти. — Доктор Колман беше неумолим. — Ти забравяш, Антон, че вече не ходим на работа по цял ден.

— Но аз имам работа във фирмата!

— Никаква работа нямаш — твърдо заяви Зак. — Имаш час при лекаря. Ние с Жанин ще те заведем там без повече приказки. Разбрахме ли се?

Антон присви очи, сякаш се готвеше да протестира остро, но очевидно промени решението си, защото се отпусна и кимна с нежелание:

— Е, добре, заради вас ще дойда. Но ви предупреждавам отсега, че напразно ще се разкарваме.

Следващите два часа се сториха на Жанин безкрайни. Докато доктор Мадисън преглеждаше дядо й, тя и Зак крачеха нервно из чакалнята. Междувременно се изредиха няколко пациенти.

— Защо се бави? — попита Жанин неспокойно. — Дали постъпихме добре, като го докарахме тук? Защо не отидохме направо в болницата за спешни случаи?

— Нямаше да се съгласи — каза Зак.

— Че кой щеше да го слуша? — Тя седна на крайчеца на един стол и стисна ръце толкова силно, че кокалчетата й побеляха. — Странно, никога не съм смятала дядо за стар човек. Винаги е бил

толкова жизнен и здрав. Не знам какво би станало, ако той внезапно се разболеет.

— Той ще се оправи, Жанин.

— Нали видя колко зле изглеждаше — изплака тя. Бореше се срещу ужаса, който я изпълваше.

Ръката на Зак стисна нейната и страховете, които я бяха разкъсвали допреди малко, се разсеяха. Той ѝ внушаваше увереност и сила, а тя имаше нужда точно от тях. Вратата към лекарския кабинет се отвори и двамата скочиха на крака.

— Доктор Мадисън ви очаква — бодро каза медицинската сестра. Въведе ги в малък кабинет и обясни, че лекарят ще дойде след няколко минути. Жанин седна на един от меките столове и се зачете в дипломите, закачени по стените.

Доктор Мадисън не се забави. Здрависа се със Зак и кимна учтиво на Жанин.

— Изследванията не дават основания за тревога — каза той и подреди книгата на бюрото си.

— Но какво му е, защо беше толкова блед? Защо се задъхваше? — попита Жанин.

— Не мога да кажа със сигурност. — Доктор Мадисън се намръщи и скръсти ръце. — Според него не се е подлагал на физическо натоварване преди това.

— Не, той просто пиеше кафе и разговаряше с един свой приятел, когато това се случи.

— Да е получавал някакви отрицателни новини свързани с бизнеса му? — кимна доктор Мадисън.

— Не — отвърна Жанин след поглед към Зак. — Бизнесът му върви по-добре от всякога. Дядо даже се готви да се пенсионира. Ужасно би било нещо да му се случи тъкмо сега.

— Не зная какво да ви кажа — замисли се доктор Мадисън. — През следващите няколко дни не бива да се подлага на вълнения. Иначе не намирам нищо тревожно.

— Слава богу! — въздъхна Жанин със затворени очи.

— В момента господин Хартман се облича — каза докторът и стана в знак, че разговорът е приключил. — След няколко минути ще бъде при вас.

— Благодаря ви, докторе — с жар каза Зак.

Вълна на облекчение заля Жанин. Тя стана и се усмихна на Зак. Усмивката ѝ беше пълна с благодарност, каквато човек изпитва към добър приятел, когато се е случило нещо неочаквано хубаво. Усмивка, каквато обикновено си разменят съпрузи. Тази мисъл я накара да сведе поглед.

Когато се появи в чакалнята, дядо ѝ изглеждаше много по-добре. Сините му очи излъчваха раздразнение, а кожата му беше възвърнала здравословния си цвят.

— Надявам се, че сега и двамата сте доволни — изграчи той, докато закопчаваше палтото си. — С тази глупост пропиляхме целия следобед.

— Ти беше напълно прав, дядо — ведро каза Жанин. — Здрав си като камък и напразно пропиляхме времето ти за игра на крибидж.

— И аз трябваше отдавна да съм се върнал в офиса — вметна Зак и размени усмивка с Жанин.

— И кой е виновен за това? — остро попита Антон. Той изтупа няколко въображаеми пращинки от ръкавите си. Дори не им благодари. Жанин и Зак отново размениха по една многозначителна усмивка. Изведнъж мисълта за споделената интимност в тези погледи ги сепна и те бързо се загледаха в различни посоки.

Зак откара Жанин и дядо ѝ у тях, като през цялото време Антон високо протестираше за проваления следобед. Изглежда най-важната му задача сега беше да уговори нов час за партията крибидж.

Жанин изпрати Зак до колата му.

— Благодаря ти за всичко — каза тя и скръсти ръце на раменете си, за да потисне внезапно си желание да го прегърне.

— Ако възникнат някакви усложнения, позвъни ми! — каза той и отключи колата си. Поколеба се за миг и я погледна право в очите. — Довиждане, Жанин.

Тя вдигна ръка за довиждане и я обзе някаква тъга.

— Довиждане, Зак — опита да вложи игривост в гласа си тя. — Благодаря ти!

Изтече един безкраен миг мълчание, очите му не се отделяха от нейните.

— Обади ми се ако имаш нужда от нещо, а? — повтори той.

— Добре.

Но и двамата знаеха, че няма да го направи. Най-добре да приключат сега. Веднъж завинаги!

Тя остана на алеята, докато колата му се скри зад завоя. Чак тогава се прибра.

— Толкова мило от твоя страна — прошепна Пати Сейнт-Джон и връчи спящото бебе на Жанин. — Не знам какво щях да правя, ако трябваше да водя Майкъл с мен на събеседването. Много искам да получа тази работа.

— Радвам се, че мога да ти помогна. — Жанин се загледа в сладкото личице на спящото шестмесечно бебе. — Извинявай за неудобството да доведеш Майкъл тук, но гледам да не излизам, защото напоследък дядо не се чувства добре.

— Няма нищо — прошепна Пати и остави торбата с пелени на пода. Тя се огледа наоколо. — Страхотно жилище имаш. Нямах представа, че ти... такава... си толкова добре финансово.

— Къщата е на дядо ми — обясни Жанин, докато нежно люлееше Майкъл. Изненада се от топлината и нежността, която изпитваше към бебето. „Разбираемо е“ — помисли си тя. Цяла седмица дядо ѝ прекара в приказки за забележителните бебета, които тя и Зак биха имали. И ето, че сега я обзеха неподозирани майчински инстинкти.

— След час съм тук — каза Пати и целуна челото на Майкъл. Бебето даже не трепна.

С детето в ръце Жанин тръгна към вратата, за да изпрати приятелката си.

— Успех! — пожела Жанин.

— Благодаря, дано стане. — Пати се усмихна измъчено и кръстоса пръсти за късмет.

Още не беше затворила вратата, когато Антон влезе в стаята. Замръзна на място като видя Жанин, люлееща се на стария стол, принадлежал някога на жена му.

— Това в ръцете ти да не би да е бебе? — Широка усмивка се разля на лицето му.

— Нищо не ти убягва, а, дядо?

— Чие е? — засмя се той.

— На Пати Сейнт-Джон. Споменавала съм ти за нея. Заедно работихме към Клуба на приятелите на доброволни начала. Тя напусна работа, за да роди Майкъл, но сега си търси нещо на половин работен ден.

— Ти ли ще ѝ гледаш бебето?

— Не, само днес — обясни Жанин. — Бавачката, която е наела, е болна.

— Мислех, че ще излизаш — намръщи се леко дядо ѝ. — Цяла седмица стоиш у дома. Живееш като отшелник.

— Имам с какво да се занимавам — отвърна тя тихо от страх да не събуди детето.

— Знам. Наглеждаш дядо си — наежи се той. — Мислиш, че не виждам? Още колко време смяташ да вървиш подире ми? Защо не си потърсиш някое развлечение, вместо да се съсипваш от тревоги по мене? Не съм болен, разбери. Послушай ме!

— Доктор Мадисън каза да те наглеждаме няколко дни.

— Но вече измина една седмица!

Защо трябваше да ѝ казва всичко това? И сама виждаше, че не я свърта вече у дома. Не беше виждала никой от приятелите си през това време. Нито пък Зак. Едва ли той щеше да ѝ се обади. Дядо ѝ сигурно се беше примирил, а може би кроеше нови планове.

Майкъл се размърда и тя нежно го притисна към гърдите си, за да го приспи отново.

— Утре отивам във фирмата — обяви дядо ѝ и предизвикателно я погледна, сякаш очакваше тя да възрази.

— Ще видим — каза тя, отлагайки разискванията по въпроса.

Майкъл се прозя, надигна глава и се огледа наоколо. Бръчиците по лицето на дядо ѝ се подредиха в нежна усмивка.

— Добре — съгласи се той неочаквано леко, — ще видим. — Той подаде на детето пръста си. Майкъл го сграбчи и веднага го ухапа.

Жанин се засмя на интереса на дядо ѝ към детето. След няколко минути на Майкъл му омръзна играта, прозина се отново и се изпъна. Жанин реши, че е време да му смени пелените. Тя стана и взе плика, оставен от Пати.

— Ей сега ще се върна — каза тя на дядо си. Беше стигнала до средата на стаята, когато Антон се обади:

— Отива ти с това бебе в ръцете. Естествено се получава.

Жанин се усмихна, но не посмя да му каже, че се чувства по същия начин.

Тя преповиваше бебето, когато се чу входният звънец. Обикновено отваряше тя, но сега беше заета, така че дядо ѝ или госпожа Макормик щяха да се погрижат за това. С щастливо гукане Майкъл изучаваше пръстите на краката си, докато тя му обуваше найлоновите гащи.

— Бъди търпелив с мене, бебчо — му каза тя и внимателно закопча крачолите на джинсовото гащеризонче. Вдигна бебето над главата си и се засмя на доволния му писък. Все още се усмихваха, когато се върнаха в хола.

Дядо ѝ седеше на стола до рояла. Срещу него — Зак. Сърцето ѝ подскочи, когато погледите им се срещнаха. Смехът ѝ секна.

— Здравей, Зак — каза тя с най-равнодушния си тон и подпря Майкъл на хълбока си. Хвърли на дядо си един подозрителен поглед, но в отговор получи само невинна усмивка.

— Зак ми е донесъл да подпиша няколко документа — обясни Антон.

— Няма да ви преча. — Жанин не отместваше очи от Зак. Той я дари с обичайното си подобие на усмивка, за която тя не беше сигурна дали изобщо е усмивка, но я привличаше като магнит. Стори ѝ се, че помежду им прескочи някаква искра на нежност или може би желание.

— Не ни пречи, нали така, Зак? — попита дядо ѝ.

— Не — отвърна рязко Зак. Той я поглъщаше с поглед, от избелелите джинси и размъкнатата розова тениска до гукащото бебе в ръцете ѝ.

— Извинявайте — прокашля се дядо ѝ, — но ще отида да си взема нещо за писане.

— Как си? — попита я Зак, когато останаха сами.

— Добре.

— Виждам, че си побързала да си намериш нов обожател — кимна той към Майкъл.

Тонът му беше лек и закачлив и Жанин последва примера му.

— Майкъл Сейнт-Джон — тя обърна бебето с лице към Зак, — позволете ми да ви представя господин Томас.

— Здравей — поздрави с жест Зак. Явно не умееше да се държи с деца. — Помагаш на някоя приятелка?

— Да, тя също работеше на доброволни начала. Сега си търси нещо на половин работен ден, но не може да уцели подходящи часове. В момента е на събеседване.

— Ясно.

Жанин седна на отоманката пред стола на Зак и постави Майкъл на коленете си. Леко го залюля и закачливо попита:

— След като животът ти отново влезе в нормалното си русло, откри ли колко много ти липсвам?

— Кога беше последният ни разговор? — Той тихо се засмя. — Мина ли седмица? Да ти кажа, Жанин, не успях да се скарам с никого през това време.

— Би трябвало да си щастлив.

— Би трябвало... но не съм. По дяволите, Жанин, беше ми толкова скучно. И отговорът ми е: да, липсваше ми!

СЕДМА ГЛАВА

Жанин все още стоеше смаяна, когато дядо ѝ се върна в стаята с писалка в ръка.

— Къде са документите? — напомни той.

Зак откъсна погледа си от Жанин с явно нежелание. Отвори куфарчето си и извади някакви листа.

— Първо ги прочети!

— Искаш ли да ги подписвам или не? — измърмори Антон.

— Щом е така, подписвай! — Отново се наложи Зак да откъсне погледа си от Жанин.

Все така мърморейки, Антон взе документите, седна на малката масичка и след като им хвърли бегъл поглед, бързо се подписа.

Жанин разбираше, че трябва да си върви. Двамата мъже сигурно искаха да обсъдят нещо. Но не намираше сили да стане от мястото си. Особено след като ѝ беше казал, че му е липсвала.

— Жанин, аз... — прекъсна мислите ѝ Антон.

— Да, тръгвам — бързо се изправи тя, като внимателно придържаше Майкъл.

— Моля те, остани, искам да поговоря с двама ви. — Думите на дядо ѝ бяха изненадващи. — Дълга ви едно извинение. Имахме един дълъг разговор с Бърт и му разказах как съм се опитал да ви оженя. Той ми се присмя и ме нарече „дърт глупак, излязъл направо от Средновековието“.

— Дядо — започна притеснено Жанин, изпълнена с нежелание да се върнат на темата, която беше породила толкова раздори, — ние със Зак вече обсъдихме този въпрос. Разбираме защо си постъпил така, но всичко вече е... минало и няма нужда от извинения.

— Не, има нужда — настоя дядо ѝ. — Бърт посочи грешката ми. Не се страхувайте, не ви готвя нов капан! — Стана да занесе на Зак подписаните документи и после седна уморено на стола срещу тях. Никога не бе изглеждал толкова остарял, крехък и победен.

— Жанин е прекрасна жена! — неочаквано каза Зак. — Това е моето мнение и искам да го знаете.

— Тя има своите недостатъци — отвърна Антон и взе една пура, — но хубостта ѝ ги компенсира.

— Благодаря! — саркастично прошепна Жанин и бе възнаградена със съучастническа усмивка от Зак. Дядо ѝ или не чу, или нарочно пропусна забележката.

— Аз ѝ желая само доброто, но когато ѝ споменах за тебе, Зак, като за евентуален съпруг, тя оказа голяма съпротива. Да я убедиш се оказа по-трудно, отколкото да оскубеш жива кокошка. Основният ѝ аргумент беше, че в такава женитба няма романтика. — Дядо ѝ произнесе думата „романтика“ като нещо смешно.

— Няма жена на този свят, която да не търси романтика в любовта! — опита да се защити Жанин.

— В старата ми родина — продължи дядо ѝ — не съм чувал за такава нещо като романтична любов, но когато помолих Жанин да ми обясни, тя доста се затрудни. Спомена нещо за забранени срещи из шотландските полета и куп подобни глупости. Ето защо изпратих и двама ви в Шотландия.

— Доста бързо се досетихме — отрони Зак сухо.

— Спомни си — намеси се отново Жанин, — че нямах време за подробно определение. А и трудно се обяснява какво е романтична любов на човек, който гледа на цялата идея като на посмешище.

Антон се засмя и изтика пурата в единия край на устата си:

— За съжаление ме разкрихте твърде бързо. Не успяхме да стигнем до епизода с отчаяната страст.

— Отчаяната страст ли? — повтори като ехо Зак.

— Ами да. Според думите на Жанин това също е част от романтичната любов. Може да съм преминал седемдесетте, но и аз съм чувал за страстта. Да, ние с моята Ана заедно я изживяхме. — В сините му очи се появи замислено изражение и устните му потрепнаха в лека усмивка, която се разшири, щом погледът му се спря на Жанин.

— Браво! Забавлявай се с думите ми! — скастри го Жанин.

— Сигурно вече си наясно с буйния ѝ нрав? — обърна се дядо ѝ към Зак.

— Забелязах го още от самото начало — призна той.

— Може да ти е чудно, Закари Томас — каза Жанин, — но не се мисли за господин Идеален Мъж!

— Не — спокойно парира Зак, — по-скоро дядо ти ме мислеше за господин Подходящ Мъж.

— Майчице мила!

— Хайде, хайде, деца! С караниците няма да стигнем доникъде. Приемам поражението. Това, че се опитах да предизвикам взаимния ви интерес, беше само последен опит на един стар човек да подреди света си, преди да го напусне.

На вратата се позвъни и Жанин изтича да отвори, щастлива от предлога да напусне стаята. Пати Сейнт-Джон стоеше на входа с безизразно лице и съкрушен вид.

— Не те очаквах толкова скоро.

— Вече бяха назначили друг — обясни Пати. Тя влезе във вестибюла и равнодушно пое сина си от Жанин. Прегърна го здраво, сякаш топлината на телцето му можеше да намали разочарованието ѝ. — Цял ден се навивах за това събеседване, а всичко пропадна. Както и да е, и без това не държах да работя на регистратурата в зъболекарска клиника.

— Съжалявам, Пати.

— Имаше ли проблеми с Майкъл?

— Абсолютно никакви — увери я Жанин. Искаше ѝ се да каже още нещо окуражаващо, но не можа да се сети какво. — Ей сега ще ти донеса нещата му.

Отне ѝ само минута да прибере пелените на Майкъл, но когато се върна, откри Зак да разговаря с Пати. Накрая той подаде визитката си на приятелката ѝ с предложението тя да се яви в отдел „Кадри“ през следващата седмица.

— Благодаря много! — въодушевено каза Пати на двамата и повдигна Майкъл. — Кажу чао-чао! — насърчи бебето си и размаха ръчичката му.

Застанали един до друг на вратата, Зак и Жанин ги изпратиха. Антон беше все още в библиотеката и Зак погледна тревожно в тази посока, преди да прошепне:

— Можем ли да се срещнем след малко?

— Кога?

— След един час. — Той погледна часовника си и предложи среща на един от крайбрежните кейове. Жанин едва успя да схване къде и дядо ѝ се появи отново.

Скоро след това Зак си тръгна. Жанин изчака половин час преди да измисли някакво извинение. Дядо ѝ се беше зачел в някакъв криминален роман и даже не я погледна. На излизане обаче, Жанин забеляза, че той подозрително се усмихва, сякаш знаеше намеренията ѝ. Тя не посмя да го попита, защото си спомни за предишната тайна среща със Зак в италианския ресторант, когато се беше издала толкова глупаво.

Зак я очакваше. Стоеше със сериозно изражение до парапета, вятърът плющеше в полите на шлифера му.

— Дано имаш основателна причина за тази среща, защото дядо не е глупав — започна предизвикателно Жанин. — Сигурно ще се досети, че имам среща с тебе, ако не се върна навреме. — Бръкна с ръце в джобовете на якето си и загърби вятъра.

— Защо, да нямаш някой неотложен ангажимент?

— Не съвсем. — Искаше ѝ се да може да изреди някой и друг такъв ангажимент, но бе отложила всичко за следващите две седмици, тъй като искаше да остане у дома, в случай, че е нужна на дядо си.

Зак постави ръце на гърба си и тръгна бавно по кея, вятърът рошеше косата му. Жанин го последва.

— Тревожа се за Антон — спря той изведнъж и се извърна към Жанин.

— Защо? — Дали не беше нещо, свързано със здравето му, нещо, което доктор Мадисън бе пропуснал да ѝ каже?

— Не изглежда добре.

— Какво искаш да кажеш? — Знаеше отговора още преди да попита. Същата мисъл тревожеше и нея през последните няколко дни. Дядо ѝ се състаряваше буквално пред очите им.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Да — с нежелание призна тя.

— Освен това се тревожа и за тебе.

— За мене ли? — повиши глас тя. — Откъде-накъде?

— Ако, не дай си боже, нещо се случи с Антон — каза Зак и пое дъх, — какво ще правиш? Нямаш други роднини, нали?

— Не. — Болка прониза сърцето ѝ при тази мисъл. — Но това не ме притеснява. Имам няколко близки приятели, като Бърт Колман например, тъй че едва ли бедното сираче ще остане без надзор. Нямах повод за тревога.

— Така... — намръщи се Зак и тръгна към далечния край на кея, загледан в покритите със сняг далечни върхове на Олимпийските планини.

— Защо? — запита го тя.

— Той винаги ми е казал колко е притеснен от това, че нямаш други роднини. Но аз едва сега проумях изцяло някои от мотивите му да урежда брака ни.

— Чудесно, а сега ги обясни и на мене, защото нищо не разбирам. Той си призна грешката, но мисля, че не се е отказал от плановете си. Готов е на всичко само и само да ни види заедно пред олтара.

— Права си.

— Какво ти каза той?

По лицето му се разля усмивка, той я погледна развеселен:

— Не се стигна до това. Просто ми каза, че годините му напредват и не иска да те остави сама след смъртта си.

— Мога де се грижа за себе си. Не съм дете все пак — настоя тя, но сърцето ѝ потръпна от мисълта да остане без своенравния си, но добросърдечен дядо.

— Сигурно ще можеш — каза Зак колебливо и отново закри. Очевидно приемаше за даденост, че тя ще го следва.

— Имам доста приятели.

Зак кимна, въпреки че според Жанин не беше чул думите ѝ. Изведнъж той спря и я погледна в очите:

— Ще ти кажа нещо доста неочаквано. Като се замисли човек, един брак между нас не е напълно лишен от смисъл.

— Какво?! — не повярва Жанин на ушите си.

— Чисто практически — побърза да обясни той. — Ще запазим целостта на бизнеса. А и двамата нямаме роднини. Знам, че не съм принцът от приказките... — Зак направи пауза, като че ли очакваше да бъде опроверган, но тя мълчеше и той се понамръщи. — Въпросът е можем ли да свикнем един с друг. Не съм сигурен дали ще издържим поне един ден, без да се скараме.

— И какво предлагаш? — Жанин се опитваше да намери нещо повече в казаното от него.

— Още нищо. Честно казано, опитвам се да бъда максимално откровен, но ми е адски трудно. — Той сграбчи парапета с две ръце и се напрегна, сякаш очакваше да го връхлети внезапен ураган.

— Значи вече не смяташ, че евентуалният ни брак е толкова лоша идея? — попита Жанин неуверено.

Първо я дразнеше с подигравките си. После го беше обзело безпокойство. Сега за трети път променяше мнението си.

— Ами... в главата ми е такава каша, че сам не знам.

— И с мене е същото.

— Означава ли това, че ще обмислиш тази възможност?

— Не знам...

— Разбирам, че не отговарям на представата ти за съпруг — прекъсна я Зак. — Ти заслужаваш по-добър. Бих искал да съм олицетворение на мечтите ти, но не съм. Нито пък мога да се променя на тези години. — Той спря и хвърли един поглед към нея. — За какво мислиш?

Жанин въздъхна и се съсредоточи, но главата ѝ бе пълна с толкова много въпроси и съмнения!

— Имаш ли нещо против да ме целунеш?

— Точно тук ли? — озърна се той.

— Да!

— Наоколо е пълно с хора. Наистина ли е необходимо?

— Щях ли да поискам, ако не беше?

Той я погледна. Тя прокара език по устните си и наклони леко глава назад. Зак обви с ръка талията ѝ и я привлече към себе си. Сърцето ѝ реагира моментално — заби толкова силно, че ѝ се зави свят. Той повдигна брадичката ѝ със свободната си ръка и бавно сведе устни към нейните. От допира краката ѝ се подкосиха. Стори ѝ се, че са се пренесли обратно в шотландската пустош, а изгрялата луна ги облива с магията си. Сякаш реалността край тях избледня. Не чуваха пляска на водата край дървените стълбове на кея. Забравиха за ветровития ден.

След като устните им се разделиха, тя се подпря на гърдите му и остана така. Жанин искаше да наруши мълчанието, но откри, че няма глас. Тя отвори уста и Зак се наведе отново към нея. Този път в

целувката им имаше дълбочина и взаимно проникване. Ръцете му запълзяха по гърба ѝ, докато устата му затърси извивката на шията ѝ.

Изтекоха няколко вълшебни мига. Той трепна, повдигна глава и се отдръпна, без да я изпуска от прегръдката си:

— Отговорих ли на въпроса ти?

— Не — отвърна тя. Ненавиждаше гласа си за треперенето му в момента. — Боя се, че така се породиха нови въпроси.

— Разбирам те — съгласи се Зак. — Раздялата ни през миналата седмица ми отвори очите. Ако искаш да знаеш истината, след разговора ни с дядо ти се зарадвах. Бях доволен, че съм се отървал от тебе и бях убеден, че и ти мислиш същото. — Зак замълча в очакване на отговора ѝ.

— Без тебе дните ми бяха толкова сиви! — прошепна тя.

— Ти беше постоянно в мислите ми. — Погледът му я изгаряше. — Открих, че искам да те видя. Небето ми е свидетел, че ти заслужаваш по-добър съпруг от мене.

— Как стана така? Досега сто пъти си ми казвал, че като решиш да се жениш, сам ще си избереш съпруга.

Той премигна, като че ли не можеше да си спомни какво беше казал.

— Когато те опознах, разбрах, че не си съвсем неподходяща — вдигна рамене той.

— Много благодаря. — Иди вярвай после на красиви обещания, прошепнати в интимни моменти!

— Колкото и да не ми се иска да призная, в нашата женитба има смисъл. Ние се харесваме достатъчно, а има и известно... привличане. — Той се намръщи на думата. — Би било уместен ход и от финансова гледна точка. — Зак я стисна за раменете и я погледна право в очите. — Въпросът е ще бъдеш ли щастлива, Жанин?

Простотата на думите му и тяхната откровеност стоплиха сърцето ѝ.

— А ти? Ще бъдеш ли доволен от мен като съпруга?

— Мисля, че да. — Опасенията му изчезнаха. — Ние сме подходяща двойка. Няма някаква голяма страст. Но аз те харесвам и ти мене също.

— Харесвам ли? — повтори Жанин и се отдръпна.

— Какво лошо казах?

— Мразя тази дума — каза тя през стиснати зъби. — Харесвам е толкова безлично... и бездушно. Не търся някаква голяма страст, както ти каза, но ми трябва много повече от харесване. — Тя направи изразителен жест. — Човек харесва кучето си или любим ресторант, а не жена си. — Говореше тъй разпалено, че неколцина минавачи се обърнаха. — Ще ти бъде ли трудно да намериш друга дума?

— Не ме гледай, като че ли е въпрос на живот и смърт — отговори той.

— Важно е — настоя тя.

— Аз управлявам един бизнес с повече от сто клона в петдесет щата. — Зак имаше много смутен вид. — Познавам търговията отвътре, но не ме бива много по приказките. Щом не одобряваш думата „харесвам“, избери друга.

— Добре — замисли се тя и захапа крайчеца на устната си. — Какво ще кажеш за... „ценя“?

— Ценя. — Зак повтори думата, като че ли я чуваше за пръв път. — Готово, съгласен съм. Аз ще те ценя.

— Аз също ще те ценя — натърти тя и кимна със задоволство.

Тръгнаха отново по кея и скоро стигнаха до лавка за морски деликатеси. Зак купи по една чаша горещ бульон от миди. Седнаха един до друг на една свободна маса и се заеха с бульона си, като от време на време се поглеждаха усмихнати. Всеки път това предизвикваше странно усещане у Жанин. Най-сетне тя привърши и облиза пластмасовата лъжичка.

— Искам да съм сигурна, че съм разбрала. Ние току-що решихме да се оженим, нали така?

Зак се поколеба. Лъжицата му се спря на средата между чашата и устата му. Лицето му замръзна.

— Решихме да се заемем с този въпрос, съзнавайки и двамата, че това няма да е традиционния брак по любов, а по-скоро брак по практически и финансови съображения.

— Щом е така, никаква женитба! — Жанин хвърли лъжичката в пластмасовата купичка.

— Чакай, какво толкова ужасно казах? — Зак отметна глава и погледна към небето.

— Практически и финансови съображения? Ако те слуша човек, ще помисли, че говориш за час при зъболекаря. Това не е основание за

женитба.

— Казах ти вече, не ме бива на тая тема. — Зак безпомощно вдигна рамене. — Може би ти ще обясниш защо искаш да се омъжиш за мене.

— Колкото аз харесах твоята причина, толкова и те ще харесаш моята. — Тя се огледа, да не би някой да ги подслушва и се наведе към него. — Когато преди малко се целунахме, светът спря да съществува за мен. Знам, че звучи като ужасно клише, но точно това почувствах.

— Светът е престанал да съществува? — втрещи се Зак.

— Същото се случи и в Шотландия. Не знам какво става между нас, но със сигурност е нещо много, много особено.

— Значи ти искаш да се омъжиш за мене, защото се целувам хубаво? — Намръщеното му изражение не я изненада.

— За мен това е много по-основателна причина, отколкото онези глупости за финансовите съображения.

— Беше абсолютно права — каза той с равен глас. — Твоята причина не ми харесва! Имаш ли да кажеш още нещо?

— Знаеш ли — припомни му тя, — дядо беше прав. Ще си паснем.

— Да, много.

В очите му проблесна пламъче и ръката му потърси нейната.

Решиха да се оженят толкова бързо, че Жанин нямаше време за колебание. Още същия следобед подадоха документите си. Дядо ѝ ги посрещна радостно. Потупваше Зак по гърба и прегръщаше Жанин с думите, че го е направила щастлив.

Жанин беше много заета. Дните и нощите ѝ се сляха и тя загуби представа за времето. Трябваше да свърши толкова много неща за празничния обяд и поканите, че нито веднъж през следващите пет дни не можа да види или чуе Зак.

В деня преди церемонията в градината кипеше трескава дейност. Госпожа Макормик наглеждаше работниците, които издигаха навеса и подреждаха маси и столове. Изтощена, Жанин излезе навън, погледна към ясното синьо небе и си помисли с надежда: „Дано се задържи така и утре!“. Ливадата беше прясно окосена, розите цъфтяха, изпълвайки въздуха с прекрасния си аромат.

— Жанин!

Веднага позна гласа му. Обърна се и видя Зак, запътил се с широка крачка към нея. Сърцето ѝ неволно трепна. Тя се почувства така, сякаш не го бе виждала от година. Ядоса се, че е облякла джинси и тениска. За разлика от нея, Зак изглеждаше впечатляващо официален в хубавия си костюм. Всъщност, тя не го познаваше достатъчно добре. И навиците, и предпочитанията му оставаха загадка за нея, но ги смяташе за второстепенни. Радостна беше, че е започнала да опознава Зак и това, което вече знаеше за неговия характер, ѝ даваше основание да смята, че е взела правилно решение.

— Здравей! — извика тя и тръгна към него. Умората му, както и нейната, беше изписана на лицето му. Явно и той е бил доста зает, въпреки че сватбените приготовления бяха нейна задача. Срецнаха се по средата на ливадата и изведнъж се спряха, без да отделят поглед един от друг. Той не направи даже опит да я прегърне.

— Как се справяш? — попита той.

— Отлично — отговори тя. — А ти?

— Също. — Погледна към работниците близо до розовите храсти и въздъхна. — Няма ли място, където можем да говорим насаме?

— Има, разбира се. — Сърцето ѝ подскочи от хладния му тон. — Наред ли е всичко?

— Да, да — успокои я той с кратко кимване.

— Да отидем в кухнята, там сигурно няма никой.

— Добре. — Той я поведе към къщата.

Тя придърпа един стол и седна до дъбовата маса. Ръцете ѝ трепереха. Той седна срещу нея. Очите му сякаш бяха по-тъмни от обикновено.

— Утре е събитието.

Каза го така, като че ли очакваше новината да я шокира. Не беше така, но тя се сети защо ѝ го казва.

Ако някой от тях смяташе да се откаже, то сега му беше времето.

— Да, знам много добре. — Пръстите ѝ стиснаха масата. — Да не си променил решението си?

— А ти?

— Не, но нямах много време за размисъл.

— А аз нищо друго не съм правил през тези дни. — Зак прокара пръсти през косата си.

— Е? — обади се тя.

— Може да се окаже, че сме взели прибързано и глупаво решение — вдигна рамене той.

— Всичко стана толкова бързо — каза тихо Жанин. — Бяхме се споразумели да използваме думата „ценя“ и изведнъж — женитба!

— Не забравяй момента с целуването. Доколкото си спомням, имаше решаващо значение за някой от нас.

— Ако се колебаеш, по-добре го кажи сега, а не след церемонията.

— Не се отказвам от решението си. — Той присви очи.

— Сигурен ли си?

Вместо отговор, той се наведе, прихвана шията ѝ и горещо я целуна. Най-сетне се отдръпнаха един от друг, но останаха безмълвни. Жанин се взираше в тъмните му очи, изпълнени с нежност и изведнъж почувства, че дъхът ѝ спира.

— Женитбата ни ще е съвсем истинска! — напрегнато каза той, като че ли очакваше възражение.

— Дълбоко се надявам да е така, господин Томас. — Гласът ѝ беше силен и ясен.

След по-малко от двадесет и четири часа Жанин застана до Зак, готова да му обрече живота си. За първи път се чувстваше толкова несигурна и едновременно — щастлива. Зак като че разбираше чувствата ѝ. Докато тя произнасяше съдбовните думи, очите му не се отделиха от нейните. След това я притисна към себе си. Свещеникът се усмихна и се обърна към събралите се семейни приятели:

— Представям ви господин и госпожа Закари Томас.

Думите му бяха посрещнати с аплодисменти.

Преди да се е опомнила, Жанин беше сред гостите. Само преди минута бе стояла разтреперана — но не от страх — пред свещеника, а сега вече беше съпруга с всички права и задължения.

— Жанин! — Пам изтича първа към нея. — Колко си красива! — В очите ѝ проблясваха сълзи.

— Благодаря ти, миличка! — Жанин я прегърна.

— Той е много хубав! — погледна Пам към Зак.

— И аз мисля така.

— Не си ми го казвала досега — повдигна вежди Зак.

— Не исках да ти давам повод да вириш нос!

— Деца мои! — присъедини се Антон към тях. Прегърна Жанин и тя забеляза, че очите му подозрително блестят. — Ти си толкова красива! Бога ми, от година на година все повече заприличваш на моята Ана!

Тя знаеше, че това е най-големият комплимент на дядо ѝ.

— Благодаря ти! — Тя го целуна с обич по бузата.

— Имам нещо за тебе — намеси се Пам и ѝ връчи една красиво опакована кутия. — Сама изработих подаръка — гордо заяви тя. — Надявам се Зак също да го хареса!

— О, Пам, не биваше! — възкликна Жанин.

Седна на един от съгваемите столове и разопакова подаръка. Повдигна капака и в същия момент дъхът ѝ секна. Пред очите ѝ беше една съвсем прозрачна нощница от дантела. Усмивката ѝ помръкна. Тя вдигна очи и срещна погледите на неколцина от гостите. Усети как ръката на Зак трепна върху рамото ѝ, но гласът му беше все така сърдечен и весел:

— Права си, Пам. Наистина, много ми харесва!

ОСМА ГЛАВА

Жанин седеше на предната седалка до Зак. Беше облечена в розов костюм и носеше широкопола шапка същия цвят. В ръцете си стискаше сватбения букет. Макар да беше подготвена само за седем дни, сватбата мина както трябва. Зак беше организирал кратко сватбено пътешествие. Можеше да отдели само три дни и затова тя с желание прие да отидат на вилата му в Оушън Шорс — крайбрежен град на два часа и половина път с кола от Сиатъл.

— Значи ме намираш хубав — попита Зак, без да отмества поглед от пътя. Откакто тръгнаха, почти не бяха проговорили.

— Ако го бях казала, щеше да се възгордееш — отговори тя. След това прикри с ръка една дълга прозявка.

— Уморена си.

— Винаги ли си толкова проникателен?

— А ти — кисела?

— Не исках да прозвучи така — извини се тя. Беше на крак от пет часа сутринта, а и цяла седмица не бе могла да спи добре. Не беше най-доброто начало за брак, още повече за меден месец. Меденият месец предполагаше едно ново затруднение — Зак бе дал да се разбере, че възнамерява да направи сватбата им истинска, но едва ли това включваше незабавното споделяне на брачното ложе. А може би точно това е имал предвид? Не знаеше как да повдигне този деликатен въпрос.

— Поспи малко — предложи Зак. — Ще те събудя, като стигнем.

— Колко път ни остава?

— Още петнадесетина минути.

— Тогава няма да спя. — Тя нервно стисна букета. Подаръкът на Пам бе изострил нервите ѝ. Не можеше да отлага повече. — Зак... ще правим ли... онова? — заекна тя и се почувства като глупачка.

— Ако имаш предвид онова, което си мисля и аз, отговорът ми е отрицателен. Така че се успокой.

— Отрицателен? — Не беше нужно да отговаря така небрежно, като че ли не го е грижа.

— Защо питаш? Нещо друго ли си решила?

— Не. Изпитвам някои съмнения.

— Недей! Като му дойде времето, ще видим. Най-малко искам да упражняваме взаимен натиск.

— Прав си — отговори тя с облекчение.

— Нужно ни е известно време, за да свикнем един с друг. Едва ли е необходимо да бързаме с интимната страна на брака.

— Така е — съгласи се тя бързо, може би прекалено бързо, защото Зак се намръщи.

А иначе, ако го слуша човек, ще реши, че изобщо не държи да прави любов. Както ѝ беше казал, бракът им няма да бъде изпълнен с големи страсти. Засега това беше вярно. Пет минути по-късно Зак отби от магистралата и навлезе в курортния град Оушън Шорс. Отмина търговската част и пое по една странична улица право към брега на океана. Слънцето залязваше, когато той сви към една от къщите и изключи двигателя.

Жанин беше толкова очарована от къщата, че не можа да намери думи.

Излязоха от колата и вятърът ги връхлетя яростно. Без да изпуска цветята, Жанин задържа шапката си, а с другата ръка се хвана за Зак. Слънцето хвърляше розови и златни отблясъци върху пясъчните хълмове.

— Няма нищо по-хубаво от дома — каза Зак и я побутна да влезе.

Входната врата се отвори и се появи спретнат мъж на средна възраст.

— Здравей, Зак. Добре ли пътувахте? — посрещна ги на верандата с широка усмивка той.

— Да.

— Всичко е готово. Вечерята е приготвена. Дървата са подредени отстрани до къщата, хладилникът е пълен.

— Великолепно, Хари! Благодаря ти! Това е съпругата ми Жанин — каза Зак. — Оженихме се днес следобед.

— Съпругата?! — повтори Хари, силно изненадан. — Ама това е чудесно! Честито!

— Благодаря ви — учтиво отвърна Жанин.

— Хари Глийсън наглежда къщата в мое отсъствие.

— Радвам се да се запознаем, Хари.

— Значи и ти се ожени, Зак! — Хари потърка брада, все още невярващ. — Направо не мога да...

— ... не ти завидя — продължи мисълта му Зак и намръщен поведе Жанин към входа.

— Тъй де — каза Хари. — Не мога да не ти завидя!

Все още придържайки шапката си, Жанин отметна глава назад, за да огледа модерната и обширна едноетажна къща.

— Ти влизай — нареди ѝ Зак. — Аз ще взема багажа.

На Жанин ѝ се прииска да му припомни, че младоженецът трябва да пренесе булката през прага на общия дом и се спря нерешително.

— Какво има? — Зак озадачено я погледна.

— Нищо! — Тя нямаше основание да се оплаква. Едва ли спазването на подобен ритуал имаше някакво значение. Преглътна разочарованието си и влезе.

Още от вратата се учуди от размерите на всекидневната. Три дълги канапета и няколко фотьойла запълваха две от стените, третата беше заета от огромна тухлена камина, а четвъртата стена беше всъщност прозорец с изглед към океана. Привлечена от пейзажа, Жанин се загледа в могъщата сила на вълните, разбиващи се в брега, сякаш искаха да накажат пясъка за някакво въображаемо зло.

Зак я последва с багажа. Не обърна никакво внимание на великолепната гледка.

— Хари отиде да паркира колата.

— Тук е невероятно! — посочи Жанин с жест около себе си.

Тя свали шапката си и я остави до цветята на масичката за кафе. Тръгна подир Зак и откри един коридор, който водеше към четири спални, всяка със собствена баня. В дъното откри спортен салон, кабинет и една модерно обзаведена кухня. В голямата трапезария на една дълга маса от полиран махагон беше сервирано за двама. От терасата се откриваше прекрасен изглед към океана. Тя откри малък басейн с топла вода и бутилка френско шампанско в кофичка с лед. Жанин се върна в кухнята точно когато и Зак влезе. Настана напрегната тишина.

— Сложих куфарите ти в голямата спалня! — рязко каза той и пхна ръце в джобовете си. — Аз съм в отсрещната.

Тя кимна и преглътна надигащото се разочарование. В края на краищата, бяха се разбрали да отложат първата брачна нощ.

— Гладна ли си? — попита той. Отиде до печката и повдигна капака на тенджерата.

— Малко. Мислех да се топна в басейна, освен ако не искаш първо да вечеряме.

— Не. Както искаш ти.

Жанин намери банския си костюм в багажа и бързо се преоблече. Искаше по-скоро да се отпусне в топлата вода. Метна през ръка една дебела плажна хавлия и влезе в кухнята. Зак не беше там. Без да го чака, тя излезе на терасата и внимателно се потопи в басейна. Водата я обгърна успокояващо и тя се отпусна. Зак се появи на терасата минута по-късно, все още облечен в костюма си. Спря се изведнъж, когато я видя.

— Не знаех, че ще се приготвиш толкова бързо. — В погледа му се четеше откровено възхищение. Той пое дълбоко въздух и започна да отваря бутилката шампанско. Щедро си наля една чаша и я изгълта, след това наля още една за Жанин.

— Идваш и ти, нали? — попита тя, поемайки кристалната чаша.

— Всъщност, не — отрязва той. — Няма да мога. Останаха ми две-три неща, които не можах да свърша тази седмица и мислех да прегледам няколко документа. Ти се забавлявай сама.

През първата им вечер като семейство той възнамеряваше да работи? Но Жанин знаеше, че няма право да се сърди и реши да прикрие горчивото си разочарование.

— Водата е чудесна! — опита се да вложи бодрост в гласа си тя с надеждата, че ще го убеди да се присъедини към нея.

— Сигурно. — Зак кимна, но погледът му я отбягваше.

Той си тръгна, стигна края на терасата, прокара пръсти през косата си и се обърна към нея. Канеше се да каже нещо, но се отказа. Слисана от странното му поведение, Жанин остави чашата с шампанско и се измъкна от басейна.

— Не е нужно да го казваш — отрони тя, излезе от водата и взе хавлията.

— Да казвам кое?

— Ти ме предупреди преди сватбата, така че аз съвсем съзнателно влязох в играта. Не, не се безпокой! Разбрах намека ти още щом пристигнахме тук.

— За какво говориш? — Зак отново пресуши шампанското си.

— Няма значение! — Тя ожесточено триеше ръцете си с хавлията.

— Има! — нетърпеливо изръмжа той. — Искам да ми кажеш.

Без да може да се сдържи, тя посочи с трепереща ръка към предната врата:

— Ти се съсипа да ми обясняваш колко ме „одобряваш“ и как нямало да има големи страсти. Добре. Отлично, даже страхотно! Съгласих се с тези условия и въобще нямам какво да кажа, но все пак...

— Все пак какво? — настоя той.

— Все пак всяка младоженка заслужава поне да бъде пренесена на ръце през прага! — Тя се напрегна в очакване на неговия контрааргумент.

— През прага ли? — изгледа я той така, сякаш тя се нуждаеше от психиатър. Отстъпи две крачки назад и след това рязко се обърна. — Шегуваш се, нали?

Жанин навири гордо глава и отказа да го погледне в очите.

Мъчеше се да преглътне надигащите се сълзи и не посмя да му отговори.

— Не, ти си сериозна. Ти не се шегуваш! — Зак беше напълно смаян. — Ако е толкова важно за тебе, ще бъда повече от щастлив да го сторя!

Сълзите напиреха, но напрегнала волята си, Жанин все още ги сдържаше.

— Ти си последният човек, на когото бих позволила да ме носи някъде! По-скоро бих се хвърлила оттук върху скалите, отколкото да ти позволя да ме докоснеш!

— Bravo! Правиш скандал. Предполагам, че сега ще подадеш молба за развод и ще поставиш рекорд за най-къс брак в историята на щата Вашингтон.

Жанин пребледня. „Развод“ звучеше така ужасно! Подейства ѝ като плесница. Въпреки усилията, очите ѝ се напълниха със сълзи,

които се затъркаляха по бузите ѝ. Събра цялото си достойнство и влезе в къщата, оставяйки мокра диря след себе си.

— Жанин! — извика Зак и я последва в кухнята. Изпревари я и препречи пътя ѝ. — По дяволите! Жанин, най-малко от всичко искам да се карам с тебе!

Все така, с изправена глава, тя се загледа покрай него в една картина с жълти цветя. Когато сълзите в очите ѝ замъглиха съвсем образа, тя сърдито ги изтри.

— Извинявай! — прошепна той и посегна към нея, сякаш искаше да я прегърне, да я докосне. Но изведнъж ръцете му рязко се отпуснаха. — Трябваше да се досетя, че за тебе сватбените ритуали са много важни. Честно казано, съвсем забравих за носенето през прага.

— Не е само това! Тези упорити усилия да се върнеш към работата си. Колко други мъже си вземат работа за медения месец? Чувствам се като излишен багаж в живота ти, а няма и ден, откакто сме женени! — Не че очакваше Зак да падне на колене пред нея в изблик на страст, но поне не биваше да я кара да се чувства отблъсната.

— Какво общо има това с желанието ми да посвърша малко работа? — объркано попита той.

— Значи ти нямаш и най-малката представа, колко невъзможен си всъщност? — Въпросът я раздразни още повече.

Той не отговори веднага. Изглежда обмисляше отговора си.

— Просто си помислих, че може да отделя малко време да прегледам някои документи — изрече бавно той. — Очевидно това ти е неприятно.

— Да, неприятно ми е! — Жанин сложи ръце на кръста.

— След като вече се разбрахме да отложим първата брачна нощ, какво предлагаш да правим през следващите няколко дни? — Зак се намръщи.

— Защо не се опитаме да прекараме по-весело? За да се опознаем по-добре.

— Няма съмнение, че ти гледаш на мен като на непознат. Нищо чудно, че си нервна.

— Не съм нервна! Изморена съм. И се старая да не кажа или да не направя нещо, което ще те накара да решиш, че ти... опявам.

— Да ми опяваш? — потресен повтори Зак. — Жена като тебе е неспособна на подобно нещо. Истината е, че едва се сдържам да не те

гледам непрекъснато.

— Така ли? — Хавлията ѝ незабелязано се беше свлякла на пода.
— А ми беше казал, че не си по романтичните признания.

— Нима това беше романтично?

— И много мило! Бях започнала да си мисля, че не ме намираш за... привлекателна.

— Ти се шегуваш! — Зак я погледна сразен.

— Ни най-малко.

— Да, следващите няколко дни наистина ще бъдат трудни — каза той. — Ще ти трябва доста търпение и те моля да го проявиш.

— Добре. — Тя се почувства значително по-добре.

— Искаш ли да сервирам вечерята, докато се преобличаш?

— Страхотно!

Когато тя отново влезе в кухнята, облечена в черни панталони и пуловер с цвета на праскова, Зак вече беше сложил яденето и сипал виното. Той учтиво застана до стола ѝ, готов да ѝ сервира.

— Преди да седнем, има нещо, което трябва да свърша.

Изведнъж той я вдигна. Тя тихичко извика от изненада и погледът ѝ смаяно срещна неговия.

— Какво правиш?

— Ти спомена нещо за носене през прага.

— Да, но ти го вършиш точно наопаки. Трябва да ме носиш отвън навътре, а не обратното!

— Досега в брака ни нямаше нищо традиционно — не се смути Зак. — Защо да започваме тепърва?

Като се престори, че краката му се подгъват от тежестта ѝ, той се заклатушка през всекидневната.

— Това е сериозен ритуал! — укори го тя, но не успя да сдържи смеха си.

След доста преструвки, той успя да отвори входната врата и театрално пристъпи през прага. Бавно я постави на земята, но я задържа в прегръдката си. Очите му станаха сериозни.

— Така — нежно каза той. — Да не съм забравил нещо?

„Нищо няма да ти стане, ако ме целунеш!“ — помисли Жанин, но не каза нищо. Искаше Зак да я целуне, когато сам се досети.

— Жанин?

— Благодаря ти. Всичко е наред.

— Не, не е всичко! — Той я обърна с лице към себе си и покри устните ѝ със своите. Жанин потрепери, обви с ръце врата му и се отдаде напълно на удоволствието. Усети как я изпълва топлина. Това беше най-хубавата им целувка досега, а тя си мислеше, че това е невъзможно. Нямаше представа какво значи всичко това.

Зак рязко се дръпна, но остана със затворени очи. Видимо бе усилието му да се овладее. Жанин потисна една въздишка при мисълта за неясното бъдеще.

Следващите два дни отлетяха като миг. Жанин и Зак правеха дълги разходки по брега, събираха раковини. Състезаваха се с мотопеди по плажа. Пускаха пъстри хвърчила и се радваха на причудливия им летеж. А в деня, преди да си тръгнат за Сиатъл, Зак обяви, че ще стотви специална вечеря. Незабавно след това я информира, че трябва да се отиде до града за продукти. След първата вечер Зак беше дал отпуска на Хари и Жанин приготвяше по нещо, като огладнеят.

— Какво ще бъде това ястие? — попита тя, когато спряха на паркинга до единствения супермаркет в града. — Кажи ми, за да мога да избира подходящо вино.

— Вино... — измърмори той. — С това ядене вино не върви. — Тя го последва, но като я забеляза до себе си в магазина, той я хвана за раменете и я изтласка навън. — Аз съм артист и изисквам самостоятелност в работата си.

Жанин едва се сдържа да не се разсмее на глас.

— За да направя вечерята възможно най-съвършена, трябва да се концентрирам изцяло върху избора на продуктите. А ти, сладка моя съпруго — натисна той с показалец върха на носа ѝ, — непрекъснато ме разсейваш. Приятно ми е, но не в момента.

Жанин се усмихна, сърцето ѝ запя. Зак не бе щедър на комплименти и тя ценеше всеки от тях.

Докато Зак пазаруваше, Жанин се разходи из града. Купи си една керамична чайка, направена като истинска, и набързо я кръсти Честър. След това купи един лосион за почерняване, в случай че решат да правят тен.

Когато се върна при колата, Зак вече я чакаше. Тя ближеше един двоен шоколадов сладолед и се чувстваше неизмеримо щастлива.

— Успя ли майстор-готвачът да намери всичко необходимо? — попита тя и с мъка се сдържа да не надникне в двете торби с покупки.

— Вечерята ще е такава, че дълго ще я помниш!

— Радвам се да го чуя. — Тя протегна фунийката със сладолед към него. — Искаш ли да си близнеш?

— Искам!

Вместо да поеме сладоледа, той се наведе към нея и я целуна. Тя погледна в дълбоките тъмни очи и сърцето ѝ ускори ритъма си. Изпита внезапен и силен копнеж. Не беше сигурна какво става между тях, но каквото и да бе, струваше ѝ се прекрасно.

Макар и кратка, целувката предизвика тръпка по тялото ѝ. Стояха неподвижни и мълчаха. Закачливостта в очите му изчезна. Още бяха прегърнати, а Зак дишаше бързо и тежко.

— Не помня друг път шоколадът да ми е носил повече наслада! — Небрежният му тон не можа да я заблуди. Целувките въздействаха и на него. Колкото и да се мъчеше да го прикрие.

Двамата бяха неприсъщо мълчаливи на връщане. Преди тази целувка бяха прекарали времето си като приятели, които се наслаждават на взаимната си компания. Изведнъж, само за няколко секунди всичко се беше променило.

— Ограничен ли е достъпът до кухнята? — попита Жанин с изкуствено весел глас, когато се прибраха.

— Не съвсем — изненада я отговорът на Зак. — Ще ми трябваш по-късно, за да измиеш съдовете.

Жанин се разсмя и извади от чантата си лосиона. Докато Зак се мотаеше вътре, тя облече банския и се изтегна в един шезлонг под последните слънчеви лъчи.

Скоро дойде и Зак с голяма чаша изстуден чай.

— Май имаш нужда тъкмо от това.

— Благодаря. Ако знаех колко си сръчен в кухнята, щях да ти отстъпя задълженията си още онзи ден.

— Ще се изненадаш от изобилието на таланти у мен.

Един от тях явно беше целуването. Няколкото целувки предизвикаха у нея копнеж за още. Ако беше хитра и опитна, не би имала никакъв проблем да се озове отново в прегръдките му. Щеше да

изглежда така просто и естествено! Той ще я целуне, тя ще му отвърне и преди да разберат какво става, щяха да са станали истински съпрузи.

Жанин лежеше по гръб със затворени очи и мечтаеше. Колко хубаво би било, ако Зак я вземеше в обятията си и ѝ дадеше цялата си любов...

Тя трепна и се събуди. Изтича вътре. Тъкмо се преоблече и Зак обяви, че вечерята е готова. Беше сервираше върху градинската маса на терасата.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита тя, като се опитваше да надзърне в кухнята.

— Не. Сядай, преди да е изстинало. — Той я настани удобно на стола.

— Дал си ми само лъжица. — Тя разстла салфетката върху скута си. Беше сбъркал с приборите.

— Нужна ти е само лъжица! — извика той от кухнята.

— И цялата тази подготовка е била само заради една супа? — игриво го попита тя.

— Спокойно, ще видиш. Ей сега идвам.

Беше толкова сериозен, че Жанин с мъка сдържаше усмивката си. Подготви си наум списък от думи, с които да похвали усилията му: „уникално вкусно“, „страхотно“, „ново и различно“... В този момент Зак се появи с един тиган и щипци за сервиране.

— Майчице мила! Какво е това? — ужасено попита тя.

— Вечерята — отговори той. — Готвил съм единствено, когато бях скаут през детските си години.

Той постави димящия тиган пред нея, сякаш ѝ предлагаше деликатес с омари. Жанин се наведе напред и с известен страх погледна съдържанието на съда.

— Боб от консерва. И нарязани кренвирши — гордо обяви той.

— Как можах да се усъмня в способностите ти?

Съмненията ѝ наистина изчезнаха, когато опита специалитета. Бобът беше много вкусен. Зак я изненада още веднъж, като поднесе десерт, приготвен от диетични бисквити, залети с шоколад и украсен с плодове. Сервира бисквитите върху поставка за торта.

Жанин изяде четири „ощемалковчета“, както ги нарече Зак. Той ѝ обясни, че всеки, който ги е опитвал, иска „още малко“.

— Чудя се как си успял да избегнеш брака досега — закачи го тя, забравила за миг, че вече са женени. — Ако се беше разчуло за твоя готварски талант, жените щяха да стоят на опашка пред вратата ти.

Зак се разсмя с доволен вид. Една нова мисъл се появи в главата на Жанин и я изпълни с любопитство. Учуди се, че никога не беше питала Зак дали е имало други жени в живота му. Наивно би било да се вярва, че не е имал любовни приключения. Тя самата бе имала връзка с Брайън; не може да не е имало някоя жена и в миналото на Зак. Тя изчака удобен момент. Пиеха вино и слушаха класическа музика пред камината. Зак седеше спокойно, а Жанин лежеше по корем, загледана в огъня.

— Бил ли си влюбен някога? — Опита се гласът ѝ да прозвучи безразлично.

— Ще ревнуваш ли, ако се окаже, че е така? — Зак забави отговора си.

— Не. — Отговорът ѝ съдържаше увереност, каквато тя не изпитваше.

— Така си и мислех. А ти?

Беше неин ред да не избързва с отговора. Беше мислила, че е влюбена в Брайън. Едва по-късно, след като той я бе изоставил, тя беше осъзнала, че любовта ѝ към него е била измислена.

— Не. — Отговорът ѝ се стори напълно честен. Онова, което изпитваше към Зак, бе хиляди пъти по-силно от всичко досега. Не знаеше как да му го каже, затова избягна темата.

— Аз първа попитах — напомни му тя.

— Аз съм семеен човек. Естествено, влюбен.

— Не забравяй, че ме „одобряваш“.

— Мразиш тази дума, нали?

— Да. Но не заобикаляй въпроса. Бил ли си някога влюбен до уши? Не е нужно да навлизаш в подробности. Кажи просто да или не.

— Отчаяни страсти и така нататък?

— Да. — Нетърпението ѝ нарастваше. — Не ми се присмивай и не ми предлагай списък на жените, които си „одобрявал“.

Мълчанието му бе толкова напрегнато, че усмивката ѝ започна да се топи. Тя седна и прегърна коленете си.

Зак я гледа дълго. В очите му се появи изражение на остра болка. Жанин почувства как сърцето ѝ се стегна в очакване.

— Да — дрезгаво прошепна той. — Влюбвал съм се.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Тя се казваше Мари.

— Мари, значи — повтори Жанин като ехо.

— Запознахме се по време на една моя командировка в Европа, когато работех към военните. Говореше отлично пет езика и ми помогна да понауча два от тях за времето, през което работихме заедно.

— Колеги ли бяхте?

— Аз бях в армията, а тя работеше за тайните служби. Показахме се заедно в един свръхсекретен проект, който уж щеше да трае няколко дни, а продължи седмици.

— Тогава ли се влюби в нея? — Тежестта в гърдите не я напускате. Чак сърцето я заболя.

— Тогава и двамата осъзнавахме, че задачата ни е опасна и трябваше да работим в постоянна близост. — Той млъкна и дълбоко въздъхна. — С две думи, влюбих се в нея. Но не и тя в мене.

— После?

— Помолих я да напусне работа и да се оженим. Тя не прояви интерес. Ако настояваш, мога да ти разкажа подробно.

— Не.

— Скоро след това напуснах армията. Вече не ставах за тази работа. Мари беше друг човек — рисковете осмисляха живота ѝ. Не познавам по-смела патриотка от нея. Колкото и болезнен за мене, отказът ѝ явно е бил основателен. Бракът щеше да ѝ омръзне след не повече от година. Обичах я повече от всеки друг. Сам не вярвах, че съм способен на подобни чувства.

Настъпи мълчание, което Жанин наруши:

— Какво направи, като напусна армията?

— Междуременно бях поспестил малко пари и щом се уволних, реших да започна самостоятелен бизнес. Прочетох всичко за деловите доставки и си създадох метод на работа с клиенти и сметки по модела на фирмата на дядо ти. Пет години по-късно станах основния му

конкурент. Миналата година се срещнахме на една конференция и решихме вместо да се борим един срещу друг, да обединим силите си. Останалото, както казват, е минало.

— Беше ли хубава?

Още докато задаваше въпроса, Жанин забеляза колко е безсмислен. Какво значение имаше дали Мари е била претендентка за мис Америка или е изглеждала като горила? Зак е обичал Мари. Повече от всичко на света. И може би вече е неспособен на подобни чувства. За сравнение, онова, което изпитваше към самата Жанин, наистина беше само одобрение.

— Тя беше руса и много красива.

— Досетих се. — Жанин направи слабо подобие на усмивка.

Зак леко тръсна глава, за да избяга от могъщата съблазън на спомена и да се върне към настоящето.

— Няма смисъл да се тревожиш. Това беше отдавна.

— Не се тревожа. — Жанин стана и събра чашите. — Уморена съм. Нали нямаш нищо против да си легна?

Зак гледаше огъня и като че ли не я чу. Ясно беше, че умът му е при красивата Мари.

Десетина минути след като изгаси лампата в стаята си, Жанин чу стъпките му в коридора. Отиваше да спи. За момент като че ли се поколеба пред нейната врата. Жанин реши, че ѝ се е сторило.

От мига, в който Зак ѝ разказа за своята единствена любов, тя изпитваше огромно разочарование. То нарастваше все повече и накрая заседна като буца в гърлото ѝ. От друга страна, Зак не ѝ се беше обяснил в любов, значи не я бе излъгал или измамил.

Измина час. Тя лежеше будна, притиснала ръце на гърдите си. Не я беше яд, че Зак е обичал толкова силно друга жена, а че никога няма да обича със същата страст самата нея. За него женитбата имаше практически и финансов смисъл. Той я „одобряваше“!

Жанин си спомни за радостните и романтични мечти, как след сватбата ще се зароди любовта им и те ще живеят щастливо с децата си в малка къщичка с бяла оградка. А Зак обичал Мари, която посветила своя живот на родината!

Най-патриотичната постъпка на Жанин беше редовното гласуване. Едва ли трябваше да се броят онези два случая, когато приготви кафе за събрания на Червения кръст. Мари е била полиглот. А

Жанин знаеше само малко френски от гимназията. Навремето спрягаше отлично разни глаголи, но сега не можеше да се справи даже с обикновен разговор.

„Не можех да не го питам!“ — изстена тя.

Зак никога нямаше да спомене Мари, ако не го беше попитала. Колко щастлива беше, преди да научи! И колко спокойна... Жанин никога нямаше да бъде неговата голяма любов. Завинаги щеше да остане на заден план.

Няколко часа по-късно Жанин чу стъпките на Зак из къщата. Погледна часовника и се стресна, като видя, че утрото е настъпило. По това време бяха планирали вече да са на път. Тя отметна одеялата, скочи от леглото и без да гледа, посегна към домашната роба. Още сънена, тя залитна, блъсна се в стената и силно извика от болка. Покри с длан носа си и затвори очи. По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Жанин — почука Зак, — случи ли се нещо?

— Да — извика тя все още с ръка на носа. Погледна се в огледалото. Както очакваше, от носа ѝ течеше кръв.

— Мога ли да вляза? — попита отново Зак.

— Не... махни се! — Тя тръгна към банята, отметнала глава назад, като притискаше носа си с две ръце.

— Не ми харесва гласа ти. Влизам при тебе.

— Не! — изкреця Жанин. — Не влизай!

Тя опипом потърси кърпа. Сълзите ѝ рукохнаха отново — повече от унижение, отколкото от болка.

— Влизам! — раздразнено настоя Зак и влезе. — Какво се е случило?

Притиснала мократа кърпа към долната половина на лицето си с една ръка, Жанин яростно се опита да го прогони с другата.

— Дай да видя! — решително се зае той с носа ѝ. Лекичко я натисна по раменете, принуждавайки я да седна на ръба на ваната и внимателно махна кърпата.

— Какво си правила? Да не се връщаш от боксов мач?

— Да не си посмял да ми се подиграваш! — Сълзите потекоха отново по бузите ѝ, а оттам — като дъжд по яката на копринената ѝ нощница.

Кръвотечението спря след минута. Явно Зак знаеше какво да направи. Жанин изостави войнствените си намерения и му позволи да

върши каквото намери за добре.

— Да го целуна ли, за да мине?

Без да дочака отговор, Зак впи устни в нейните. Жанин притихна. Сърцето ѝ изведнъж заби два пъти по-бързо и тя обви ръце около врата му. Зак целуна челото и очите ѝ. Пръстите му избърсаха влагата по страните ѝ. След това целуна шията ѝ. Разтреперана, тя се остави на нежността му. Миналото му нямаше значение. В този миг той беше само неин. Зак я изправи на крака и я поведе към леглото. Може би щеше да му позволи, ако не бе научила за любовта му към Мари. Но мисълта, че щеше да бъде винаги на второ място в сърцето му, бе съкрушителен удар за нейната гордост. И за любовта ѝ. Трябваше да мине време, преди да възприеме факта, че никога няма да е жената, предизвикваща у него безумна страст.

С подобни мисли в главата тя леко го отблъсна, опитвайки се да установи между тях дистанция, преди да е станало твърде късно.

Зак прие решението ѝ. Отпусна ръце, отстъпи и се подпря на вратата, сякаш имаше нужда от опора, за да не падне.

Жанин не можеше нито да го погледне, нито да каже нещо. Обърна се и започна да прибира дрехите си.

— Имаш няколко минути да се облечеш, докато аз приготвя колата. — Гласът му прозвуча странно.

Жанин тъжно кимна. Нищо не можеше да се направи. Нямаше и какво да се каже. Беше я пожелал, а тя му бе отказала. Жанин се облече и петнадесет минути по-късно се появи с куфар в ръка. Реши да се държи сякаш нищо не се е случило, но не и лигаво.

— Готова съм — пусна в ход най-бодрата си усмивка тя.

Зак заключи къщата и потеглиха. През целия път Жанин бърбеше най-приятелски, опитвайки се да прикрие чувствата си. Зак може би забеляза, но не каза нито дума. Явно бяха единодушни за случилото се сутринта. Най-добре беше да забравят инцидента.

Само веднъж Зак попита дали я боли носът, но тя бързо го увери, че всичко е наред. Удостои го с една ослепителна усмивка и веднага смени темата.

В Сиатъл от сивото небе се лееше дъжд. Те паркираха в подземния гараж на блока, където живееше Зак. Мълчаливо свалиха багажа и се изкачиха с асансьора до десетия етаж.

Зак спря пред вратата и я погледна скептично:

— Трябва ли отново да те нося през прага или веднъж е достатъчно?

— Веднъж е достатъчно.

— Добре. — Той отключи вратата. Отвори я широко и покани Жанин да влезе първа. Всекидневната беше обзаведена в топла комбинация от кожа и дърво, а широкият прозорец откриваше главозамайваща гледка към покривите на Сиатъл.

— Прекрасно е!

— Ако не ти харесва, можем да се преместим другаде. След като вече сме женени, може би трябва да помислим за самостоятелна къща.

— Защо? — невинно попита тя.

— Надявам се някой ден да имаме деца. Когато си готова. Не искам да те притеснявам, Жанин.

— Знам... — Сърцето ѝ неволно трепна.

Зак отиде до бюрото и включи телефонния секретар на прослушване. Започна дълга поредица от съобщения, свързани с работата му.

На Жанин ѝ беше много по-интересно да проучи жилището, отколкото да слуша натрупалите се съобщения. Тръгна от стая в стая, нетърпелива да разгледа своя нов дом. Забеляза, че Зак тактично е оставил багажа ѝ в коридора между двете спални. Неговият се намирал в по-голямата стая. Сякаш искаше да ѝ каже, че тя сама трябва да избере. Ако възнамеряваше да стане изцяло негова съпруга, трябваше просто да постави куфара си в неговата спалня. Без да е нужно да се говори.

Жанин се колеба не повече от секунда. След това вдигна куфара си и тръгна към спалнята за гости. Когато вдигна очи, забеляза, че Зак стои в антрето. На лицето му се беше изписала болка.

— Ако не ти трябва за нещо друго, ще тръгвам на работа! — каза рязко той.

— Добре.

Погледът му мина покрай нея и се спря многозначително на леглото в спалнята за гости. Едната му вежда се повдигна въпросително, сякаш ѝ предлагаше да промени решението си.

— Сигурна ли си, че искаш да спиш тук? — попита той.

— Напълно.

— Точно от това се страхувах! — Зак прокара пръсти през косата си и излезе.

Зак не се прибра за вечеря. Жанин се къпеше, когато телефонът иззвъня. После тя прослуша телефонния секретар и се оказа, че е бил той. Тя вечеря сама пред телевизора, нещастна и лишена от обич. Тъкмо поставяше чиниите в миялната машина и той се прибра.

— Извинявай, че закъснях.

— Няма нищо — излъга тя и се почувства безкрайно самотна.

Зак прегледа пощата на бюрото си, но Жанин беше сигурна, че го прави за втори път.

— Чу ли съобщението ми по телефона?

— Да. Гладен ли си? Да ти направя ли нещо?

— Не, благодаря. Вечерял съм.

После поседяха пред телевизора и накрая решиха да си лягат. Жанин облече строгата си нощница, която сякаш казваше, че с нея шега не бива. Така и не беше успяла още да изпробва подаръка на Пам. Тъкмо излизаше от банята със стърчаща четка за зъби от устата, когато се сблъска със Зак в коридора. Връщаше се за чехлите си, забравени в спалнята ѝ. И двамата вече си бяха пожелали лека нощ и Жанин не очакваше да се срещнат. Неподготвена за срещата, тя почувства как атмосферата между тях се зареди с напрежение. Тя с мъка се овладя да не захвърли четката и да му каже колко копнее той да я дари със същата любов, каквато е получила Мари. След като я задържа, за да не падне, ръцете му останаха върху кръста ѝ. Погали с връхчетата на пръстите си гъстата ѝ кестенява коса и отметна дългите кичури от челото ѝ. Взря се в сините ѝ очи.

— Извинявай! — успя да каже тя със стърчащата от устата ѝ четка.

— Моля?

Жанин изтича обратно в банята и изплакна устата си. Обърна се и се подпря на ръба на мивката.

— Казах ти „извинявай“, задето се блъснах в тебе.

— Ще ти бъде ли удобно в стаята за гости?

— Да, съвсем.

— Може да ти потрябва — подаде ѝ той едно одеяло.

— Благодаря — опита се да придаде на гласа си спокойствие тя. Взе одеялото и си помисли, че има нужда от любов и всеотдайна страст, а не от одеяло.

— Телефонирах на дядо — каза тя, опитвайки се да отложи момента, когато всеки ще отиде в стаята си. Прокле слабостта си.

— Аз също мислех да му се обадя, но се увлякох в работа.

— Гласът му звучеше добре. Играеше карти с доктор Колман и двама техни приятели.

— Радвам се да чуя, че се забавлява.

— И аз.

Настъпи мълчание.

— Лека нощ, Жанин! — каза Зак след малко и погледна намръщен към стаята ѝ.

— Лека нощ! — отвърна тя смутено.

Жанин бе сигурна, че и той не е могъл да мигне през тази нощ. Делеше ги само коридора, но ако се съдеше по емоционалната пропаст помежду им, със същия успех можеше да бъдат на двата края на Америка.

Когато будилникът на Зак звънна сутринта, Жанин беше будна. Тя отметна завивките, облече се и когато той влезе в кухнята, вече го чакаше с готово кафе.

Зак се изненада, като я видя.

— Благодаря ти — измънка той и пое чашата си. — Много е... съпружеско така, нали?

— Кое? Че съм направила кафе?

— Че си станала да изпратиш съпруга си на работа.

— Бях будна и си помислих, че нищо не ми пречи да стана.

Той отвори хладилника, намери портокаловия сок и си наля една чаша.

— Аха. — Върна на мястото сока и се облегна на шкафа. — Нали ти се съгласи женитбата ни да бъде истинска?

— Да, съгласих се — наежи се тя. Но тогава не знаеше за неговата голяма любов. Зак я беше предупредил, че сред мотивите му за женитба любовта заемаше последно място. Тогава Жанин се беше съгласила с надеждата връзката им да има щастлив край — една сутрин да се събудят с откритието, че са лудо влюбени един в друг.

Сега беше ясно, че това никога нямаше да стане. И тя не бе сигурна дали може да понесе това разочарование.

— Жанин — прекъсна Зак мислите й, — наред ли е всичко?

— Разбира се.

— Но очевидно нещо те измъчва. Имаш вид на човек, който е изгубил най-добрия си приятел.

— Трябваше да ми кажеш! — избухна тя и избяга от кухнята.

— Какво да ти кажа? — извика Зак, като я догони в коридора.

Бясна, тя влетя в спалнята си и седна на крайчеца на леглото, изпънала ръце със свити юмруци покрай тялото си.

— За какво говориш? — настоя той, застанал на вратата.

— За жената, която... си обичал!

— Мари ли? Какво общо има тя с нас?

— Ти сам каза колко си страдал, когато тя те е отхвърлила. Ти си я обичал... Тя е била смела и прекрасна, а аз изобщо не съм! Не мога да понасям болка и... Искам да съм патриотка, но не мога да направя нищо повече, освен да гласувам от време на време. А на френски знам само да спрягам няколко глагола!

— Но какво общо има това с нас двамата? — повтори Зак с дрезгав глас и вдигна ръце нагоре. — По дяволите! За какво говориш?

Беше невъзможно да му обясни. Жанин поклати глава и кичурите й се разпиляха по лицето.

— А мене просто „одобряваш“!

— Поправка — пристъпи Зак в стаята, — „ценя“ те!

— Не е достатъчно! — Тя се чувстваше самотна, нещастна и ненужна.

— Какво значи „не е достатъчно“? Твоят единствен довод да се омъжиш за мене бе, че се целувам хубаво. Така че нямаш право да ме кориш за моите подбуди да се оженя за теб.

— Така е, но ти не ми беше казал, че си обичал друга. Не стига това, но тя се оказва и почти героиня. А към мене изпитваш само одобрение. Е, не ти ща одобрението, Закари Томас! — скочи Жанин и се опита да подреди мислите си. — Ако държиш на мене, щеше да ми кажеш за Мари преди сватбата! А така се получи много нечестно. Много!

— И ти, скъпа, не си ми споменавала за Брайън! — С буреносно изражение Зак пхна ръце в джобовете си.

Жанин беше толкова поразена, че отново седна на леглото. Изпълнен с предизвикателство, погледът му не се отместваше от нея. Тя бавно се овладя, изправи се и присви очи:

— Кой ти каза за Брайън?

— Дядо ти.

— Той откъде знае? Никога не съм му казвала за Брайън.

— Явно е научил.

— Явно. — Идеше ѝ да ревне с глас. — Тогава дядо е споменал и как Брайън ми каза, че ме обича, докато през цялото време ме е лъгал с друго момиче. — В главата ѝ се появи нова, още по-неприятна мисъл. — Дядо ти е разказал тази история, за да предизвика съжаление у тебе и... да се ожениш за мене!

— Не, Жанин!

Унижението изби по бузите ѝ и тя покри лицето си с длани. Беше по-лошо, отколкото си представяше.

— И ти ме съжали, нали?

— Не мога да те лъжа, макар че трябва да направя точно това! — Зак закрачи из стаята. — Все пак дядо ти спомена за влюбването ти в Брайън едва след като го водихме до болницата.

— Изчакал е да се опознаем по-добре — прошепна Жанин. Трудно ѝ беше да приеме мисълта, че през цялото време дядо ѝ е знаел за Брайън.

— аз вече бях открил, че нямам нищо против тебе.

— Ако има нещо по-лошо от „одобрявам“, това е „нямам нищо против“ — прошепна тя.

— Изслушай ме, моля те!

— Добре — въздъхна тя. И без това вече нищо нямаше значение... — Гордостта ѝ току-що бе понесла още един тежък удар. Голямата любов в неговия живот е била онази великолепна патриотка, докато Жанин се беше подлъгала по един слабохарактерен женкар.

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност — опитваше се да я успокои Зак.

— Представям си какво ти е казал дядо ми!

— Той се страхуваше, че си загубила вяра в собствената си преценка. Наблюдавал те как от доста време избягваш дори намеци за интимна връзка. Изглеждало като че ли не искаш да мислиш за мъже и ти е достатъчно да си ближеш раните.

— Не е вярно! Редовно излизах с Питър Донахю!

— Една напълно безопасна връзка. Сама знаеш, че никога не би се влюбила в Питър. Което е било и единствената причина да излизаш с него.

— Да не би... заради случая с Брайън дядо да е решил да ни ожени?

— Донякъде. А също и тревогата му за твоето бъдеще. Аз самият не мога да си обясня и до ден-дневен всичките му мотиви. Но едва ли има някакво значение. Той целеше щастието и сигурността ти. Антон знаеше, че никога не бих те наранил умишлено. В представите му ние двамата сме идеалната двойка. — Зак седна до нея, потърси ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. — Има ли някакво значение? Вече сме семейство.

— Аз — преглътна с мъка тя — може да не съм руса красавица или пък много смела, но смятам, че заслужавам да имам съпруг, който да ме обича. И ти, и дядо ми сте пропуснали да вземете това предвид! Не ми трябва съжалението ти, Закари Томас!

— Чудесно, защото аз не те съжалявам. Ти си моята съпруга и аз съм много щастлив от това! Животът ни може да бъде много хубав, ако забравиш тези глупости.

— Ти никога не би ме избрал за съпруга. Още при първата ни среща разбрах какво си помисли за мене — че съм разглежена богаташка, в чийто живот никога не е имало проблеми. Обзалагам се, че си помислил и как един счупен нокът би бил истинска катастрофа за мен!

— Добре, признавам, че бях останал с погрешни впечатления, но това беше преди — не отстъпи Зак.

— Преди какво?

— Преди да те опозная.

— Доколкото си спомням, твоят основен мотив да се оженим беше, че не съм толкова лоша. — Раменете на Жанин потръпнаха от едва сдържани емоции. — Сигурно е трябвало да припадна от удоволствие при подобен комплимент!

— Тогава ти казах, че не ме бива по думите, които вие, жените, обичате да слушате. — Въздишката на Зак издаваше безсилието му. — Нищичко не знам за любовта като романтика. Но аз държа много на тебе, Жанин! Не е ли достатъчно?

— Нужно ми е нещо повече — промълви тя. Как да му обясни, че я бяха привлекли надеждите за тяхното бъдеще и перспективата да открият заедно любовта?

— Преди да се оженим, ти ми каза, че не държиш на романтичните слова. — Зак се намръщи. — Преди да научиш за Мари, всичко беше наред. Как стана така, че след това всичко се промени? — Зак започваше да губи търпение.

— Не мога точно да ти обясня, но то промени нещата. Съжалявам, Зак! Наистина съжалявам. — Тя сведе поглед и преглътна мъчително.

— Аз също — прошепна той и се обърна.

Миг по-късно входната врата хлопна след него. Зак я беше оставил сама.

„А ти какво очакваше? — изплака тя, скрила лице в шепите си. — Той да падне на колене и да ти се обясни в безсмъртна любов?“

Картината с гордия и внушителен Закари Томас в ролята на безумно влюбен съпруг ѝ се стори почти комична. Ако го направеше за някоя жена, това би била смелата и прекрасна Мари, а не Жанин.

След тази несполучлива сутрин отношенията им станаха още по-обтегнати. Зак излизаше рано за работа и се прибираще късно, обикновено след вечеря. Жанин никога не разпитваше къде е бил или с кого, въпреки че щеше да се пръсне от любопитство.

Ако не съпруг, Зак се оказа поне идеален съквартирант — приветлив, учтив и ненатрапчив. От своя страна тя се отдаде изцяло на социалната работа в Клуба на приятелите, където прекарваше по няколко часа седмично. Постара се да прикрие колко е нещастна, но това се оказа трудно пред дядо ѝ.

— Нещо ми се виждаш бледа — каза той веднъж, когато тя го посети на обяд. — Отслабнала ли си?

— Де да можех — опита да се пошегува тя. Седяха в трапезарията. При всяко свое влизане и излизане госпожа Макормик хвърляше тревожни погледи към Жанин. Жанин потисна желанието си да скочи и демонстрира няколко физкултурни упражнения, за да докаже, че е напълно здрава.

— Не бива да отслабваш повече! — изгледа я строго Антон. Сервира в чинията ѝ допълнително хлебче и шумно остави пред нея съда с маслото.

— Не отслабвам — възрази тя и си намаза повече масло, за да зарадва дядо си.

— Занесох порцелановата чайка, която ти ми подари, във фирмата — продължи дядо ѝ, без да откъсва очи от нея. — Зак я видя и ме попита откъде я имам. Като му обясних, той замълча, но явно не беше доволен. Искаш ли си я?

— Не! Не, разбира се! — Жанин не беше очаквала, че дядо ѝ ще занесе Честър в кабинета си. Тя му беше подарила порцелановата птица, защото не искаше повече да ѝ напомня за онези чудесни първи дни със Зак.

— Как ми се иска да разбере какво не е наред при вас двамата! — избухна дядо ѝ в неочакван изблик на безсилие. Той запокити салфетката си върху чинията. — Би трябвало да сте щастливи. Вместо това имате вид на хора, които са прекарали тежка форма на грип и още не са оздравели напълно. Зак работи толкова много! Чудо е, че издържа на такова напрежение.

Жанин внимателно разчупи хлебчето си на четвъртинки. Поколеба се дали да не повдигне въпроса за Брайън, но се отказа.

— Значи, казваш, че си добре и всичко е наред между тебе и Зак. — В думите му прозвуча сарказъм. — Странно, същото ми каза и той. Само дето допълни да съм си гледал работата. Не точно с тези думи, но разбрах намека му. Работа е там, че момчето изглежда толкова нещастно, колкото и ти. Нищо не разбирам! Вие направо сте родени един за друг! — Бръкна в джоба си за пура. — Ще се срещна със Зак днес следобед и ще му дам да се разбере. Ти заслужаваш щастие. — Той потупа единия край на пурата в масата.

— Ние ще се оправим, дядо. Моля те, не се меси!

Той не отговори и задълго остана втренчен в пурата си.

— Сигурна ли си, че не искаш да влея малко ум в главата на това момче? — попита той накрая.

Тя си представи как Антон се опитва да го стори и това предизвика за миг усмивката ѝ:

— Да, сигурна съм! — отговори и погледна часовника си. Имаше среща с Пам. — Но след като така и така имаш среща със Зак, би ли му

предал, че вероятно ще закъснея за вечеря? Да не се притеснява и... да вечеря без мене.

— Това често ли се случва? — Въпросът му съдържаше упрек.

— Не — поклати тя глава, — за първи път. Пам иска да ѝ помогна за едно домашно и не знам кога ще свършим.

— Ще му кажа. — Дядо ѝ се намръщи, запали пурата си и смукна дълбоко.

Жанин остана при Пам по-дълго, отколкото възнамеряваше. Домашното не беше трудно, но Пам я помоли да поседи с нея. Баща ѝ беше до късно на работа и момичето изглежда имаше нужда да бъде с Жанин повече от всякога.

Беше почти девет часа, когато Жанин паркира в подземния гараж. Първото нещо, което забеляза, беше колата на Зак. Напоследък атмосферата между тях бе ужасяващо изпълнена с фалшиво внимание и тя се боеше от всяка среща. След онази сутрин Зак не бе правил никакви усилия да разговаря с нея относно ролята ѝ в живота му. Жанин не търсеше поетични обяснения в любов. Една-две думи, но по-дълбоки от „одобрявам“ и „нямам нищо против“, щяха да са достатъчни, за да я убедят, че тя значи нещо за него.

Жанин пое дълбоко въздух, за да се успокои и тръгна към дома си.

Тя отключи вратата и в този момент Зак влетя във вестибюла като ураган.

— Къде, по дяволите, беше?! — кресна той.

Жанин бе така изненадана от силния му гняв, че не можа да реагира.

— Като твой съпруг настоявам да зная къде си била! — Зак яростно зарови пръсти в косата си.

Тя съблече жилетката си и внимателно я закачи в гардеробчето. Зак продължаваше да вилнее, ядосан от мълчанието ѝ:

— Имаш ли представа колко е часът? Не можа ли да се сетиш, че може да се притеснявам за теб?

— Нали знаеше къде съм?

— Антон каза само, че ще закъснееш. Нито къде си, нито с кого си. Естествено, че ще се притеснявам!

— Извинявай! Следващия път ще ти оставя телефона на Пам, ако ти потрябвам за нещо. — Тя се прозя. — Денят беше доста изморителен. Ако не възразяваш, мисля да си лягам. Освен ако няма да ме питаш нещо друго.

Той я изгледа сърдито, след това поклати глава, завъртя се рязко и я остави.

През нощта Жанин се събуди от някакъв звук, идващ от съседната стая. Приличаше на приглушено хлипане. След секунда тя разбра, че това е Зак. Нима го измъчваше кошмар?

Отметна завивките и бързо тръгна към стаята му. Звуците ставаха по-силни и по-измъчени. На светлината от коридора тя го видя да се мята в леглото.

— Зак! — извика тя и се спусна към него. Седна на ръба на леглото и нежно положи ръце на раменете му. — Събуди се! Сънуваш кошмар. Това е насън! Няма нищо страшно...

— Жанин! — Той мъчително произнесе името ѝ през зъби и бавно отвори очи. Пресегна се към нея и я прегърна с такава сила, че тя остана без дъх. — Боже мили! — каза той с неузнаваем глас. — Мислех, че съм те изгубил!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Зак! Аз съм тук! — прошепна Жанин. Гърлото ѝ се сви, като усети жадния му поглед.

Още не можеше да повярва, че тя е невредима.

— Всичко беше толкова истинско! — продължи той задъхано. Зак скри очите си, сякаш искаше да премахне образите от кошмара. Направи ѝ място в голямото легло и я притегли към себе си. Галеше безспир лицето и косата ѝ.

— Бяхме в океана — дишането му оставаше насечено — и въпреки че те бях предупредил, ти реши да поплуваш. Една огромна вълна те заля и ти започна да се давиш. Небето ми е свидетел, опитах се да ти помогна, но просто не бях достатъчно бърз! — За миг той затвори очи. — Чувах гласа ти, а не можех да те откроя. Не успях да стигна навреме...

— Зак! — Устата ѝ беше тъй близо до неговата, че дъхът им се смесваше. — Аз съм тук. Това е било сън. Не е истина!

Той кимна, но очите му запазиха тревожния си израз и не пожелаха да се откъснат от лицето ѝ. След това, съвсем бавно, като че ли се боеше да не го отблъсне, той доближи устата си съвсем близо до нейната:

— Не бих понесъл да те загубя! По-скоро бих умрял!

Неспособна да му откаже каквото и да било, Жанин поднесе устните си за целувка.

Ръцете му се бяха вплели в буйните ѝ коси и я превърнаха в негова пленница, докато устните му се впиха в нейните. Целувката изостри всичките ѝ сетива и съсредоточи целия свят в неговото докосване. Жанин с готовност отвърна на бурната му нежност.

— Жанин, о, моя скъпа, сладка Жанин! Не бих понесъл да те загубя!

— Аз съм тук, при тебе!

Притисна се в него, усети твърдите очертания на тялото му и предложи устните и сърцето си на любовните му ласки. Той я

целуваше отново и отново. Тя плъзна ръце по гърдите му и ги склучи зад врата му. Точно за това беше жадувала от самото начало — за усещането, че му е нужна. Сега можеше да се наслаждава на близостта им. Той изстена и с нежелание отдели устните си от нейните. Притискаше я здраво към гърдите си, дишането му беше остро и бързо. Пълното спокойствие се съчетаваше с чувство за щастие и тя изпусна една дълбока въздишка. Притисна ухо към мускулестите му гърди и доволна се заслуша в туптенето на сърцето му.

— Изплаших ли те? — попита той.

— Не — прошепна тя.

Той отново започна да гали косата ѝ, а тя се сгуши още по-удобно в обятията му. Беше я карал да се чувства странно развълнувана при всяка тяхна целувка, но това беше нищо в сравнение с начина, по който я докосваше сега. Душите им сякаш се сляха — нещо, което не се беше случвало преди. Чак сега му повярва, че я цени. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които тя напразно се мъчеше да удържи.

Дълго мълчаха. Но Жанин нямаше нужда от думи. Със затворени очи тя черпеше наслада от тези безценни мигове.

— Имах сестра, казваше се Бет-Ан — заговори Зак с дрезгав шепот. — Тя се удави. Бях ѝ обещал да бъда винаги до нея, но не удържах на думата си. Не мога да понеса мисълта да загубя и тебе!

Жанин го прегърна по-силно. Разбираше колко му е трудно да говори за сестра си.

— Никога не си простих. — Тялото му се напрегна, а пръстите му конвулсивно се впиха в рамото ѝ. — Загубата на сестра ми все още ме преследва. Тя нямаше да се удави, ако тогава бях с нея. Тя...

— Не си виновен за смъртта ѝ! — Жанин повдигна глава, пълните ѝ със сълзи очи срещнаха неговите.

— Аз носех отговорност за нея — горчиво каза той.

Жанин подозираше, че Зак никога не е споделял с когото и да било мъката и угризенията си за смъртта на Бет-Ан. В гърдите му се надигна стон и той здраво стисна очи.

— Години наред се мъча да забравя за смъртта ѝ. Кошмарът ми бе толкова реален! Само че този път ти беше на нейното място.

— Но аз съм жива и здрава! Нали виждаш? — Тя притисна с длани лицето му и се усмихна.

— Вече съм добре. Не трябваше да те натоварвам с моята изповед. — Той въздъхна и малко несигурно отвърна на усмивката ѝ.

— Не ме натоварваш.

— Ще останеш ли при мене? — Ръцете му я обгърнаха и той вдиша дълбоко, сякаш искаше да поеме аромата и топлината ѝ.

Тя кимна щастлива, че той има нужда от нея.

Няколко минути по-късно Жанин почувства как се унася в сън. Спокойното, равно дишане на Зак подсказваше, че вече спи дълбоко. Когато се събуди, Жанин се намери сгушена в него. Беше я прегърнал през кръста. Тъглчетата на устата ѝ потрепнаха в доволна усмивка. Внимателно, за да не събуди Зак, се обърна по гръб и се запита как да постъпи сега. Боеше се, че когато Зак се събуди и я намери до себе си в леглото, може би ще съжалява за случилото се. На дневна светлина може да се чувства неудобно, че я е помолил да остане. Със затворени очи Жанин обмисляше какво да направи. Ако се измъкне от леглото му и се върне в стаята си, той може да си помисли, че го е отхвърлила, шокирана от сърцераздирателния разказ за смъртта на Бет-Ан.

— Жанин? — Той прошепна името ѝ с натежал от съня глас.

— Аз... ние сме заспали. Колко е часът? — отвори очи тя.

— Още е рано. До ставане има още няколко часа.

Тя кимна. Сигурна бе, че той не желае присъствието ѝ. Неприятно му е, че тя е още в неговото легло.

— Ако искаш, ще си отида. — Надяваше се, че разочарованието няма да проличи в гласа ѝ.

— Не!

Късата думичка бе изпълнена с толкова копнеж, че Жанин изпадна в недоумение. Светлината от коридора ѝ позволи да види в тъмните му очи необятната страст, която го изпълваше. Тя се обърна към него и с любов погали лицето му.

— Извинявай, че се държах така заради... Мари — прошепна тя. — Ревнувах те и знаех, че съм смешна, но не можех да се овладея.

— Ще ти простя, ако ми обещаеш да забравиш как се държах снощи, когато се прибра.

Тя му отвърна с кратка целувка, а той я притисна към себе си. Жанин се отдаде на изпълващото я удоволствие от обятията му, наслаждаваше се на прилива от топлина, който се зароди в нея.

— Не зная как да ти кажа всички онези думи, които заслужаваш, но съм сигурен в едно. Обичам те, Жанин! Стана някак си неусетно. Просто се събудих един ден и разбрах колко много значиш за мене. Не е бурната страст, която искаше ти. Любовта ми към тебе е тиха и сериозна. Скрита е дълбоко в сърцето ми, но повярвай ми, тя е там!

— О, Зак, и аз те обичам толкова много!

— Ти ме обичаш?

— От седмици наред, даже преди да се оженим! Точно това ме притесняваше, когато научих за Мари. Искях да ме обичаш толкова силно, колкото си обичал нея... колкото аз те обичам!

— Не е същото. С нея беше различно. Мари бе едновременно смела и красива, но между нас нямаше нищо трайно. И тя бързо го разбра. Аз се влюбих в нея, но като истински професионалист, тя не допусна да се увлече. Бе от онзи тип хора, които черпят сили от възбудата на опасностите. Чак когато те срещнах, разбрах, че ако някога се ожения, то ще бъде за някоя като тебе!

— Като мене?

— Жена, която е добра, нежна и сърдечна. Която е безкористна и... — той се поколеба, целуна я — и желана!

В отговор тя можа единствено да го погледне. Зак я желаше. Искеше да се любят. Не бе изрекъл думите, но те се четяха в очите му. Това не бе отчаяната страст, която тя някога търсеше, но любовта и желанието му да я превърне в част от своя живот бяха много по-изразителни от думи.

Безпомощна от прилива на любовно желание, Жанин протичко каза:

— Искам те, Зак!

Ръцете му се склениха в прегръдка около нея, той се претърколи на гръб и я изтегли върху себе си. Тя почувства силата на мускулите му. Ръцете му докоснаха лицето ѝ, сякаш се страхуваше тя да не го възпре.

— Направи ме своя жена — прошепна тя и го целуна.

Зак изстена и след това направи нещо неочаквано и чудесно — разсмя се. Звучният му смях проехтя така заразително, че и Жанин се усмихна.

— Сладка моя Жанин! — каза той. — Ти си светлината на моя живот!

Дълго след това за щастието им можеше да се съди по въздишките, стоновете и прошепнатите любовни думи...

Бръмченето не преставаше, Жанин тихо изохка и протегна ръка към източника на шума. Но преди да го открие, той спря.

— Добро утро, съпруго! — прошепна Зак в ухото ѝ.

— Добро утро, съпруге! — Без да отваря очи, тя мързеливо се усмихна и се претърколи по гръб. Протегна ръце към него. — Сънувах най-прекрасния сън!

— Не беше сън. — Зак се засмя.

— Не е възможно! — Тя го прегърна през врата. — В реалния живот не съществуват такива прекрасни неща!

— И аз мислех така, но ти ме обори. — Той нежно я целуна, после се задълбочи и когато устните им се разделиха, Жанин бе останала без дъх. Бавно, сякаш против волята си, отвори очи. В тях пламтеше желание.

— Ще закъснееш за работа! — предупреди го тя.

— Какво от това? — В усмивката му се прокрадваше ленива чувственост.

— Прав си. — Тя тихичко извика от удоволствие и се отдаде на своя съпруг.

С един час закъснение Зак се измъкна от леглото и тръгна към банята. Облечена с горницето на пижамата му, Жанин тръгна към кухнята да направи кафе. Подпря се на един от шкафовете и се усмихна, загледана в пространството, без да обръща внимание на изнизващите се минути.

След малко, а може би не толкова малко, Зак пристъпи зад нея, прегърна я и целуна шията ѝ.

— Зак! — опита се да протестира тя, но без прекален ентузиазъм. Затвори очи и покри с ръце неговите, подпря се назад, опивайки се от силата му. — И без това си закъснял.

— Знам, знам! — прошепна той. — Ако нямах важно съвещание сутринта, изобщо нямаше да ходя на работа.

— Ще се върнеш ли за вечеря? — Жанин се извъртя в обятията му и го погледна в очите.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин, ще се върна още за обяд!

— То май вече е обяд. — Жанин се усмихна.

— Знам — изръмжа той и с нежелание се откъсна от нея. — Довечера ще излезем някъде да празнуваме — каза той и отново я целуна. Устните му горяха от любовна страст. Той повдигна глава, без да отваря очи. — А след това ще се върнем у дома и ще празнуваме по друг начин.

Жанин въздъхна. Семейният живот започваше да ѝ харесва.

Точно в пет часа Зак се прибра. Беше още на вратата и разхлабваше вратовръзката си, когато се появи Жанин. Погледите им се срещнаха и двамата останаха неподвижни. Гледаха се като че ли са били разделени години, а не няколко часа.

— Здравей! — успя да каже тя и се изненада, че гласът ѝ прозвуча по-скоро като дрезгав хрип, отколкото като бодро приветствие. — Как мина съвещанието?

— Зле.

— Зле?

— Трябваше да чуя един важен финансов отчет, но за беда можех да мисля само още колко време няма да мога да се върна при моята съпруга.

— Аха. — Щом погледнеше Зак, запасът от думи се изчерпваше, а мислите ѝ сякаш замираха.

— По едно време стана много конфузно. — Погледът му беше нежен и любящ. Пристъпи по-близо до нея. — По средата на съвещанието започнах да се усмихвам и накрая съвсем я оплесках, когато се засмях на глас!

— На какво?

— На определението ти за романтична любов. Антон ни осигури забранените срещи из шотландските полета. След сватбата аз спомогнах за разходките по плажа. Но отчаяната страст, сладка моя съпруго, е нещо, което открихме заедно! — Очите му бяха влажни. — Боже мой! Обичам те, Жанин!

Те се хвърлиха един към друг, но изведнъж спряха, прекъснати от звънеца на входната врата. Зак въпросително я погледна. Жанин сви рамене в недоумение. Не очакваха никого.

Секундата, в която Зак отвори вратата, в стаята връхлетя Антон. На лицето му бе изписан най-решителният вид, който Жанин някога беше виждала.

— Така. Сега вие двамата седнете! — С жест той им посочи канапето.

— Дядо?!

— Антон?!

Жанин погледна към Зак, но той бе озадачен не по-малко. Тя отново сви рамене и изпълни нареждането на дядо си. Зак седна до нея. Антон крачеше напред-назад с много сърдит вид.

— Онзи ден обядвах с Жанин — обърна се той към Зак. — Веднага ми станаха ясни две неща. Първото и най-важно е, че тя е лудо влюбена в тебе, макар да се съмнявам, че ти е казала.

— Дядо... — започна Жанин, но той я смрази с поглед.

— Второто нещо, което разбрах, беше, че е нещастна. Много нещастна! Зная колко е трудно човек да е влюбен, но...

— Антон — прекъсна го Зак, — ако...

Дядо ѝ го изпепели със същия унищожителен поглед.

— Не ме прекъсвай, момче! Започна ли веднъж, нищо не може да ме спре! Забелязах тъгата на Жанин, но това, което забелязвам при теб — изведнъж дядо ѝ спря да се разхожда и застана точно пред Зак, — е много по-лошо. Цяла седмица слушам оплаквания и слухове за тебе. Хората от офиса твърдят, че си там денонощно и работиш до пълно изтощение. А аз те познавам най-добре от всички, Зак. Ти си влюбен във внучката ми и затова си объркан!

— Дядо...

— Шшт! — строго поклати той глава към Жанин. — Може да съм остарял, но още не съм изкуфял. Вярно е, че начинът, по който ви събрах, не беше съвременен, но бе успешен. — Поколеба се за миг и гордо се усмихна. — Отначало имах известни съмнения, защото Жанин доста се противопостави.

— Като че ли ми каза тогава, че е по-лесно да оскубеш жива кокошка — обади се Зак и затворнически се усмихна на Жанин.

— Точно така. Не очаквах, че това момиче ще се опъва толкова! Но и ти, Закари, не преливаше от желание. Вие си мислите, че щом съм стар, нищо не забелязвам! Не е така. И двамата бяхте самотни, запълвахте живота си с незначителни връзки и отбягвахте любовта.

Отбягвахте живота. А аз ви обичам! Не можех да седя със скръстени ръце!

— Плановете ти се осъществиха — опита да го успокои Жанин.

— Първо и аз помислих така. Уредих пътуването до Шотландия и като че ли всяко нещо си дойде на мястото, почти като в старите филми. Бях толкова щастлив, когато решихте да се ожените! Не очаквах да стане толкова бързо, но реших, че връзката ви се задълбочава. Сбъркал съм. Сега съм разтревожен!

— Няма причина.

— Аз съм на друго мнение. — Антон гневно ги изглежда. — Жанин, кажи му, че го обичаш! Погледни Зак в очите и забрави за глупавата си гордост! Той иска да знае и да го чуе! Още в първия ни разговор ти казах, че не е лесно човек да го разбере, че трябва да си търпелива с него. Единствено не можах да предвидя проклетата ти гордост.

— Искаш да кажа на Зак, че го обичам? Тук? Сега?

— Да!

Жанин се обърна към съпруга си и малко смутено сведе поглед.

— Кажи му! — настоя дядо й.

— Обичам те, Зак! — промълви тя. — Много те обичам!

— Добре, добре. А сега, Зак, е твой ред! — Доволен, дядо й шумно въздъхна.

— Мой ред ли?

— Кажи на Жанин какво изпитваш към нея и не ми противоречи!

Зак взе ръката на Жанин. Повдигна я към устните си и целуна нежната й длан:

— Обичам те! — прошепна той.

— Добави още нещо — подкани го Антон с жест. — Например, че без нея душата ти ще бъде самотна и изгубена. Жените обичат такива приказки. Пълна глупост, но необходима.

— Душата ми ще бъде самотна и изгубена без тебе — повтори Зак и погледна отново към Антон. — Как се справям?

— Над средното равнище. Жанин, какво още искаш да ти каже?

— Това е достатъчно. — Тя пресилено въздъхна.

— Добре. А сега искам да се целунете!

— Пред тебе ли?

— Да — настоя дядото.

Жанин се отпусна в обятията на Зак. Усмивката му бе тъй обещаваща, че я изпълни с трепет. Очите ѝ се затвориха, а когато устните им се сляха, през нея премина вълна от надежда за годините, които ги очакваха. С нежно предизвикателство Зак се отдръпна почти веднага — твърде бързо според Жанин. По тръпката, която усети в него, Жанин разбра, че той също е недоволен от това. Отделиха се с нежелание един от друг. Зак я погледна право в очите, а тя му отвърна с кротка усмивка.

— Отлично, отлично!

Жанин бе забравила за Антон. Когато откъсна поглед от Зак, откри дядо си седнал срещу тях на фотьойла, подпрял лакти на облегалките.

— Всичко наред ли е сега? — Изглеждаше невероятно самодоволен.

— Да, господине! — отвърна Зак.

Погледът му беше натезжал от желание, когато се усмихна на Жанин. Тя се досети, че и нейните очи издават същия копнеж и усети как се изчервява.

— Много добре! — заяви дядото и кимна още веднъж. На устните му бавно се появи усмивка. — Знаех си, че трябва мъничко да ви помогна. — Той млъкна и пое дълбоко въздух. — След като се разбирате толкова добре, може би вече е време да повдигнем въпроса за децата!

— Антон! — Зак прекоси стаята и отвори вратата. — Ако не възразяваш, ще се погрижа за това сам!

— Скоро ли? — не отстъпваше дядото.

Очите на Зак сякаш се потопиха в погледа на Жанин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.